

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu mücevher gibi aşk romanında okuyucular kalplerini karakterlere kaptıracak. Zarif ve mükemmel derecede kurgulanmış olan Raney'nin romanı, başından sonuna dek insanı sürüklüyor."

Romantic Times

Deborah Raney

Sonsuza kadar

AŞK

Sonsuz
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://raney.org>

Roman

Sonsuza kadar

Aşk

DEBORAH RANEY, ilk romanı *Saklanacak Yemin* (A Wow to Cherish), Excellence in Media'dan Gümüş Melek Ödülü'ne layık görüldü ve World Wide Pictures tarafından çekilen, övgüyle karşılanan aynı adlı filme ilham kaynağı oldu. O zamandan beri kitapları RITA Ödülü, HOLT Madalyası ve National Reader's Choice Ödülü kazandı ve iki kez Christy Ödülü'nde finalist oldu.

"Bir Deborah Raney hayranı olarak, harika bir eser okuyacağımı umdum ve umudum boşa çıkmadı. 'Sonsuza Kadar Aşk', oldukça çarpıcı bir sahneye başladı ve sonuna kadar beni büyüledi. Bunu kaçırmayın!"

Karen Young

çok satanlar arasında yer alan 'Blood Bayou' ve 'Missing Max'ın yazarı

"Deborah Raney'nin kitapları beni daima esir alıyor! 'Sonsuza Kadar Aşk', çok güzel kaleme alınmış ve büyüleyici bir eser. Bu kitapla kalbim sanki şarkı söyledi, dans etti, ağladı ve birkaç kez takla attı!"

Cindy Woodsmall, New York Times'ın çok satan yazarlarından

"Deborah Raney, hayal kurmayı unuttuğumuz bir zamanda bizi kurtarmak için, insanın üzüntüsünün derinliklerini, dayanma cesaretini ve sevme yeteneğini inceleyen bir hikâyeyi kalbinden yazıyor."

Harry Kraus, MD, 'Salty Like Blood'un çok satan yazarı

"Raney, dokunaklı anları içten bir neşeye ele alıyor ve karakterleri tek boyutlu bir hâle getirmeyi reddediyor."

Publisher's Weekly

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-400-6

Sonsuz Kitap: 50
1. Baskı: Temmuz 2011
ISBN: 978-605-384-400-6
Yayıncı Sertifika No: 16238

Sonsuza kadar Aşk

Yazar: Deborah Raney
Çeviri: Ece Kaya
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Alev Aksakal
Yayına Hazırlayan: Erol Şahnacı
İç Tasarım: Tuğçe Gülen
Baskı: Melisa Matbaacılık
Çifte Havuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © DEBORAH RANEY

Orijinal Adı: Almost Forever
Copyright © Deborah Raney, 2010. Kitabın yayın hakları, ilk yayıncısı Simon & Schuster, Inc.'in markası
Howard Books ile anlaşarak Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayınlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
Yakamoz Kitap Facebook'ta!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonsuza kadar Aşk

Duзенleme:Ny.Ozlemm

1

1 Kasım, Perşembe

Bryn, Charlie Branson'la aralarında sallanıp duran masanın üstünde bulunan oyun kâğıtları yığınının karo damını aldı. Bir as koyduğunda, saçları kırılaşmış eski Vietnam askeri tekerlekli sandalyesinden ona şöyle bir baktı. Bryn mümkün olduğunca doğal, ifadesiz bir yüzle elindeki kartları yeniden düzenliyormuş gibi yaptı. Eskiden hastane olup artık evsizler sığınma evine dönüşmüş eski binanın batı cephesindeki duvarda, dökülen boyanın ardında bir yerde, duvarın içinden borular tangırdadı ve kalorifer kazanı çalıştı. Kazanın bu kocaman buzlukta ısıyı bir derece bile artıracığı yoktu ama kaloriferin tıslamasında Bryn'a huzur veren bir şey vardı.

Charlie parçalara bölünmüş desteden bir kart çekti ve hemen fırlattı. Çıkmaya yakın olmalıydı. Güzel. Saat sabahın ikisiydi ve Bryn, sığınma evinde kalanlara kahvaltı verme zamanı gelmeden önce birkaç saat uyumayı umuyordu.

Kocasının itfaiye istasyonundaki 24 saatlik vardiyası yarın sona eriyordu. Adam onu öğlen sinemaya götürmekten söz et-

mişti ve kendisi film sırasında uykuya dalarsa, şüphelenecekti. Elbette davetini büyük kavgalarından önce yapmıştı. Adam'ı tanıdığı kadarıyla, kafası hâlâ bu konuya takılmış olacaktı ve evde kalacaklardı. Ya birbirlerine surat asıp oturacaklar ya da tartışacaklardı.

Bryn sandalyede pozisyon değiştirdi ve kalçasını ovuşturdu. Ayakta kalmak ve Charlie'yle iskambil oynayıp onu alt etmeye çalışmak uğruna uykusundan vazgeçmişti. Charlie ve şu yeni gelen adam yine birbirlerine girmişlerdi ve Charlie uyumak için fazla öfkeliydi. Bryn'in bir şeyler okuma önerisini kabul etmemişti ama Bryn asıl gerçeği biliyordu... yalnızdı. Sadece birisinin onunla oturmaya ihtiyacı vardı.

Bryn, Charlie'yle yarı zamanlı çalıştığı kütüphanede tanışmıştı. O tanıdığı en kültürlü adamdı, bu da onun Hanover Falls Halk Kütüphanesi'nin müdürü Myrna Eckland'ın gözünde değer kazanmasını sağlamıştı. Myrna, Charlie'ye ufak tefek birkaç iş vermişti, karşılığında da, Charlie her akşam tekerlekli sandalyeyle sığınma evine gitmeden önce, günlerini rafların arasında sessiz bir köşede okuyarak geçirme hakkını kazanmıştı... tabii günlük düşunu ihmal etmeyeceğine dair Myrna'ya söz verdikten sonra.

Bryn desteden karo valesini çekip aldı ve bunu bir kenara ayırdı ama bir şey onun durup etrafını dinlemesine neden oldu. Üzerlerinde bir yerde sıra dışı bir gürültü duymuştu. Charlie'ye baktı, "Bunu duydun mu? Şışt..."

Charlie boşa kalan elini kulağına götürdü sonra başını salladı. "Hiçbir şey duymuyorum kardeşim ama bu bir şey olmadığı anlamına gelmez. Kulağım iyi işitmiyor." Boynunu koridora doğru yeniden kaldırarak tekrar dinledi. "Köpek değil, dimi?"

Zeke Downing, sığınma evinin yeni bir müşterisi, iki hafta önce uğradığında yanında Boss adında bir buldok yavrusu

getirmişti. Köpek, Charlie'nin köpeği Sparky'ye saldırmıştı. Zeke'in orada olduğu ilk gündü ve Charlie öfkeden deliye dönmüştü.

Sparky, başıboş bir köpekti, sığınma evinin müdiresi Susan Marlowe, eski askerin onu sahiplenmesine izin vermişti. Susan, Charlie'den köpeği dışarıda zincirli bırakmasını ve onun yemek masraflarını gazi maaşının dışında karşılamasını istemişti. Ama Charlie, bir Labrador kırması olan köpeği seviyordu. Sparky'nin dostu, Charlie'nin de dostuydu ve Sparky'nin düşmanı kendini kollasa iyi ederdi.

Zeke ve Charlie köpekler yüzünden neredeyse yumruk yumruğa gelmişlerdi, sadece bir kez değil. Bryn, Sparky'nin Boss'u fazla çaba göstermeden haklayabileceğini düşünüyordu ama Zeke güçlü kuvvetli biriydi ve boyu Charlie'nin iki katıydı. İki adam birbirlerine girdikleri takdirde ortaya hoş bir görüntü çıkmayacaktı.

Charlie'nin gözleri kısıldı. "O hâlde yardım et bana, eğer bu O. Ç. bu itin yeniden yenilmesine izin verirse..."

"Charlie..." Bryn başını salladı ve sertçe bakıyormuş gibi yaptı. "Böyle sözleri Susan'a duyurmasan iyi edersin."

"Ne yani? İt kötü bir söz değil ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Charlie'nin sırtıışı karşısında gülmemek zordu. Bryn çoğunlukla alay ederdi ama konu küfretmek olduğunda Susan sıfır tolerans gösterirdi.

"Aslında hiçbir şey söylemedim."

"Evet ama Susan'ı bilirsin... baş harfler bile onu zıvanadan çıkarıyor."

Charlie gözlerini devirdi ve kartlarını yelpaze gibi açtı.

"Zeke'in burada olduğunu bile sanmıyorum." Bryn, bir elini kaldırıp yeniden sese kulak kabarttı. "Zaten köpek sesine

benzemiyor. Belki sadece bir sirendir ama daha farklı bir ses... bir çığlık gibi. İşitme cihazının pili bitmiyor değil mi?”

Charlie kartlarını koydu, kalın pembemsi parmağını kulağına götürdü ve bükte. “Böyle daha iyi değil mi?”

Bryn başını salladı. “Hâlâ duyuyorum.”

“Bu eski binada o kadar gıcırtı ve inleme var ki birinin burada uyuyabilmesine şaşarım. Bu kusurlu şeylerin tek iyi tarafı bu.” Öteki işitme cihazını düzeltti. “Bunları kapatırım olur biter.”

Gürültü, pek de uzaktan gelen siren sesine benzemiyordu ama yine de kocası için hemen bir dua okudu, onun dışarıda işe çıktığını tahmin ettiğinde hep bunu yapardı. Suçluluk duygusu içini acıttı. Adam’ın bu gece görevde olmaması gerekiyordu. Orada olmasının tek sebebi, fazladan bir vardiya yapması için kendisinin onunla konuşmuş olmasıydı. Uzun saatler boyunca çalışmasıyla ilgili ona o kadar mızızlandıktan sonra ironik bir durumdu bu.

En alt kademede çalışan olduğu için Adam’ın her zaman tatillerde ve sık sık hafta sonları çalışması gerekmişti. Bazen Bryn birlikte hiç vakit geçirmeyeceklerse neden evlendiklerini merak ediyordu. Şehirdeki, evleri olacak küçük kraker kutusunda bir geceyi daha yalnız geçirmesi gerekirse delireceğini düşündü. Burada gece vardiyasında gönüllü çalışmaya başlamasının tek nedeni buydu. Peki, ya çocukları olduğunda durum daha ne kadar kötü olacaktı?

Hafif gürültü devam etti. Bryn lekeli tavana baktı. “Sanki üst kattan geliyormuş gibi.”

Charlie başını salladı ve bir an gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. “Bak kızım, bu oyundan yakanı kurtarmaya çalışıyorsan bunu unutabilirsin.” Bir kart daha çekti ve çalı gibi kaşlarını çattı. “İşini bitirmek üzereyim.”

Kartları sırayla sessizce alıp bıraktılar ama Bryn'ın bir kulağı sürekli sesteydi. Charlie haklıydı, bu binadaki gürültüler gece vardiyasında çalıştığı ilk seferde kendisini ölümüne korkutmuştu. Bir ihtimal yine gıcırdayan borulardı bunlar ama her nasılsa sesleri bu gece farklıydı.

Susan yemek odasında idi, uyuyordu. Bryn'a gecenin ilerleyen saatlerinde tur atacağını söylemişti ama Bryn hiçbir eksiğin bulunmadığına emin olmak için bu el biter bitmez her şeyi gözden geçirmeye karar vermişti.

Gürültüyü neredeyse tamamen aklından çıkarmıştı ki, bir köpek binanın dışında havlamaya başladı. Charlie başını dikti. "İşte, *bunu* duydum. Bu Sparky." Kollarını tekerlekli sandalyenin kollarına bastırıp arkalıgı kaldırarak, oturuşunu düzeltti. Kartlarını alıp eğri büğrü parmaklarıyla bunları yelpaze gibi açtı, sonra devamlı sallanan masanın üstüne yüzüstü koydu ve sandalyesini geriye itti. "Gidip ona bir bakayım."

Bryn hafifçe sızlandı ve sıçradı. "Charlie Branson, eğer doğrusunu bilmeseydim Sparky'yi bu işe karıştırdığını düşünürdüm. Seni kapana kısırmama bir kart kaldı."

Charlie burnundan soluyarak, "Endişelenme kardeş. Hemen dönerim" dedi.

"Burada kal. Gidip neler olduğuna bakacağım." Charlie'nin sandalyesinin etrafından hızla koşturdu ve gidip koridora baktı. Sıra dışı görünen hiçbir şey yoktu ama koridorun sonuna hızlıca ilerledi, koşarken boynuna asılı kordondaki anahtarı eliyle yokluyordu. Binanın bodrumunda bulunan sığınma evinin kapıları her gece saat on birde kilitlenirdi; eğer sigara tiryakileri, gönüllülerden içeri dönmeden önce son bir sigara içmelerine izin vermelerini rica etmezse.

Bryn alarmı kapatmak için şifreyi girdi, kapının kilidini açtı ve binanın arkasında, sokak hizasındaki park alanına çıkan kısa

merdivenden aceleyle yukarı çıktı. Kasım havası yüzüne çarptı ve nefesi bir sis hâlinde çıktı.

Sparky her zamanki yerine bağlıydı. Hem havlayarak hem de uluyarak zincirini çekiştiriyordu. Renk ve biçim bakımından Sparky siyah bir Labrador'a benziyordu ama Charlie köpeğinin bir soyağacından mahrum olmasıyla gurur duyuyordu. "O da benim gibi bir it... Heinz 57" diyordu Charlie soran herkese.

Bryn diz çöktü ve ipeksi siyah başı elleriyle çevreledi. Köpeğin kulakları alarına dikildi ve boynundaki tüyler diken diken oldu. "Hey, oğlum" diye mırıldandı Bryn. "Sorun nedir? Yine o kötü köpek mi sana sorun çıkarıyor, ha? O mu?"

Ama Zeke bu gecenin imza listesinde yoktu ve Boss dışarıda bağlı değildi.

Bryn, Sparky'nin heyecanına neden olan başka bir şeyin, belki de başka bir hayvanın bulunup bulunmadığını anlamak için etrafına baktı ama park alanı boştu. Sadece kendisinin ve Susan'ın arabaları vardı, bir de gündüz saatlerinde sığınma evi kapalı olduğunda Tony Xavier'nin uyuduğu eski harap steysin vagon.

Tekrar Sparky'yi susturdu ve köpek ağzını avuçlarına doğru iterken onun başını okşadı. Ama Bryn kapıya döner dönmez Sparky yine havlamaya başladı.

Bryn döndü ve köpeği tasmaından tutarak, zincirini çözdü. "Sorun nedir, dostum? Biraz yürümek ister misin?" Onun başını kaşdı ve park alanına göz gezdirdi.

Park alanının sonunda tek başına duran sokak lambasından yayılan loş ışık, binanın koyu gölgeler yapmasına neden oluyordu. "Sorun yok oğlum. Haydi, biraz yürüyelim."

Sparky yanında durdu, tetikteydi, kısa nefesler alıp veriyordu, sanki bir tavşanın izini sürüyormuş gibi.

Bryn onun tasmaşını daha sıkı tuttu ve dilini şaklattı. Daha önce Charlie'nin, peşinde Sparky olduğu hâlde, tekerlekli sandalyesini engibeli park alanı etrafında gezdirmiden önce bunu yaptığını duymuştu. Binadan uzaklaşmaya başladı, dışarısının bu kadar karanlık oluşu hoşuna gitmedi. Adam'ın, sabahın ikisinde tek başına burada olduğunu öğrendiği takdirde vereceği nutku şimdiden duyuyordu. Sparky binaya doğru saptı.

“Sorun nedir oğlum? Yürüyüş yapmak istediğini sanıyordum.”

Sparky çekiştirmeye devam etti, Bryn da onun kendisine binaya kadar liderlik etmesine izin verdi. Sparky ağlamaklı tuhaf bir ses çıkararak kapıya yöneldi.

“Oh, oğlum! Üzgünüm. Oraya gitmeye iznin olmadığını biliyorsun. Haydi, gel şimdi. Gidip uyuyacaksın. Charlie sabah dışarıda olacak.”

Köpeğin zincirini yeniden bağlamak için eğildi ama bir alarm aniden bangır bangır “Bip! Bip! Bip!” diye ötmeye başlayınca Sparky sallanıp elinden kurtuldu ve binanın kenarından kaçıp gitti. Aptal köpek.

Peki, neler oluyordu? Dışarı çıkmadan önce alarmı kapattığından emindi.

Köpeği bırakarak yeniden binaya koştu. “Susan nerede?” diye bağırdı. Bütün bu curcunanın müdireyi uyandırdığı kesindi.

“Onu görmedim. Neler oluyor?” Charlie tekerli sandalyesini ona doğru sürdü, şaşkınlıkla yüzü bulutlanmıştı.

“Bilmiyorum. Bir yangın tatbikatı olabilir mi? Bunlardan yaptığınız oluyor mu?” Sığınma evinde sadece üç aydır gönüllü çalışıyordu ama kendisi görevdeyken hiç yangın tatbikatı olmamıştı. Yine de Charlie bunu bilebilirdi. Burada sürekli kalan biriydi.

Charlie başım ona salladı. “Tatbikatlar, evet ama bunun sabahın ikisinde yapıldığını hiç bilmiyordum.”

Susan’ın anlattığına göre, sığınma evi iki yıl önce açıldığında aldıkları ilk kişi Charlie’ydi ve uzun süreli kalmayı engelleyen bir polişeye rağmen o zamandan beri burada bulunuyordu.

Charlie sandalyesiyle üç nokta dönüşü yaptı. “Sparky iyi mi?”

“İyi ama zincirini çözdüm ve benden kaçtı.” Yangın alarmlarının bangirtisini bastırarak kadar bağırması gerekmişti. Alarmların nerede olduğunu bile bilmiyordu... bunları nereden kapatacağını da. Yangın durumunda izlenecek prosedürle ilgili eğitim seanslarında öğrendiklerini hatırlamaya uğraştı ama hiçbir şey hatırlayamadı.

Koridora atılarak, bundan sonra yapması gerekenleri düşünmeye çalıştı. Bu gece on altı müşteri giriş için imza vermişti, gece vardiyasında çalışan ama gece için yatakları rezerve etmek için arayan adamlar hariç. Neden kimse uyanık değildi? Bu çılgınlık ölülerini bile uyandırmaya yeterdi. Ama kendisi ve Charlie hariç koridor boştu.

Susan’ı bulmak için yemek odasına koşturdu. Bu yanlış bir alarm olsa bile, müdirenin itfaiyeyi çağıracağına şüphe yoktu. Susan’ın kocası -Adam’ın patronu- ikinci istasyonda bir teğmendi. Eğer itfaiye çağırırlarsa, Adam göreve gelecekti ve o Bryn’in burada olduğunu bilmiyordu.

Eğer öğrenirse... Bryn bir nefes verdi ve bu nefesle birlikte, Çarşamba günü, Adam vardiyasına gitmeden önce yaptıkları tartışmanın anısını uzaklaştırdı. O zamandan beri kendisini bir kere olsun aramamıştı. Ama öte yandan kendisi de onu aramamıştı. Havayı kokladı ve dumanı andıran bir koku burnuna geldi. Bobby. Yine gizlice sigara içiyor.

Peki ya Susan neredeydi?

“Bekle Charlie. Hemen döneceğim.” Hemen fırlayarak servis asansörüne yöneldi. Ama bir bağırisla hemen durdu.

Susan, T şeklindeki koridorun sonundaki köşede göründü, onlara doğru hızla koşuyordu. “Herkesi çıkarın! Çıkın! *Şimdi!*” Bryn’ın yanından hızla geçti ve sığınma evinin aile bölümünün kapısına vurdu, Linda Gomez ve çocukları orada uyuyorlardı.

Bryn boş boş baktı ve bir an için Susan’ın sadece rutin yangın tatbikatına biraz aceleci bir hava kattığını umdu. Ama tam o sırada müdire ona doğru döndü, Bryn gözlerindeki paniği gördü. Rol değildi bu.

“Neler oluyor?” Bryn ıslak betonun içinden geçiyormuş gibi hissetti.

Susan yemek odasına doğru koşarken başını çevirerek “İkinci kattaki koridor dumanla doldu” diye bağırdı. “Herkesi dışarı çıkar. Bir yerde yangın var!”

“Yangın mı? Nerede?” Charlie tekerli sandalyesini koridorda onlara doğru sürdü, kucığında kanvas bir çanta vardı.

“Yukarıda. İkinci katta.” Susan koridorda sığınma evinin ofis alanına çıkan bir asansörün bulunduğu yeri işaret etti. “Yukarıda asansörden çıktım ve hiçbir şey göremedim bile.”

Charlie “Umarım asansörü yeniden aşağı indirmemişsiniz” diyerek azarladı.

“Başka seçeneğim yoktu. Merdivene gidiş yolumu göremiyordum.”

Susan bir itfaiyecinin karısıydı. Yangın güvenlik kodlarını biliyordu. Başka seçeneği olmadıkça asansörü kullanmazdı.

Müdire hızla soluyarak ve öksürerek yeniden aile bölümünün kapısına hızla vurdu. “Bryn, erkek bölümüne gidip bak ve herkesin dışarı çıktığından emin ol. Linda ve çocukları kaldıracam ve diğer kadınları çıkaracağım.”

“Charlie, buradan *çık*! Şimdi! Planı biliyorsun. Dışarıda park yerinde buluşacağız.”

Bryn başını Susan’dan çevirdi. “Demin oradaydım...40 dakika bile olmadı. Her şey yolundaydı.” Aşamaları zihninde yeniden gözden geçirdi. Çizelgeleri çizmeyi ve yeni giriş formlarını doldurmayı henüz bitirmişti ki Charlie koridorda görünmüş ve gin rummy* oynamak için ona meydan okumuştı. Müşterilerin kayıt görüşmesi, telefonla görüşmek ya da reçeteli ilaçlarını dolaptan almak haricinde ofis bölümünde bulunmaları gerekiyordu ama Charlie neredeyse bir çalışan gibiydi ve özel ayrıcalıkları vardı.

Bryn zihnini kurcalayarak, ofisteki şu son dakikaları hatırlamaya çalıştı sonra Charlie’yle asansörden aşağı indi. Aklında belli belirsiz bir imge oluştu ve nabızı sertçe attı. Elbette unutmuş olamazdı...

“Yukarıdayken burnuna duman kokusu gelmedi mi?” Susan’ın sesi suçlar gibi çıkmıştı.

“Hayır. Hiç. Senin geldi mi Charlie?” İçinde yükselen korku seli benliğini daha sıkı sardı.

Eski asker başını salladı. “Hayır, ama benim koku alma duyum iyi sayılmaz.”

Susan koridorda duvara asılı telefonun ahizesini tuttu. “911’i aradım. Neden alarmı cevap vermiyorlar?”

Bryn dondu. “Şimdiden aradın mı?” Başka bir çağrıya gitmediyse, Adam gelecekti. Ve kendisinin burada olduğunu öğrenirse, bu işin sonu nasıl biter bilemiyordu.

Koridorun sonunda, hâlâ pijamaları üzerlerinde olan Linda Gomez ve çocukları, sığınma evinin ana girişine doğru hızla koştular.

* İki kişiyle oynanan bir iskambil oyunu.

Susan idareyi eline aldı. “Tekrar arayacağım ve sonra kadınları dışarı çıkaracağım. Bryn git! Erkekler tarafına bak. Koş!”

Bryn başını salladı ve yeni bir telaş hissiyle erkekler bölümüne giden koridordan geçti. Bu bölümde hep bulunan küflü soyunma odası kokusu etrafını sardı. İlerideki duvara dayalı karyolaların üzerinde altı siluet sinip oturmuştu.

“Neler oluyor?” Tony X ellerini kulaklarının üzerine çırttı sonra gözlerini ovuşturdu.

“Binada yangın çıktı. Boşaltmamız gerekiyor.” Bryn’ın alarmların bangirtisini bastırarak kadar bağırması gerekmişti.

Ailesinin sonunda evden attığı yirmili yaşlarda bir bağımlı olan Bobby yeniden ince battaniyesinin altına girdi ve battaniyeyi başının üzerine çekti. “Bittiğinde beni uyandır” diye mırıldandı.

“Hayır Bobby! Bu ciddi... ayağa kalk! Herkes dışarı. Adamların kalanı nerede?”

Bryn’in adını hatırlayamadığı, her tarafına dövme yaptırmış bir adam, yemek odasına işaret etti. “Bazıları arka çıkış kapısına doğru gitti.”

“Peki... peki. Haydi çocuklar hareket edin. Bobby haydi!”

Bobby itiraz etmedi ve diğer adamların peşinden koridora zar zor ilerledi. Bryn karanlık odaya baktı. Bütün yataklar boştu. Yeni gelen adamların birkaçı plastik fabrikasında gece vardiyasına gitmişti ve kayıtlara göre, gece üçe kadar işten ayrılmayacaklardı. Saate baktı. 2:27. Gelmelerine daha vardı.

Dışarıda koridorda, Charlie sandalyesini önlerinde sürdü, dünyadaki bütün varını yoğunluğunu içeren kanvas çanta kucağında sallanıyordu. Hava hâlâ temizdi ama o sırada başka bir yangın alarmı grubu çalmaya başladı. Bu sefer Bryn nefes aldığı anda, açıkça duman kokusu aldı.

Batı yönünde uzaktan sirenlerin curcunası yükseldi... İkinci istasyon.

Bryn koridorun karşısında oyun odasına yöneldi ve kane-penin arkasından çantasını aldı. Çantanın dar kayışını başı-nın üstünden çevirdi ve bir kolunu içinden geçirerek, kayışı göğsünün üstünde çaprazladı. Tanrı'ya şükür çantayı yanında getirmişti. Genelde bunu ofiste kilitli tutardı ama bu gece alt kata getirmişti böylece cep telefonu ve otomat makinesi için nakit parası yanında olacaktı.

Kapının eşiğinden adım atmışken Sparky'nin arka kapıdan hızla geçtiğini gördü. Köpek üç adım önünde durdu ve yüksek sesle havladı, sonra tekrar dışarı koştu, az kalsın Susan'ın ayak-larına çarpıyordu.

Bryn, Charlie'nin dışarıdan Sparky'ye seslendiğini duydu. Güzel... hiç olmazsa Charlie sağ salim dışarı çıkmıştı. Birisi onun sandalyesini eski püskü uydurma rampadan yukarı sür-mesine yardım etmiş olmalıydı.

Susan sertçe baktı. "Neden bu köpek serbest? Ne yapıyor-sun Bryn? Dışarı çık! Erkekler bölümünde hâlâ birisi var mı?"

"Hayır, yatakların hepsi boş."

"Emin misin?"

"Evet. Herkes dışarı çıktı."

"O hâlde gidelim haydi! Park alanında sayım yapacağız." Susan takip etmesi için Bryn'a işaret etti ve tekrar girişe koştu.

"Hemen arkandayım."

Susan'ın arkasından koştu, ama aklından çıkmayan bir imge onun binadan ayrılmasını engelliyordu. Kontrol etmesi, haklı çıkmadığından emin olması gerekiyordu. Müdire arka kapı-dan geçip gözden kaybolduğu an, Bryn harekete geçti ve yön değiştirip koridorda merdivene açılan kapıya doğru koştu.

*Döndü ve sırtını kapıya
yasladı. Eğer şimdi dışarı
çıkarsa, Adam kesinlikle
onu görecekti.*

2

Bryn ağır elik kapıya uzandı. Neredeyse emindi, aşığı inmeden önce mumu söndürmüştü ama yine de kontrol etmesi gerekiyordu.

Susan'ın ikinci katın dumanla dolu olduğunu söylediği zamanki panikli sesi, zihninde yankılandı ama bu sesi aklından çıkarmaya çalıştı. şüphesiz Susan abartıyordu. Avucunu kapıya dümdüz yapıştırdı. Eline soğuk geliyordu. Keza kapı kolu da. Eğer alarmın çalışmasının sebebi sadece mumun dumanının ttmesiye, itfaiye araya girmeden bunu halledebilirdi. İtfaiyenin yanlış alarm yüzünden gelmesine sebep olduysa, Adam ona kızacaktı.

Kapıyı iterek açtı ama hemen tekrar kapadı. tedeki merdivenler bir duman sisi içindeydi. Yangın alarmlarının böyle ıldırmasına şaşmamalı. Tuhaf bir şekilde yönünü kaybederek, kapalı kapıya eğildi, nefesi kısa soluklar hâlinde gidip geliyordu. Boğazı yandı ve genişledi, tıpkı ortaokulda sigara içmeye çalıştığı zamanki gibi ksrd.

Susan asansörle aşığı indiğini söylemişti. Bryn tekrar kapılara baktı. Belki bu yolla hâlâ ikinci kata gidebilirdi. Merdivenlere girişlerin her birinin hemen başında yangın söndürücüler

vardı. Ne var ki duman dolu koridora bir göz atınca, bunun için çok geç olduğunu anladı.

Herkesin çıktığı ana girişe doğru koştu ama kapının ardında parlayan bir ışık onu durdurdu. Kapının üzerindeki kare camdan bakmak için parmakları ucunda yükseldi. Park alanında, merdivenli bir kamyon fren yapmıştı ve tam teçhizatlı dört itfaiyeci kamyon durur durmaz atlayıp indiler. İkişer ikişer binaya koştular. Sıkı giyinmiş olsa bile, Adam'ın yürüyüşü belli oluyordu. Onun arkasındaki itfaiyeci, üzerindeki ağır teçhizata rağmen belli ki kadındı. Molly Edmonds. Bryn, hissettiği bir kıskançlık sancısını üzerinden attı. Adam, ona karşı duyduğu güveni boşa çıkaracak hiçbir sebep vermemişti.

Döndü ve sırtını kapıya yasladı. Eğer şimdi dışarı çıkarsa, Adam kesinlikle onu görecekti.

Yayılan dumana karşı nefesini tutarak, oyun odasının karşısındaki küçük mutfığa koştu ve bu kapıdan çıkmak için boynundaki kordona asılı ana anahtarı kullandı. Binanın yan cephesinde dolaştı, temiz hava bulmak için zar zor nefes aldı. Elleri dizlerinde eğilerek sertçe öksürdü, kül ve dumanın içinden oksijen yakalamaya çalıştı. Saçlarını yüzünden çekti. Derisi pul pul olmuş gibi hissetti.

Susan'ı, merdivenli kamyonun orada, istasyonun yüzbaşısı Manny Vermontez'le konuşurken gördü. İkisi kamyonun motorunun gürültüsünü bastırmaya çalışarak bağırıırken, Susan işaret etti ama Bryn onların ne söylediklerini zar zor anlayabiliyordu.

Sığınma evinin sakinleri binanın yaklaşık yirmi adım ötesinde, yarım daire biçiminde toplanmışlardı. Tepiniyorlar ve ellerine üflüyorlardı, sersemlemiş görünüyorlardı. Linda Gomez'in çocuklarından biri Charlie'nin kucağındaki battaniyeye sarınmış ve tekerlekli sandalyede onunla birlikte oturuyordu. Diğer

ikisi annelerinin dizlerine asılmış, titreyip duruyorlardı, sadece tek parça pijama giymişlerdi.

Susan gruba göz gezdirdi ve parmağıyla havayı işaret ederek, sirenlerle yangın alarmlarının boğuk korosunu bastırmaya çalışıp imza kâğıdı üzerindeki isimleri okudu. Listeyi binayı boşalttıkları sırada ilan panosundan almış olmalıydı. Sparky, sanki sürü güdermiş gibi havlayarak, toplanmış grubun etrafında dolaşıyordu.

Bryn alanda park etmiş itfaiye araçları kümesinin arka tarafına büyük adımlarla koştu ve gruba katıldı. Charlie onu gördü ve bağırdı. “İşte Bryn!”

Susan döndü ve omuzları gevşedi. “Tanrıya şükür! Neredeydin? Hâlâ içeride olduğunu sanmıştık.”

“Mutfaktan çıktım.”

“Neden?” Susan’ın burun delikleri genişledi. “Tam arkamda olduğunu sanıyordum.”

“Bir kez daha kontrol etmem gerekti.”

Susan ona sertçe baktı ama sadece, “Saymama yardım et” dedi. “Herkesin dışarı çıktığına emin olmalıyız. Gece vardiya-sına giden çocuklar henüz dönmediler değil mi?”

“Hayır, onlar imza vermediler... tabii ben yukarıdayken gelmedilerse. Charlie onların genelde üç buçuğa kadar gelmediklerini söyledi. Ben ayrıldığımda erkek bölümündeki bütün yataklar boştu.”

“Tamam, güzel.” Susan Bryn’dan başını çevirdi ve “Bobby!” diye seslendi.

Bobby sürünerek geldi ve müdire onun omzunu sıvazladı, binanın civarında su sıçratarak ilerleyen itfaiyeciler grubuna işaret etti. “Git onlara Bryn’ı bulduğumuzu söyle. Onların öğrendiklerinden emin ol.”

Bobby park alanından koşarak geçti. Susan derin bir nefes aldı ve insanları saymaya başladı ama sıra Charlie'ye geldiğinde, çılgınca bakarak döndü. "Peki, Zeke Downing? Kimse onu gördü mü?"

Charlie omzunu silkti. Zeke, köpeklerin kavgasından sonra çoğunlukla herkesten uzak duruyordu.

Bryn başını salladı. "Burada olduğunu bilmiyordum. Onu içeri almadım. Adını imza kâğıdında gördüğümü hatırlamıyorum."

Susan çıldırmış gibi kâğıda göz gezdirdi. "Hayır. Ama buradaymış!" diye bağırıyordu. "Onu gördüm. Telefonla birini aramak için yukarı, ofise çıktık. Sen işe geldikten hemen sonra onu merdiven boşluğundan kovdum."

Bryn omuzlarını kaldırdı ve başını sallayıp durdu. "Onu yemekte... daha doğrusu gece boyunca hiç görmedim. Boss da dışarıda bağlı değildi, ayrıca..."

"Bobby!" Susan ellerini birleştirdi ve park alanının öbür ucuna bağırıyordu.

Genç adam başını çevirip heyecanla tartıştığı itfaiyeciye el salladı ve Susan'a doğru ilerledi.

Susan onunla yarı yolda buluştu, koşarken bağırıyordu. "Zeke'i gördün mü? Dışarı çıktı mı?"

Charlie, Bryn'a dönerek omzunu silkti. "Ben de onu bu gece hiç görmedim." Eski asker, sandalyesinin tekerleklerini kavradı, her yerini otlar bürümüş park alanında sandalyesini Susan ve Bobby'ye doğru ilerletirken, kollarıyla kürek çekme hareketleri yapıyordu. Sparky sandalyenin arkasında zıpladı. Bryn, Charlie'nin Susan'a az önce kendisine söylediği şeyi tekrarladığını duydu.

Susan'ın gözleri çılgınca parladı. "Onu dışarı çıkarken ya da bütün gece boyunca hiç görmediniz mi?"

“Bu gece görmedim. Ama zaten benden uzak duruyor. Biliyorsunuz bunu.”

Tuhaf bir gürültü üzerine Bryn dönüp sığınma evine baktı. O sırada tepelerinde, binanın çatısına yakın bir yerde bir şey patladı. İkinci katın pencerelerinde camlar paramparça oldu ve boşalan gediklerden alevler saçıldı.

Bryn derin bir nefes aldı ve elleriyle ağzını kapadı. Sadece on dakika önce kâğıt oynuyorlardı ve görünmeyen bir duman için havayı kokluyorlardı. Şimdi parlak kırmızı ve turuncu alev üst katın pencerelerini yalıyordu. Gecenin gökyüzüne doğru yoğun bir duman dalga dalga kabarıyordu; batı yönünde altı bina ötedeki Hanover Falls şehir merkezinden yayılan sönük neon parıltıya karşı siluet oluşturunuyordu.

Susan kamyonu doğru koştu ve Yüzbaşı Manny Vermontez onunla yarı yolda buluştu, motorun gürültüsünü ve hafif bir uğuldamayı bastıracak şekilde bağıırıyordu.

“Sizden herkes dışarıda mı artık? Emin misiniz?” Manny binaya işaret etti, parmakları elindeki telsizde gergin bir şekilde geziniyordu.

Susan ellerini şakaklarına bastırdı. “İsmi kaydedilmemiş bir müşteri daha olabilir. Zeke Downing. Diğer ikisi henüz bu gece imza vermedi... buna eminiz diyebiliriz.”

“Eminsiniz diyebilirsiniz?” Yüzbaşı Vermontez başını salladı. “Emin olmalısın Susan.” Yumruğunun içinde buruşmuş listeye bakıp başını salladı. “Herkesi kontrol ettiniz mi?”

Bryn, Susan’ın yüzbaşıya Zeke ve plastik fabrikasındaki vardiya işçileriyle ilgili açıklama yaptığını duydu.

“Pekâlâ, bir kez daha iyice bakacağız” dedi Vermontez. “Ama sonra adamlarımı dışarı çıkarmalıyım. Herkesi binadan uzaklaştır.” Onların kümelandikleri park alanına işaret etti, sonra döndü ve telsizine bağırarak binaya koştu.

Susan başını salladı ve geniş adımlarla park alanında hızla koştu. "Yoldan çekilmemizi istiyorlar. Herkes sokağın karşısına geçsin. Buradan uzaklaşmalıyız."

Bryn bebeği, Miguel'i, Charlie'nin kucağından aldı. En küçük Gomez kızı ağladı ve annesi onu aldı. Bryn, sağ kolunda ağırlık yapan bebekle eğildi ve daha büyük olan kızı öbür koluyla kucakladı. Yolun karşı tarafına geçen başıboş grubu takip etti. Boş bir işyeri binasının merdivenleri üzerinde bir araya geldiler, yangın karşısında serseme dönmüşlerdi. Daha önce titriyorlardı ama Bryn, şimdi sokağın karşısından bile alevin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bobby, Tony X ve sığınma evinden diğer iki genç adam onlarla beraber karşı karşıya geçmemiş, park alanında kalmışlardı, elleri kalçalarında yukarıdaki alevlere bakıyorlardı. Sparky, Charlie'nin yanından ayrılmış, üç adamın arasında hızla yürüyordu, bazen burnunu ellerine sürtüyor, bazen de yangına havlıyordu.

İkinci istasyondan ikinci bir araç gelip savaşa katıldı. Birinci istasyondan ilk kamyon geldiğinde Bryn durumun gerçekten kötü olduğunu anlamıştı. Manny'nin adamlarını çok geç olmadan dışarı çıkarmasını umdu. Gözünü giriş kapılarına dikip Adam'ı bekledi. Onun güvende olması için dua ediyor, o bina-dan çıkmasını diliyordu.

Birinci istasyon ekibi projektör ışıkları kurdu ama artık gecenin gökyüzünü yangın aydınlatıyordu. Bryn içeride Adam ve diğer üç itfaiyecinin başlarını görmüştü, hortumları sürük-lüyorlardı. Manny de Susan'la konuştuktan sonra içeri girmiş-ti. Bryn hiçbirini dışarı çıkarken görmemişti. Ne bekliyorlar-dı? Zach Morgan ve bir başka itfaiyeci telsizle konuşuyorlardı. Manny'nin oğlu Lucas Vermontez mi acaba? Bryn, Zach'ın kalın sesini tanıdı ama sözleri cehennemin gürültüsünde du-yulmaz olmuştu.

Zach'i, teknikere işaret ederken sonra da binaya koşarken izledi. Eğer oysa Manny'nin oğlu da peşinden gitti. Bryn elini ağzına götürdü. Herhâlde içeri girmiyorlardı, değil mi? Şimdi olamaz. Daha fazla adamı içeri göndermeleri değil içerdeki dışarı çağırma ları gerekiyordu. Adam, her zaman ne yaptığını iyi bildiğini, iyi eğitilmiş olduğunu, arkadaşlarının da arkasını kolladıklarını söyleyerek Bryn'ı rahatlatmıştı. "İşteyken, senin eyalet otobanında babanın evine doğru araba kullanmandan daha güvendedim" deyip dururdu. Ama Bryn onun bunu sadece endişelenmemesi için söylediğini biliyordu. İkinci katta pencerelerin her birinin arkasından parlayan alevlere bakılırsa, birinin binada durabileceğı, alevlerin yakıp kavurmadığı neresinin bulunabileceğini tahmin edemiyordu...

"Çıkin! Çıkin!" Binanın dışında çalışan itfaiyecilerden bir bağırs yükseldi. Yeryüzü Bryn'ın ayakları altında sarsıldı ve sağır edici bir patlama, elleriyle kulaklarını kapatmasına neden oldu. Yeryüzü sonunda sabitleştğinde, Bryn, yukarı sığınma evine baktı, kanı dondu.

İlk patlamadan kalan birkaç pencere şimdi kasalarıyla beraber kopup parçalanmıştı. Bir cam ve kül yağmuru üzerilerine yağdı ve Bryn bebeğı korumak için üzerine kapanarak döküntülerin korkunç istilasından uzaklaştı.

Susan bağırarak Bryn'ın çözemediğı bir şeyler söyledi. Bryn yere çökerek, çocukları kaldırımı kenar taşları arasındaki kahverengi çimlere itti. Linda Gomez çığlık attı ve çocukları hep bir ağızdan ağladılar.

Bryn dizleri üstünde sürünerek ilerledi ve sanki çocukları koruyucu kanatları altına toplayabilirmiş gibi kollarını kocaman açtı. Arkasına bakmak için boynunu doğrulttu. Grove Sokağı'nın karşısında kargaşa vardı ama yüzünü omzuna

gömdü ve etraflarını saran havadaki girdap gibi dönen gri duman ve döküntülerin arasından bakabilmek için gözlerini kıstı.

Oh, Tanrım! Hâlâ içeride adamlar vardı. Adam dışarı çıkmış mıydı? Elbette çıkmıştı, değil mi? Peki ya neredeydi? Onu görmeye ihtiyacı vardı. Bakışları park alanında hızlıca gezindi ve itfaiyecileri saydı, binanın etrafında koşturan itfaiyecilerin arasından umutsuzca onun yerini saptamaya çalıştı. Her şey darmadağınaktı ve yoğun dumanın içinden görebilmek imkânsızdı ama hesaba katılmayan çok fazla kişi vardı. Binaya giden bütün itfaiyeciler neredeydi?

Zach ve Lucas sadece saniyeler önce içeri girmişti. Onların çıktıklarını görmemişti. Manny görülebilecek hiçbir yerde yoktu. *Hiç kimsenin* dışarı çıktığını hatırlamıyordu ama her şey o kadar karışıktı ki, belki de sadece gözden kaçırmıştı. Belki onlar da kendisinin daha önce yaptığı gibi arka kapıdan ayrılmışlardı.

Ekibin çoğu dışarıdan ateşi söndürmeye çalışıyordu. Elbette Manny hepsine binayı şimdi terk etmelerini emretmişti. Adam'ın yüzbaşıya büyük saygısı vardı. Bütün itfaiyecilerin vardı. Eğer onlar tehlike altındaysa Manny kalmalarına izin vermezdi. Adam daima Manny'nin parolasının "Çok şey kurtarmak istiyorsan çok risk al, hiçbir şey kurtarmak istemiyorsan hiç risk alma" olduğunu söylerdi. O hâlde neden dışarı çıkmıyorlardı?

Üç itfaiye arabası şimdi binanın yanına park etmişti, bunlardan biri Bryn'in ana kapıyı görmesini engelliyordu. İkinci istasyona ait bir merdivenli kamyon yavaşça binanın etrafından geldi, merdiven yukarıya, gecenin içine uzandı. İki itfaiyeci basamakları tırmanırken ve çatının çıkıntısı üzerinden kaybolurken Bryn nefesini tuttu. Adam'ın onlardan biri olduğunu

sanmıyordu ama bu kadar mesafeden emin olamıyordu. Ne yapıyorlardı?

Yangın iyice şiddet kazanarak, binanın kuzey ve doğu taraflarında sıra sıra birbirinin aynısı kemerli pencerelerden yayıldı. Yangın söndürme hortumlarından yayılan su alevlerde iz bırakırken tuhaf bir tıslama duyuluyordu.

Savaş hiç bitmeyecekmiş gibiydi, hortumlar ateşe daha fazla su serptikçe ateş sanki daha da büyüüyordu. Düşen su damlaları başına yağdı. Bryn yağmur yağıyor olabileceğini düşünerek yukarı baktı. Sonra hortum suyunun fazlasının oluklardan aktığını fark etti. Sokağın karşısındaki oluk suyla dolmaya başladı, siyah tuzlu suyun yüzeyinden sarmallar hâlinde buharlar kalkıyordu.

Biri bağırdı ve birden bütün dünya eğiliyormuş gibi göründü. Eğer işin aslını bilmeseydi, deprem olduğunu düşünecekti.

Sokağın karşısında, yaşayan bir şeytanın boğazından geliyormuş gibi bir homurtu adeta havayı yırtıp geçti. Metale dayanmış ahşap, gıcırdayarak parçalandı. Sonra bir patlama daha. Bryn sanki bir tren kazasını ağır çekim izliyormuş gibi, dünyasının etrafında tepetaklak oluşunu seyretti.

Sanki hepsi tek bir sesi paylaşıyormuş gibi, aşağıdaki ekip-ten bir bağırış yükseldi. Ve hepsinin gözleri önünde, bina eğildi ve çöktü. Direkler uzağa fırlayarak, çatıdan geri kalanı delip geçti, kirişlere ve çatı direklerine karşı aç yaptı ve hepsi tıpkı Bryn'in çocukken oynadığı çubuk oyununda olduğu gibi ağır çekimde birbirleri üstüne yığıldı.

Kulaklarına eziyet eden sesler adeta öbür dünyadan geliyormuş gibiydi. Bina çökerken sanki başlı başına bir can taşıyormuş gibi çılgılık attı ve inledi.

Eğer biri hâlâ içerideyse...

Bryn düşüncesini tamamlayamadı. Olduğu yerde çöken eski binanın ağırlığı şöyle dursun, zaten bu cehennemden kimse sağ çıkamazdı.

Sert çimene diz çökmüş hâlde alevlere bakakaldı, düşünceleri her zamanki gibi berraktı ve her nasılsa aynı zamanda tamamen karmakarışıktı. Birisi çılgık atıyordu. Sesin kendi boğazından geldiğini fark edene kadar bir dakika geçti.

Gomez'in çocukları önünde toplandılar ve Bryn onları döküntüden korumak için kollarını açarak üzerilerine eğildi. Birisi arkasına ağırlığınca bastırdı. Linda? Daha fazla sabit kalamazdı. Yanlamasına düştü, çocukları ezmek için sola yuvarlandı.

Yeniden güç bela dizleri üstünde doğruldu ve kızların en küçüklerine sıkıca sarıldı. Titreyerek, oksijene hasret kalarak, kalın küllerle dolu dumanın Kasımın siyah gökyüzüne doğru kabarak ilerleyişini izledi.

Başka bir patlama kendilerini sarsmadan önce çocukları güvenli bir yere almaları, müşterileri binadan uzaklaştırmaları gerekiyordu.

Susan'ın insanları işyeri binasının doğu cephesine sürmesine yardım ederken, Miguel'i birine teslim etti ve Gomez'in küçük kızını kalçasının üzerinde tuttu.

Ama çalışırken histen yoksun bir kesinlik duygusu içindeydi. Her nasılsa biliyordu: Adam ölmüştü.

Ve suç kendisinindi.

*Park alanının kenarına
toplanmış kalabalığa bir
sessizlik çöktü. Sonra Bryn
bunun sebebini gördü.*

3

Güneş doğu ufkunda, işyeri binasının parkı ve kooperatifin tahıl ambarları arasında kızıl ince bir çizgi çizmişti. Eski-den Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi olan kül yığını hâline gelmiş iskelet, kemiklerini loş parıltıya karşı uzatıyordu. Kabartılar hâlinde dumanlar hâlâ döküntülerden yükseliyordu. Bryn dumandan şişmiş göz kapaklarının arasından manzarayı gördü. Kendisini uyuşmuş hissetti, zihnini çalışması için serbest bırakmak istemiyordu çünkü katlanamayacağı bir gerçeği açığa çıkarabileceğinden korkuyordu.

Üç saat öncesine kadar, güneşin doğuşuyla ortaya çıkacak dehşetten habersiz bir hâlde, Charlie'yle gin rummy oynuyordu. Şimdi sokağın karşısında yanıp duran harabeler kadar boştu.

Az önce Hanover Falls kiliselerinden birinden iki rahip Linda Gomez ve çocuklarını bir minibüsle götürmüştü. Onları bir çare bulunana dek birkaç günlüğüne bir otelde tutacaklarını söylemişlerdi.

Bryn her nasılsa kendi iradesiyle ayakta durmayı ve polislerle dedektiflerin sorularını cevaplamayı başardı. Kendisini, Susan'ı ve ortalıktaki diğer insanları sorguluyorlardı. Hayır, Zeke'i bu gece saat 11'de göreve geldiğinden beri görmemişti.

Hayır, burnuna duman kokusu gelmemişti... ta ki alarmlar çalana ve ilk kat koridoru dumanla dolup taşana kadar. Evet, birkaç itfaiyecinin binaya girdiklerini görmüştü. Molly Edmonds onlardan biriydi ve Zach Morgan'ı çıkarır gibi olmuştu. Ama içlerinden sadece bir tanesini kesinlikle emin olarak teşhis edebilmişti.

Adam Hennesey. Kocası.

Anlaşılmaz bir şekilde, park alanının kenarına toplanmış kalabalığa bir sessizlik çöktü.

Sonra Bryn bunun sebebini gördü. Sığınma evinin harabelerinden bir sedye taşınıyordu. Sonra bir tane daha ve bir üçüncüsü. Bulunduğu sokağın karşısından bile, bunların branda sedyeye ağırlık yapan bedenler olduğu açıkça belliydi... ölü bedenler. Hayatta kalanlar değil.

Adam neredeydi? Oh, sevgili Tanrım, o *neredeydi*? Belki her şeye rağmen dışarı çıkmıştı. Belki içerideydi, hayatta kalanları çıkarmak için onlara yardım ediyordu. *Lütfen, Tanrım!*

Sedyeler binadan taşınırken ve park alanında bir sürü tabut sehпасını andırır biçimde dizilirken, rüzgâr bile esmez olmuştu.

Düzinelerce itfaiyeci ve acil servis ekibi siteye toplandı. Sedyeler birer birer sıralanırken, erkekler ve kadınlar, isle kararmış, gözyaşıyla lekeli yüzlere ellerini kaldırdılar ve selamladılar.

Bryn sıra sıra cesetlere artık bakamıyordu ama gözleri bir üniformalı itfaiyeciden diğerine geziniyordu. Onlar, yüzlerini taş gibi bir ifadeye büründüren dikkat, dehşet ve ezici üzüntüyle duruyorlardı. Adamlardan ikisinin, merdivenli kamyonun tamponuna çökerek elleriyle yüzlerini kapadıklarını gördü.

Bir dehşet dalgası benliğini sararak dizlerini titretti. Bugün kaç adam ölmüştü? Bütün bunlar bu kadar çabuk nasıl olabilmişti?

Sanki bir hayal görüyormuş gibi kendisini ofisinde gördü, mesaisi yeni başlamıştı, bir çöp kamyonu gibi kokan evsiz bir adam için başvuru formlarını dolduruyordu. Midesi bulanarak, ondan uzaklaşmıştı, ağzından nefes almaya çalışıyordu. Koku o kadar kötüydü ki, kusacakmış gibi hissediyordu. Zihninden, kendisini bir kibrit kutusunu açarken, kibritlerden birini çekip alırken ve kutuya sürterken izledi. Kendisi tarçın kokulu mumu yakarken ve kibriti söndürürken, şimdi adını bile hatırlayamadığı o adam seyrediyordu. Mumu, adamın bedeninin kötü kokusu yüzünden yaktığını adamın anlayıp anlamayacağını bile düşünmemişti.

Bir korku örtüsü üzerini sardı ve Bryn, Charlie'yle birlikte servis asansöründen inmeden önce mumu söndürüp söndürmediğini hatırlamak için zihnini iyice kurcaladı. Kalbi tekledi. Mum derslerini almadan bir itfaiyeciyle iki yıl evli kalmaya imkân yoktu. Yaktığı ucuz bir sütun mumdu ama masanın temiz yüzeyinde akrilik bir altlık üzerine konmuştu. Eğer onu yanar hâlde bırakmış *olsaydı* bile güvenli olmalıydı. Ama bazen şu ucuz mumların dumanları deli gibi tütüyordu... özellikle de o cereyanlı ofiste.

Susan, kokuları gidermek için ofiste birkaç mum saklıyordu. Kural gereği mumların yakılmamaları gerekiyordu ama kimi zaman birisi sanki haftalardır yıkanmamış gibi kokarak masanın karşısında oturduğunda, kibriti fitile götüren tek kişi Bryn değildi.

Her zaman dikkatliydi ama Adam, bir mumun yakılması şöyle dursun, binaya sokulmasına bile izin verildiğini bilseydi kriz geçirirdi.

Dondurucu bir düşünce içini deldi. Susan binayı satın aldığı anda yangın alarmı düzgün olarak çalışmamıştı ve o da bunu bir dizi ayı üniteyle değiştirmişti ama onlar fazla has-

sastı ve en ufak bir duman veya tozda tetikleniyordu. Birkaç hafta önce, gecenin birinde gönüllülerden biri mikrodalga fırında bir popcorn torbası yaktığında ofisteki alarm çalmıştı. Bryn bunu kapamıştı ama yeniden bangır bangır çalmaya başlamıştı. Altı kez masaya tırmanması, dedektörü yeniden başlatıp farklı piller denemesi gerekmişti. Ama ne zaman bunu düzelttiğini düşünse yeniden bangır bangır çalmaya başlıyordu. Sonunda bu şeyi tamamen kapatmak için pilleri çıkarmıştı.

Ofis küçüktü ve hemen dışarıdaki koridorda duman dedektörleri vardı. Susan o gece görevde değildi ve yanlış çalışan aptal bir duman dedektörü yüzünden gecenin ortasında onu evde uyandırmaktan nefret ediyordu. Duman dedektörüne göz atması için güvenilir birine mesaj bırakacağına dair kendi kendine not düşmüştü ama bu mesajı gerçekten gönderip göndermediğini hatırlayamıyordu.

Bir gazeteci Bryn'ın yüzüne bir mikrofon uzatarak, onu şimdiki zamana çekti. Başka bir genç adam yanında bir TV kamerasıyla duruyordu. Ama Bryn onlara sırtını döndü. İstese bile tutarlı bir cümle kuramazdı.

Nefesi aksadı. Bu mumu yanarken *bırakmış mıydı? Oh, sevgili Tanrım, lütfen! Hayır.* Ama... bunu yapmış olamazdı. Her nasılsa sihirli bir şekilde beyninin mumu söndürmesiyle ilgili anıyı hatırlamasını sağlayabilirmiş gibi şakaklarını ovdu. Bu anıya *ihtiyacı vardı*. Oksijene ihtiyacı olduğu kadar.

Ama bu anı, zihninde kristalleşse bile, tamamen masum değildi. Bu düşünce neredeyse ona diz çöktürdü. Adam'ın bu gece görevde olmasının tek sebebi, Noel yaklaşırken paraya ihtiyacı olduğunu ona söyleyerek, fazla mesai yapması için onunla konuşmasıydı. Bu doğrudu. Ama gerçek sebep değildi. Onu ikna etmişti, çünkü Susan başka bir gönüllünün yerine çalış-

masını kendisinden rica etmişti. Ve kendisinin sığınma evinde olabilmemesinin tek yolu, Adam'ın bunu bilmemesiydi.

Aslında başta Bryn'in sığınma evinde gönüllü olarak çalışmasını isteyen Adam'ın patronu David Marlowe'du, yani Susan'ın kocası; ne var ki Adam, Bryn'ı ilk kez sığınma evinden alıp da giriş kapısının önünde sigara içen ve pis pis bakan karmakarışık grubu görünce, onun istifa etmesini sağlamak için mücadele etmişti. Derken geçen ay, sığınma evinin reşit olmayan sakin-gönüllülerinden biri orada kalan bir başkası tarafından saldırıya ve neredeyse tecavüze uğradıktan sonra Adam, Bryn'in oraya gitmesini yasaklamıştı.

"Bu çok tehlikeli" diye açıklamıştı. "Daha fazla mesainin olmasının gerektiğini düşünüyorsan, kütüphanedeki insanlarla konuş. Hiç olmazsa orada sana zaman harcadığın için ücret öderler."

Adam sadece anlamıyordu, o kadar. Şehir kütüphanesinin kendisine verecek fazladan mesaisi olsa bile, her akşam saat sekizde kapanıyordu. Evde bu yalnız geceleri doldurmak, sığınma evindeki gönüllü vardiyalarına ilgi duymasının başlıca sebebiydi. Zamanla işi sevmek için başka o kadar çok sebebi olmuştu ki.

Ama bir bebek sahibi olmayı ciddi bir şekilde düşünmeye başladıkları günden beri, Adam, Bryn için endişelenmekte fazla ileri gitmişti. Eğer kaldırımlar kaygansa, ona arabaya kadar eşlik ediyordu. Eğer Bryn ampul değiştirmek için bir merdiven çıkarırsa, Adam hemen atılıp bunu onun yerine yapıyordu. Bryn birkaç ay önce hız aşımı cezası aldığı anda, Adam az kalsın aklını oynatıyordu. Ve bu sefer konu para değildi. "Eğer bir anne olacaksan, kendine dikkat etmeye başlaman lazım, bebek." Bunu söylediğinde ifadesi o kadar ciddiydi ki. Gerçekten çok hoştu.

Bununla birlikte sığınma evi konusu kendisine göre tartışılabilir değildi. Gönüllüler konusunda çaresiz durumdaydılar. Onların kendisine ihtiyaçları vardı. Ve kendisinin de onlara ihtiyacı vardı. Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi'nde çalışmaya başladığı ilk günden itibaren, sunacak bir şeyi varmış gibi, uzun süredir ilk defa hayatı bir işe yarıyormuş gibi hissetmişti. Böylece son birkaç haftadır gizlice gelmeye devam etmişti, vardiyalarını Adam'ınkilere göre ayarlıyordu, böylece o bilmeyecekti. Gizli iş çevirmekten nefret ediyordu. Ama Adam bu konuda böyle keçi gibi inatçıyken ne yapabiliirdi ki?

Sirenlerin feryadı yeniden başladı ve Bryn başını kaldırıp Yüzbaşı Brennan'ın sokakta karşıdan karşıya kendi bulundukları tarafa geçtiğini gördü. Baş eğikti ve geniş omuzları bin dünyanın ağırlığını taşıyormuş gibi görünüyordu.

"Bayan Marlowe? Susan...?"

Susan başını kaldırıp baktı ve Bryn daha önce bir çift gözde böyle korkuyu, böyle *bilmekten ileri gelen* korkuyu görmediğini düşündü. *Oh, sevgili Tanrım!* David Marlowe binanın içinde olmalıydı.

Peter Brennan başını kaldırdı, itfaiyeci başlığını çıkardı ve bunu bir kalkan gibi önünde tuttu. Susan'la göz göze geldi. "Üzgünüm."

Bryn'in nefesi ciğerlerine hapsoldü.

Susan başını sallamaya başladı, hafif bir inilti boğazından süzüldü.

Dizleri büküldü ve daha Bryn ona ulaşamadan, yere devrildi. Brennan onun yanına gitti ve bir yanında Bryn öbür yanında itfaiye yüzbaşısı, ikisi birden Susan'ın ayakları üstünde doğrulmasına yardım ettiler.

“Belki dışarı çıkmıştır...” diyerek ağladı Susan. “Belki...” Bryn’a yaslandı ve onun dengesini kaybetmemek için sendelemesine neden oldu.

“Biz...” Peter Brennan, boğazını temizledi. “Onu teşhis ettik Susan. O kadar üzgünüm ki.”

“Hayır...” Susan yeniden başını salladı.

“Onu görmek istiyor musunuz?” Park alanındaki sözüm ona morga işaret etti.

Susan başını salladı ve omuzlarını dikti.

Peter kolunu uzattı. “Benimle gelin.”

Susan, Bryn’ı bıraktı. Sığınma evinin müdiresi, kolunu Peter’ın dirseğinden geçirip sokağa bir adım attı.

Bryn uyuşmuş bir hâlde izledi, doğruluğu kesin bir bilgi zihnine giderek daha fazla yerleşiyordu. Ambulans görevlilerinden biri, sokağa ilerleyerek Peter’la konuşmak için durdu. Yüzbaşının onun arkasından kendisine doğru işaret ettiğini gördü ve nefesi tutuldu.

“Hayır!” Bu söz boğazına takılarak kendisini adeta nefessiz bıraktı. Kurumuş çimlerin üzerine diz çöktü, adamın yanından geçip gitmesini istedi, bütün bunların korkunç bir hata olmasını Tanrı’dan diledi.

Sokağı bir sisin ardından izledi. Adam onun gözlerindeki korku ve üzüntüyü görmesine yetecek kadar yaklaştığında, gerçeği anladı.

*Kendini bildi bileli sevdiği
kadın olmadan hayatını
sürdürmenin bir yolunu
bulması gerekecekti.*

4

5 Kasım, Pazartesi

Tabutların önünden geçme merasimi, Garrett Edmonds'a katlanamayacağı kadar ağır geliyordu. Daha da kötü olan, karısının beyaz tabutunun sıranın sonunda, oditoryumun önünde sıralanmış koyu maun ve meşe tabutlara karşıt olarak durmasıydı. *Molly'nin tabutu*. Bunlar, kendisinin dile getirmeyi hiçbir zaman hayal etmemiş olduğu sözlerdi. Yirmi sekiz yaşındaydı. Yirmi yıl sonra kendisi elli iki yaşına geldiğinde, Molly hâlâ yirmi sekiz yaşında olacaktı. Sonsuza dek genç, sonsuza dek güzel.

Sonsuza dek ölü.

Hanover Falls Şehir Oditoryumu'ndaki kadife koltuklar yıllarca özensiz kullanılmış olduklarından yıpranmıştı. Garrett götürüldüğü sandalyeye çöktü, diğer ölenlerin aileleriyle birlikte ikinci sıradaydı. Şimdi 'arkada oturmakta ısrar etseydim keşke' diyordu.

Arkasındaki sıraları böylesine çok insanın doldurması yüzünden kendisini savunmasız, klostrofobik hissetti. Ayağa

kalkmamak ve kapıdan çıkana kadar yürümek için kendisini o kadar zor tutuyordu ki.

Ama kalacaktı. Molly için kalacaktı.

Oditoryum hemen doldu ve birkaç dakika sonra görevliler, dışarıdaki kalabalığın içeriye doluşması için doğuda ve batıda sıra sıra çıkış kapılarını açmaya başladılar. Soğuk hava biraz ferahlattı ama dış geçitler hemen yas tutanlar ve meraklı seyircilerin akınına uğradı ve oda yine havasız oldu.

Böyle bir durumda yangından korunma yasasını kesinlikle ihlal ettikleri, tuhaf bir ironi olarak Garrett'in dikkatini çekti. Ama kimse insanları buradan uzaklaştırmayı önermedi. Tarih yazılıyordu ve yirmi yıl sonra Hanover Falls'da kalan herkes gururlanacaktı: "Oradaydım. Grove Sokağı cehenneminin ölen itfaiyecileri için cenaze töreninde tam burada, bu geçitte duruyordum."

Medyanın olay için bu başlığı benimsemesi ne tuhaftı. Sanki bu çok satan bir romanın veya gişe rekorları kıran bir filmin başlığıymış gibi, bazı gazeteler kelimeleri büyük harflerle yazmıştı: *Grove Sokağı Cehennemi*. Falls'a gelen *Good Morning America* ve *Nightline* gazetecileri, kameramanları ve hatta söylentiye göre Oprah'ın adamlarıyla birlikte yerel gazeteciler en parlak zamanlarını yaşıyor olmalıydılar.

Bu trajedi Hanover Falls'u ulusun zihnindeki haritaya koymuştu. Garrett, Molly'nin de bütün bunların bir parçası olmasından dolayı bir nevi gurur hissettiğini fark edince ürktü. Hafta sonunun bitmek bilmeyen gecelerinde TV karşısına çakılı kalmış, yangın konusunda yeni bir bakış açısı sunan başka bir haber bulmak, geniş ekranda Molly'nin resmini yeniden görmek için kanaldan kanala atlamıştı, ta ki uyuşmuş bir hâlde kendinden geçinceye kadar.

Ya da belki kendisini uyuşturan Molly'nin ölümünü takip eden şu ilk sabah, arkadaşı Rick'in eline tutuşturduğu Ativan

şışesiydi. Bir şey hissetmesi gerekmedikçe gerçekten önemi yoktu.

Oditoryumun bir kenarında patlak veren bir kargaşa nedeniyle başını çevirip baktı. Okulunun müdiresi Barbara Cassman'la kocası ve Hanover Falls Ortaokulu'nda birlikte öğretmenlik yaptıkları Mary Briggmann gözüne çarptı.

Mary'nin arkasında, gömlekli ve kravatlı bir hâlde Trevor Hanes ve Mark Lohan zorla yürüyorlardı. Arkalarında Jillian Payne ve Michaela Morrison süslü elbiseler giymişti, Michaela'nın saçları kıvrılıp başının tepesinde toplanmıştı. Gelmeye devam ettiler, beşinci sınıf öğrencilerinin bir düzine veya daha fazlası üçüncü sırayı doldurdu, ciddi ifadeler genç yüzlerinin güzelliğini bozmuştu, gözleri oditoryumu tarıyordu. Onların kendisini aradıklarını fark etti. Kendisi için endişeleniyorlardı.

Sertçe yutkundu, dönüp başını eğdi. Onlarla göz göze gelirse ağlamaya başlayacaktı. Ama onların bunu görmeleri gerekmiyordu. Kendisinin iyi durumda olduğunu bilmeleri lazımdı. Güçlü olduğunu ve bunun üstesinden geldiğini.

Yukarıda bir projektör, sahnenin arkasında yırtık pırtık bir bezin üstüne ölen itfaiyecilerin isimlerini yansıttı. Tabutlar ve böylece duvara yansıtılan isimler, rütbe ve yaşa göre dizilmişti.

Yüzbaşı Manuel Vermontez

Teğmen David Marlowe

Tekniker Zachary Morgan

İtfaiye eri Adam Hannesey

İtfaiye eri Molly Edmonds

Cızırtılı bir fon müziği çalmaya başladı ve ölenlerin isimleri kaybolup yerlerini bir dizi projektörle yansıtılan fotoğraf aldı. Birer birer beş itfaiyecinin resmi portreleri duvara yansıdı. Manny ve David Marlowe şapkalarını kenarda tutuyorlardı ve yüzlerinde duygusuz bir ifade vardı, sanki işlerinin ciddiliğinin farkındalarmış gibi. Kameranın lensinin filtresine rağmen, Morgan ve Hennesey'in gözlerinde belirgin bir ışık vardı... işlerinden olmayan birinin yanlışlıkla fesatlıktan sanacağı bir ışık. Ama Garrett bunu olduğu gibi tanıdı. Molly'nin gözlerinde pek sık gördüğü pırıltının aynısıydı, özellikle departmana ilk başladığı zamanlarda. Bu bir macera, şefkat, kahramanlık sözü ve yapmak için imza attığı şeyin amacını derinden anlama parıltısıydı.

Molly'nin yüzü gerçek boyutta ekranda göründü ve kelimenin tam anlamıyla nefesini kesti. Açık sarı saçları her zaman ki gibi atkuyruğuydu ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı, sanki arkadaşlarının taş gibi duygusuz ifadelerine nazire yapar gibi ama işinden aldığı keyfi ve görev aşkını hiçbir şey bastırmazdı.

Onu kariyerinde gerektiği kadar desteklememişti. Her ne kadar onunla gurur duysa da, her zaman içten içe normal, dokuz-beş arası bir işle yetinmesini isterdi. Onun güvenliğinden ve bir itfaiyeci olmanın onu bir anne olarak nasıl etkileyeceğinden endişe duyardı. Kendisi her zaman onun istediğinden daha fazla çocuk istiyordu ve onun çocuk isteğini bastıran şeylerden biri işiydi. Artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sadece bir kez olsun kocası olmaktan ne kadar gurur duyduğunu ona söylemiş olmayı dilerdi.

Müzik değişti, Garrett'in tanıdığı ama çıkaramadığı rahatsız edici bir şarkıydı. Birisi bir video montaj hazırlamıştı, okulun ilk günü Main Sokağı'ndaki alay geçidinden ve geçen

yazın şirket pikniğinden karelerle. Molly, çok sevdiği Hanovar Falls İtfaiye Departmanı tişörtünü ve uzun kaslı bacaklarını gösteren şortunu giymiş hâlde kameraya poz veriyordu. Bu sefer saçları açıktı, Garrett'in en sevdiği şekilde, omuzlarının etrafında yayılıyordu, güneş onun için bir ayla yapıyordu. Molly, Adam Hennesey ve Zach Morgan'la kol kola, doğrudan kameranın objektifine bakıyordu. Garrett dudaklarını okuyordu, "Hey bebek!" O gün kameranın arkasında kimin bulunduğunu bilmiyordu ama Molly'nin gülümsemesini kristal berraklığıyla hatırlıyordu ve bunun sadece kendisi için olduğunu biliyordu. Bunu bilmesine rağmen, onu iş arkadaşlarının kollarında görünce tuhaf bir şekilde kıskançlık duydu; kendisi onu kaybetmişken onlar sonsuzlukta hep birlikte olacaklardı.

Herhangi bir konuşma olmadan sahneler yas tutanların önünden geçip gitti, kasvetli müzik pikniğin neşesine göre tuhaf bir arka plan olmuştu. Adam ve Bryn Hennesey bir piknik masasında omuz omuza oturmuş, mısır koçanına dalmışlardı. Bir şey dikkatlerini çekmiş ve birlikte yukarı bakmışlardı sonra başlarını birlikte eğerek fotoğrafçı için "peynir" demişlerdi. Kameranın kendilerine doğrulduğundan habersiz görünüyordlardı ve Adam ağzının köşesinden bir mısır tanesini silmişti, Bryn yüzünün geri kalanını sildiği sırada birden kendine geleerek gülmeye başlamıştı. Bu tuhaf bir şekilde samimi bir andı; Garrett donup kaldı, başını çevirmesi gerektiğini hissediyordu, yine de orada kendisinin Molly'yle benzer bir sahnesi bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Kendisini ikilemde hissetti, birlikte bir görüntüsünü özlemle bekliyordu, ne var ki bu kalabalığın önünde bunu izlemek zorunda kalmamak için dua ediyordu.

Kamera, David ve Susan Marlowe'un üzerine odaklanmadan önce kalabalığın üzerinde gezindi. Marlowe eliyle ka-

merayı uzaklaştırmaya çalıştı ama objektif üzerilerinde sabit durduğunda pes etti ve karısına sıkıca sarılıp bir poz verdi.

Kamera sarsıldığında ve odağı yakınlaşıp uzaklaşırken bulanıklaştığında bir flüt ve piyano kreşendosu duyuldu. Ama sahne sonunda belirginleştğinde, yas tutanların hep birlikte nefeslerini kesti. Kamera odağını Manny Vermontez'in yakın plan bir görüntüsünden uzaklaştırdı, birinci istasyon ile ikinci istasyon arasında bir halat çekme yarışını yakaladı. Manny, oğlu Lucas'la birlikte halatın en önündeydi. Ve arkalarında, sırasıyla David Marlowe, Zach Morgan, Adam Hennessey ve Molly dizilmişlerdi.

Hangi kaderin cilvesi o gün ip-te en ön tarafa bu özel ekibi koymuştu? Garrett bu ölen kahramanlar ekibiyle birlikte kendisini görmenin Lucas Vermontez'e nasıl hissettireceğini ancak tahmin edebilirdi.

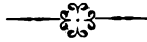
Kamera yeniden odaklandı, belirginleşti ve sahne halat çekme yarışının siyah beyaz resmine dönüştü. Garrett gözlerini kapadı, Molly'nin sevinçle parlayan yüzüne bir dakika daha bakamazdı.

Bir dakika sonra gözlerini açmaya cesaret bulduğunda, ekran kararmıştı. Müzik sona ermişti ama sessizlik burun çekmeler ve açıkça ağlamalarla bozulmuştu. Garrett'in tanımadığı birisi ayağa kalktı ve heyecanla titreyen bir sesle, berbat bir şiir okudu. Molly için tek dini görev bu olacağı için minnettardı.

Dün gece adamların bazılarının ailelerinin ayrıca kendi kiliselerinde özel anma törenleri planladıklarını duymuştu. Molly için bir kilise cenazesi düşünmüştü ama gerçekten bağlı bulundukları bir kilise henüz olmamıştı ve Molly'nin en çok itfaiyeci arkadaşlarıyla burada hatırlanmaktan gurur duyacağını biliyordu. Zaten Molly'yi iki kez "gömmenin" düşüncesine karlanamıyordu.

Bunu yapmayacaktı. İkinci istasyonun arabaları siyah flamalara sarınmış, oditoryumun dışındaki çıkmaz sokakta duruyorlardı. Bayrağa sarınmış tabutları şehrin kenarındaki mezarlığa taşıyacaktı ve Molly ölmüş iş arkadaşlarıyla aynı gökyüzü parçasının altında oraya gömülecekti.

Böylece bu sona erecekti. Kendini bildi bileli sevdiği kadın olmadan hayatını sürdürmenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Özenle nakışlanmış iplikler gibi, her renk ve boydan itfaiye arabaları Hanover Falls mezarlığına giden tam bir millik yolda sıralanmıştı. Komşu ülkelerden her itfaiye departmanı saygılarını sunmak için bir itfaiyeci delegasyonu göndermişti.

Dolaşıp duran kırk aracın vızıltısı bile gaydaların feryadını bastıramamıştı, Bryn kulaklarını bir an önce kapamak için acele etti. Ama bir yanında Susan, öbür yanında arkadaşı Jenna Morgan, Zach'in karısı vardı ve kol kola durdukları için Bryn'in elleri meşguldü, Adam ve dört ölen itfaiyeciden üçünün huzur içinde yatacakları mezarlığın girişindeydiler.

Sonunda arabalar durdu ve gaydalar birkaç dakikalığına çalmayı bıraktı, bu sırada mavi elbiseli düzinelerce erkek ve kadın kamyonetlerin yolcu bölümlerinden inip mezarlık çimleri boyunca diziliyorlardı.

Zihninde birden beliren bir anı içine saplandı. Geçen yaz, bir Cuma gecesi idi. Adam'la birlikte, Applebee's'de, Zach ve Jenna'nın karşısında oturuyorlardı, Zach'in yerel bir siyasetçiye taklidine kahkahalarla gülerек. Akşam yemeğinden sonra dondurma için şehirdeki kendi evlerine döneceklerdi.

Jenna'yla arkadaşlıkları o gecedan sonra filizlenmişti. Çoğu zaman alışveriŖe beraber çıkıyorlar, bütçelerini yerle bir ettikten sonra kahve veya yemek için alışveriŖ merkezinde kalıyorlardı. Jenna'nın bütçesi daima Bryn'inkinden dikkate değeri derecede fazlaydı ama bir itfaiyeciyle evli olmanın zorluklarını anlayan bir arkadaşının olması güzeldi. Departmanın çaylakları olarak, Adam ve Zach mümkün olduğunca sık tatillerde çalışmaya bakıyorlardı. Üzüntüsünü paylaşmak için Jenna'nın yanında olması güzeldi.

Garrett ve Molly Edmonds o gece ilerleyen bir saatte uğramışlardı ve altısı, Adam'ın Springfield'da küçük bir oyun dükkânından aldığı yeni bir kutu oyununu oynamışlardı. Bu kadar ileri yaŖta oyun düşkününü çocuklar gibi oldukları üzerine Ŗaka yapmışlardı.

Ama gece yarısından epey sonra misafirlerinin arkasından kapıyı kapattıklarında, Adam hâlâ antrede durarak Bryn'a dönmüştü. "Bu adamlar hiç sahip olmadığım kardeşler gibi, biliyor musun?" demişti, kısık bir sesle.

Bryn buna gülmüştü çünkü onun Garrett'dan bahsetmediğini biliyordu. Zach ve Molly'den, gruptaki iki itfaiyeciden bahsediyordu.

Molly Edmonds berbat atkuyruğunu, istasyonun verdiği tiŖörtlerini ve yorgunluklarını görmezden gelirsensiz muhteŖem bir kadındı. Bir kıskançlık sancısı Bryn'a acı verdi ve Adam'a "Sanırım Molly'yi bir erkek kardeş olarak gördüğün için minnettar olmalıyım" dediğinde sadece kısmen Ŗaka yapıyordu.

Adam aldırış etmedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onun sesindeki imayı duymak kendisine dokunmuştu. Tek kardeŖi, Donna, ondan 11 yaŖ büyüktü ve ebeveynlerinin ölümünden beri onunla bağlantısı kopmuştu. PerŖembe günü, yangının olduğu gecenin sabahı, Adam'la ilgili haberi vermek

için Donna'yı California'da yeni bir adreste bulmak, Bryn'ın iki saatini almıştı. Bryn, Donna'yı bu cenazede bulmayı beklemiyordu ve geldiği takdirde kadını tanıyacağından da emin değildi.

Bryn başını zorla kaldırdı ve önünde süzülen sıra sıra itfaiye arabalarına baktı. Bir üniformalı itfaiyeci taşınabilir bir merdiveni bir arabanın arkasından diğerine yuvarlarken, hiçbir şey düşünmemek için büyük çaba gösterdi. Kamyondan kamyon, bir sancak muhafızı basamakları çıktı ve dört kırmızı-beyaz ve mavi bayraklı tabutu aşağı indirip mezarlığın demir kapılarından geçirdi.

Susan'ın kocası David Marlowe'un tabutunu taşıyan, civardaki Major County İtfaiye Departmanı'ndan ödünç alınmış bir kamyon hâlâ üzerinde olan yüküyle biraz ötede bir yere durdu. Susan'ın bakışları tabutu izledi ve Bryn'ın elini öyle sıkı ki, Bryn acıdan bayılacağını düşündü.

Ertesi gün sabah bir cenaze arabası Teğmen Marlowe'un tabutunu Eyalet Otobanı'ndan Springfield'a taşıyacaktı, Marlowe orada ebeveynlerinin mezarları yanına gömülecekti. Ama bugün Susan diğer dullarla ve Molly'nin kocası Garrett Edmonds'la dayanışma içinde duruyordu.

Susan'ın isteği üzerine beşi birden, itfaiye arabalarının peşine takılmış cenaze arabalarına binmek yerine oditoryumdan hareket eden kortejde yürümüşlerdi. David ve Susan'ın iki oğlu olanlar nedeniyle üniversiteden eve çağırılmıştı ve geçit alayında kederli bir yüzle annelerinin arkasında yürüyorlardı. Tabutları taşıyan itfaiye arabalarının yavaş ilerleyen geçit alayı önünde on blok kadar ilerlemişlerdi.

Bryn'ın öbür yanında, Jenna Morgan ağlamaklı olan kalabalıkta göz gezdirdi. "Ah, işte orada. Zach'in annesiyle babasını görüyorum. Onların yanına gitmem lazım."

Bryn başını sallayarak Jenna'nın elini sıkıca tuttu, sonra üzerine yapraklar serpilmiş çimlerden geçişini ve ağlayarak kaynanasının kollarına atılışını seyretti. Bryn arkadaşının rahatça ağlayabilme yeteneğine gıpta etti, yine de Jenna'yı Clarissa Morgan'la böylesine samimi görmek kendisini şaşırtmıştı.

Ayak parmaklarını fazla sıkı ayakkabıların içinde kımıldattı; ayakkabılar topuklarında su toplamış kabarcık yapmıştı. Ama kabarcıkların fazla önemi yoktu. İçindeki her parça enerji, sadece ayakta kalabilmeye harcanıyordu, tabii eğer bir sonraki nefesini almak için harcamıyorsa.

Son üç buçuk gün, bir sisin içinde cenaze evi ziyaretleri ve telefon aramalarıyla, televizyon ve gazete muhabirlerinin sorularıyla geçmişti. O gecenin kaosunda polisle konuştuğundan beri, Susan ve itfaiye personelinin maruz kaldıkları rutin polis sorgusundan kaçmayı başarmıştı. Ama *Hanover Falls Courier*'den bir gazeteci, evini beş altı kez aramıştı ve Bryn iki kez, yan tarafında gazetenin logosu bulunan bir minibüsün evinin önünde durduğunu görmüştü.

Sonra morgda olmuştu. Tabutların hepsi kapalıydı elbette ama Bryn'in hayal gücü, bu saten çizgili kutuların içinde ne varsa hepsini çok iyi imgeleyebilirdi. Bir zamanlar Grove Sokağı Sığınma Evi'nin yükseldiği yerde geriye sadece bir çelik iskelet ve kül yığını kalmıştı.

Morgun, Adam'ın giysilerine ihtiyacı yoktu. Botları dâhil bütün üniforması, 1. itfaiye aracının ön tarafında katlanmış duruyordu. Bryn bunların, Adam'ın öldüğü zaman giydiği botlar olup olmadıklarını merak etti. Tabii ki yangından sapa-sağlam çıkmamışlardı. Titredi. Ölümle ilgili düşünceler aklına sürekli geliyordu.

İlk patlamadan sonra, Manny Vermontez'in cesedini moloz katmanları arasına hapsedilmiş bir hâlde buluncaya dek yirmi

saat geçmişti. O sırada, bir kalabalık toplanmış, parlak ve güneşli bir gün için şafak sökene dek bütün gece sessizce nöbet tutmuştu.

Bryn onlarla birlikte seyretmeye devam etmişti, Adam'ın cesedinin saatler önce bir ambulansla götürülmüş olmasına rağmen. Yaşadığı müddetçe, kocasının bedeninin taşındığı sırada Emily Vermontez'in ağıtlı feryadını unutmayacaktı. Manny'nin bedeni katliamdan alınıp götürülen beşinci ve son ceset olacaktı.

Manny ve Emily'nin oğulları, yakışıklı bir çaylak itfaiyeci olan Lucas, hâlâ hastanede ve durumu ciddiydi. Lucas Vermontez yaşayacaktı. Annesinin sevdiği iki erkeği gömmesi gerekmecekti.

Ölenlerin aileleri otururken, Bryn, birinin Susan'a Lucas'ın henüz bilincinin yerine gelmediğini söylediğini duydu. Bu da onun muhtemelen babasının öldüğünü bilmediği anlamına geliyordu. Yüzbaşı Brennan'ın emirlerine karşın, Manny oğlunu aramak için yanan binaya, bina çökmeden hemen önce koşarak girmişti.

Lucas hayatta kalmıştı ama babasına, herkesten çok sevdiği adama elveda demek için burada değildi.

Bryn kendi babasını bulmak için kalabalıkta göz gezdirdi. Babasının burada bir yerde olduğunu biliyordu ama mezarlığa doğru akıp giden insan yığınının içinde onu bulamıyordu. Babası kortejde Bryn'la beraber yürümek istemişti ama Bryn onun gücü kuvvetinin yerinde olmadığından endişe ederek bahanelerle onu reddetmişti.

Şimdi onun kalabalıkta yalnız olduğunu düşününce, tek lifini kabul etmiş olmayı diliyordu. Babasının üç yıl önce annesinin ölümüne yas tutmaya pek az zamanı olmuştu ve şimdi Adam'ı toprağa veriyorlardı.

Rüzgâr, yüzünü çevreleyen saçları savururken ve soğuk dalgası iliklerine işlerken, sürekli dikkatini çekmeye çalışan korkunç bir gerçeği tekrar yok saydı.

Mezar başındaki kısa törenin geri kalanı bir işkenceydi ve gaydalar yeniden çalmaya başladığında -Amazing Grace'in dokunaklı bir yorumu- Bryn çıldırmış olabileceğini düşündü.

Çünkü eğer hayal gücünün cehennemi dürtmeleri doğruysa, hiçbir lütuf kendisi gibi bir sefilî dünyada ve cennette kurtamazdı.

*Sonsuza dek buraya
kapanıp kalamazdı.
İlgilenmesi gereken şeyler
vardı.*

5

12 Kasım, Pazartesi

Bryn banyo küvetinin üzerindeki aynaya göz attı. Yansıması da karşılık olarak ona baktı, solgun ve makyajsızdı, mor halkalar gözlerini çevreliyordu, irisleri her zamankinden daha çamurumsu bir kahverengi tonundaydı. Saçları omuzlarına şekilsiz bukleler hâlinde dökülüyordu. En son ne zaman yıkadığını hatırlayamıyordu. Maun rengi saçlarını Adam hep sevmiştii ama şimdi bunlar donuk ve kırılğan görünüyordu. Neredeyse öğle yemeği zamanıydı ve pijamalarını daha yeni değiştirmişti. Cenazeden bu yana geçen bir haftada nasıl on yaş yaşlanmıştı? Bu yedi gün bir saat gibi geçmişti ya da bir yıl. Artık zamanın bir anlamı kalmamıştı.

Kütüphanedeki yarı zamanlı işinden iki hafta izin istemişti ve bir haftadır *kendi* evine kapanmıştı. Adam öngörülü davranıp mortgagelerini tamamlamıştı, dolayısıyla şehirdeki evlerine bütün borcu ödenmiş olarak sahipti. Vergileri ve aylık bakım ücretini ödeyip ödeyemeyeceği ise ileride belli olacaktı.

İki yatak odalı küçük evi, ikisi için de her zaman sıcak, samimi bir sığınma evi olmuştu. Ne var ki Adam iki vardiya çalıştığında ve kendisi orada tek başına kaldığında, kendi seçtiği duvar boyasıyla pahalı kumaşların canlı altın ve burgonya tonları bile soğuk görünüyordu. Ama bu seferki farklı bir yalnızlıktı, Adam'ın bir daha bu kapıdan geçmeyeceğini biliyordu. Onun varlığı olmayınca, o yer soğuk ve sıkıcı bir hâle gelmişti.

Yedi gün boyunca, giriş yolundaki mektupları almak hariç hiç dışarı çıkmamıştı. Acısını paylaşmak için gönderilen kartlar sel gibi akmaya başladığında bunu da yapmaz olmuştu.

Grove Sokağı Cehennemi'nin kahraman ölü itfaiyecileri hakkında bir haber daha duymaktan korktuğundan radyo veya televizyonu açmaya cesaret edemiyordu ve telefon günde onlarca kez çaldığında, Susan Marlowe'dan gelen birkaç arama hariç ve ekran babasının numarasını gösterene kadar, telefonu duymazlıktan gelmişti, nitekim arayanın bir gazeteci olabileceğini tahmin ediyordu. Ya da bir yangın müfettişi. Ya da polis.

İlaç dolabını açtı ve gargaraya uzandığında, eli Adam'ın tıraş losyonunun üzerinde kaldı. Bunun sonuçlarını düşünemedi, kapağı açtı ve şişeyi burnuna götürdü. Sanki şişedeki cini çıkarmak gibiydi bu. Gözlerini kapatsa, Adam'ın duştan yeni çıkmış, bir havluya sarınmış, saçları diken diken bir hâlde ve mis gibi kokarken yanındaki tezgâha dayanmış durduğunu sanabilirdi. *Yüce Tanrım, onu özlüyorum.*

Şişeyi kapattı ve yeniden rafa koydu. Musluğu açtı ve altına bir elini koyarak suyun ısınmasını bekledi ama sonra bir şey duyduğunu düşünerek musluğu tekrar kapadı. Yansımasına göz atarak, donup kalmış bir hâlde dinlemeye başladı. Koridorun sonunda, kapı zili çınladı. Yanında birinin olmasına ruh hâli uygun değildi.

Ellerini kuruladı ve koridordan ön kapıya sürüklendi. Gözetleme deliğinden bakınca, nefesini dışarı verdi. *Baba*. Babası cenazeden sonra yanına taşınması için onunla konuşmaya çalışmıştı. Hugh Terrigan inatçı olabilirdi ama bu konuda Bryn'a ısrarcı olmamıştı. Bryn teklifini reddedince birkaç günde bir sadece onu kontrol etmek için veya fastfood getirmek için uğramaya başlamıştı; bunların çoğu o gider gitmez çöp tenekesine atılıyordu. Bryn şimdi kapıya cevap vermezse, babası endişeden hastalanacaktı. İç çekerek, saçlarını yüzünden çekti, kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.

"Evde olmadığını düşünmeye başlayacaktım." Babası onu şöyle bir inceledi. "İyi misin tatlım? Pek iyiymiş gibi görünmüyorsun."

"İyiyim baba." Bryn kendisini zorlayıp güldü ve ağzının köşelerini sanki başkası çekiyormuş gibi hissetti. "Sadece henüz makyaj yapmadım."

"Peki, git yap o zaman. Berbat görünüyorsun."

"Yaa, teşekkürler."

"Çok zayıfsın. Yemek yemiyorsun, değil mi?"

"Yiyorum. Bir iki kilo kaybetmekle ölmem."

Babası başını salladı. "Çok zayıfsın."

"Burada ikimize bir şeyler yaparım. Ben sadece... hiç dışarı çıkma havamda değilim, baba. Lütfen."

"Bryn, sonsuza dek burada saklanamazsın. Bunun zor olduğunu biliyorum, inan bana ben de nasıl olduğunu biliyorum, annen..." Aradan üç yıl geçtikten sonra bile, boğazı düğümlenmeden annesi hakkında konuşamıyordu.

Kollarını uzatarak omzunda ağlaması için Bryn'ı çağırdı. Ama Bryn eğilerek halıdan hayali bir iplik aldı. Ağlarmış gibi yapmak zorunda kalmaktan kendisini alı koyacak ne olursa.

Yangın gecesi gözüne batan küller, bu hafta döktüğünden daha fazla gözyaşı döktürmüştü. Ağlayamıyordu. Ve babasına sebebini söyleyemiyordu.

Kendisini toparladığında, doğruldu ve uzanıp babasının koluna dokundu. “Ben iyiyim...”

“Tatlım buradan gitmen lazım. Gel benimle kal. Fazladan yatak odam var, öylesine bomboş duruyor. Sürekli yalnız kalmak sana iyi gelmez.”

“Teşekkürler, baba. Sana minnettarım... gerçekten. Ama şehirden bu kadar uzaklaşamam.” Sesinin neşeli çıkması için zorlandı. “Yakında yeniden işe dönüyorum... kütüphanede. Ayrıca birkaç işe başvurduğum. Yani tam zamanlı.”

“Paraya ihtiyacın var mı?” Babası arka cebini karıştırmaya başladı.

Bryn uzanıp onun koluna dokundu. “Ben iyiyim. Eğer aç kalırsam sana haber vereceğime söz veriyorum.”

Babası gözlerini kıstı ve onun daha şimdiden bu noktaya geldiğini düşündüğünü belli eden bir bakışla baktı.

“Ben iyiyim,” diye tekrarladı Bryn. Asıl kendisinin onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Babası emekli olalı iki yıl olmuştu ve şimdiden sabit bir gelirle nasıl geçinebileceği konusunda endişeleniyordu. Üç Noel önce annesi öldüğünden beri sağlığı ciddi derecede bozulmuştu. Üretim müdürü olarak çalıştığı Eberfield & Sons’da iki yıl daha çalışsaydı, bu bir mucize olacaktı.

Bryn işler konusunda yalan söyleyemiyordu. Gazetede bir şeyler görmüştü ve tam zamanlı, ikramiyeleri olan bir şey bulması gerekiyordu. Yoksa bir evsizler sığınma evinde gönüllü olarak çalışmayacak, *yaşayacaktı*.

Babası haklıydı. Sonsuza dek buraya kapanıp kalamazdı. İl-gilenmesi gereken şeyler vardı, mesela nasıl para kazanacağını

bulması. Adam'ın emekli ikramiyesi çok fazla birikmemişti ne de olsa istasyonda sadece iki buçuk yıl çalışmıştı. Yirmi beş bin dolar değerinde ayrı bir hayat sigortası poliçesi vardı ama henüz çeki almamıştı ve bu da ancak bir yıl hayatını sürdürmesini sağlayacaktı... tabi masraflardan yeterince kısarsa.

Ama bütün bunları şimdi düşünemezdi. "Gel otur baba. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Babası ona elini hayır anlamında salladı. "Hayır, hayır. Eğer dışarı çıkıp benimle yemek yemezsen, eve gideceğim ve kalanları kendi başıma yiyeceğim." Hafif somurtmuştu ama Bryn onu gözlerindeki babacan göz kırpmayı fark etti. "Ayrıca, bu gece televizyonda izlemek istediğim bir oyun var."

Arkasında kapı çaldı. Babası gözlerine sorar gibi baktı ama Bryn omzunu silkti. Kimseyi beklemiyordu.

Kapıyı biraz araladı. Jenna başını eğmiş verandada duruyordu. "Jenna? Bir sorun yok değil mi? İçeri gir." Arkadaşının girebilmesi için geri çekildi. "Baba, bu Jenna Morgan. Zach'in karısı."

Zach'in ismini duyunca babasının gözleri parladı, onu tanıyordu. "Tabii, tabii. Tanıştığımıza memnun oldum, Jenny."

Bryn onu düzeltmedi.

Babası başını salladı. "Kaybınıza o kadar üzüldüm ki." Jenna'nın koluna hafifçe dokunarak, öbür eliyle Bryn'a uzandı. "Siz kızlar, herhangi bir genç eşten daha fazla katlanmanız gereken şeyler oldu." Sesi titredi ve Jenna gözyaşlarına boğuldu.

Ama sonra babası neşelendi. "Pekâlâ, bırakayım da ikiniz konuşun. Şimdi gidiyordum." Bryn'a göz kırptı.

Bryn onu kapıya geçirdi. "Uğradığın için teşekkürler, baba. Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme."

“İyi olacağını biliyorum. Bundan böyle yaşlı babanı arada bir arıyorsun, tamam mı?”

“Arayacağım.” Bryn kapıyı babasının arkasından kapattı ve gözleri yeniden loş ışığa alıştığında Jenna’nın bakışlarıyla karşılaştı.

“Pekâlâ, nasıl gidiyor?”

Jenna pencerenin yanındaki kabarık koltuğa çöktü. Hafifçe inledi, gözyaşları sesini engelliyordu. Makyajı akmış, saçları da karmakarışık olmasına rağmen, güzel görünüyordu. Bryn daima Jenna’nın açık tenine ve sarı saçlarına imrenmişti. Adam’ın ondan daima, “insanı öldürecek kadar güzel” diye bahsetmesi de hiç rahatlatıcı değildi.

“Deliriyorum Bryn, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum.” Alt dudaklarını ısırды. “Galiba... galiba evi kaybedeceğim.”

“Oh, Jen! Çok üzıldüm. Ama... emin misin? Yeniden finanse edemez misin ya da...”

“Zach’ın ebeveynleri yanlarına taşınmamı istiyorlar.”

Bryn başını salladı. “Ben de demin babamla aynı konuda konuştum. Peki, bunu düşünüyor musun?”

“Başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim.”

Jenna’nın Zach’ın annesiyle araları mesafeliydi. Zach’ın babasının Springfield’da geliri altı rakamlı banka işi vardı ama Jen’e göre Morganlar, Falls’da yaşamayı tercih etmişlerdi, böylece Zach’ın annesi Hanover Falls’ın sosyal çevrelerinde ana kraliçe olarak hüküm sürebilecekti ve bir gözü “Zachy’nin” üzerinde olabilecekti.

Bryn, Jenna’nın kaynanasıyla ilgili bazı korku hikâyelerini hatırlayarak titredі. Adam’ın yas içindeki ailesiyle uğraşmak zorunda kalmadığı için minnettar olabilirdi. “Elbette bir çözüm bulabilirsin.”

Jenna hıçkırmaya başladı. “Finansal açıdan batıyoruz Bryn. Kredi kartlarımız zaten en üst limitindeydi ve gelecek mortgage taksitini nasıl ödeyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Üzgünüm. Bilmiyordum...”

Jenna başını eğdi. “Diğer her şeyle karşılaştırıldığında para önemsiz kalıyor. Bütün bunlar bana hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor, biliyor musun?”

Bryn başını salladı ve onun eline dokundu. “Babam daima Tanrı’nın bize asla katlanabileceğimizden daha fazlasını veremeyeceğini söyler.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz önemini yitirdi ama Bryn yüzüne ciddi bir ifade takındı ve annesi öldüğünde babasının söylediklerini tekrarlardı. “Olayların neden öyle olduklarını anlayamasak bile sadece Tanrı’ya güvenmeliyiz. Tanrı bizi seviyor ve bizimle birlikte, en zor zamanlarda bile, belki de özellikle öyle zamanlarda.”

Babası bunu söylediğinde bazen inanırdı. Şimdi Jenna’ya bu sözleri papağan gibi tekrarlarken, hiç de emin değildi. Ve yangının olduğu gecedен beri, Tanrı’yla konuşmadığından O’na sorabilecek gibi değildi.

Jenna’nın yüzü gölgelendi. “Bunu nasıl söyleyebilirsin bilmiyorum, Bryn. Olup biten her şeyden sonra. Tanrı’nın bizimle olduğunu söylüyorsun ama Adam ve Zach o binaya hap-solduklarında neredeydi? Madem her şeye gücü yeter, neden en başta o yangının başlamasını engellemedi? Neden o evsiz adamın kaçıp gitmesine izin verdi? Her istediğine sahip olmazsın. Öyle mi?”

“Ben... ben bilmiyorum, Jen.” Bryn’in arkadaşı için bir cevabı yoktu. Jenna’nın sözleri aklında yeni bir düşünce uyandırdı. Jenna belli ki yangın müfettişlerinin üzerinde çalıştıkları teoriye inanıyordu... Zeke Downing’in yangını başlattığına.

Onlar Zeke'i bulana -ya da en azından bir şekilde onun yaptığını ispatlayana- dek ne kadar zaman geçecekti? Kalbi hızlandı ve nefesini sabit tutmak için çabaladı. Kendisine vicdanıyla birlikte yaşayabilme imkânını veren, kesin olma ihtimali düşük bir olguyu her nasılsa benimsemişti: Bu Zeke olmalıydı. Herkes onun sorumlu olduğundan o kadar emin görünüyordu ki. Kendisi bu mumu yanar durumda bırakmış olamazdı. Elbette ofisten ayrılmadan önce bunu söndürmüştü. Bunu *yapmış olmalıydı*. Ama umutsuzca ihtiyaç duyduğu sağlam, kendisini suçluluk duygusundan temize çıkaracak görsel hatıra kendisinden kaçıyordu.

İlk raporlarla içi rahatladı, bunlarda ikinci katta bulunan düzinelerce eski hastane çarşafının yangının şiddetine ve bunu izleyen patlamaya sebep olduğu yazıyordu. Ama yangının başlama sebebi, medyanın çok kısa zaman önce alıntı yaptığı dedektife göre "binanın gördüğü ağır hasar sebebiyle tespit edilememişti."

Yangın müfettişlerinin son raporlarını verecekleri gün hisse-deceği kadar korkuyla ve beklentiyle yaşamıştı.

"Bryn, hey, iyi misin?" Jenna'nın sesi korku sisini delip geçti.

Bryn başını sallayarak, düşüncelerini odaklamaya çalıştı. "Üzgünüm. Ne dedin?"

Jenna omuz silkti. "Önemli değil. Bunu düşünmekten yordum."

Telefon çaldı ve Bryn ona özür diler gibi kaşlarını çatı. Ama Jenna elini salladı. "Sorun değil. Zaten gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Daha sonra bu hafta içinde yine uğrayacağım."

Telefon yeniden çaldı, Jenna el salladı ve kapıdan çıkarak arkasından sessizce kapattı.

Bryn mutfağa gitti ve ekrana göz attı. İsim görünmüyordu ama Susan Marlowe'un numarasını tanıdı ve kablosuz ahizeyi eline aldı. "Alo?"

"Bryn, ben Susan. Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

Susan'ın iç çekişi hatta yankılandı. "Günü gününe yaşıyorum."

"Evet... ben de aynen."

"Dinle..." Susan'ın sesi neşelendi ve Bryn aradığında babasına taklit ettiği sesi tanıdı. Gerçekte nasıl olduğunu kimsenin bilmesine izin verme. Çünkü öğrenirlerse buna dayanamazlar. Susan'la bile karşılıklı aynı oyunu oymaları tuhaftı.

"Senden büyük bir ricada bulunacaktım" dedi Susan.

Bryn duraksadı, savunma durumuna geçti. "Nedir bu?"

"Humane Society* dün Sparky'yi aldı; Charlie'nin köpeğini hatırladın değil mi?"

"Elbette."

"Sığınma evinin civarında dolaşıyordu... yani, alanda... ve toplama kamyonu onu aldı. Dün gece Charlie'yle konuştum, gerçekten içi acıyor. Springfield Sığınma Evi'nde köpek bulundurmasına izin vermiyorlar ve kendisi Falls'a dönmeden önce toplama merkezinin onu evlatlık vereceğinden veya daha kötüsünden korkuyor."

Bryn saçlarını alnından çekti. Bunun kendisiyle ne ilgisi vardı?

"Bunu yanıma alırdım ama deli gibi alerjiğim" dedi Susan. "Onu hiç... yanına almayı düşünür müydün? Sığınma evini yeniden kurup çalıştırana dek?" diye ekledi hemen.

"Susan..."

* Hayvanların acı çekmesini önlemeye çalışan grupların genel ismi.

“Charlie’ye, bir yer bulur bulmaz işini geri vereceğime dair söz verdim. Ayrıca birkaç önemli projem var.” Susan’ın sesi umut dolu bir tonla çıkıyordu. “Bu sadece birkaç hafta sürer. Dışarıda birkaç ay...”

“Susan, izin alamayız...” Site yönetim kurulunun sitede köpeklere izin vermediğini söyleyecek olmuştı, ama bu doğru değildi. Aslında, Adam’la bir köpek almayı konuşmuşlardı. Adam uzun vardiya çalıştığında Bryn’a eşlik edecek bir hayvan. Bir hayvan barındırmak için belli bir ücret ödemeleri gerekiyordu ama çok değildi. Charlie’ye en azından bunu borçluydu, değil mi? “Sanırım onu bir süreliğine olsa da alabilirim.”

“Oh, teşekkür ederim. Bunun Charlie için ne anlama geldiğini bilmiyorsun.”

“Gidip onu almam gerekir mi?”

“Bunu yaparsın değil mi? Ben yapardım ama iki gün hapsirir, balon gibi şişerim, iş göremez hâle gelirim.”

“Yaparım. Köpeği oradan almanın bir ücreti var mı?”

“Sanmıyorum. Charlie aşılarının güncel olduğuna dair teminat verdi ve onun kısırlaştırılmış olduğunu biliyorum” dedi Susan. “Sparky... Charlie değil” diye ekledi hemen, kıkırdarak.

Bryn onun gülebilme yeteneğine gıpta etti. “Gidip bu öğleden sonra onu alacağım. Ne zaman kapanıyorlar?”

“Galiba saat beşte ama kontrol edip seni tekrar arayabilirim.”

“Tamam. Duş almam lazım ama erken kapatma ihtimaline karşı oraya birde gidebilirim.”

“Sen bir hayat kurtardın. Charlie’ye haber vereceğim. Son-
suza dek seni sevecek.”

“Ya, tabii.” Bryn ağzını kapadı, ses tonunun Susan’ın sorular sormasına neden olmasından korkarak.

Ama Susan sadece güldü. “Teşekkürler Bryn. Buna gerçekten teşekkür ederim. Dinle, yakın zamanda, sen, Jenna ve Emily Vermontez’i davet etmek isterim. Garrett Edmonds’u da davet edersem senin için fazla tuhaf olmaz değil mi?”

“Hayır” dedi Bryn, başka ne diyeceğini bilemeyerek. Susan büyük bir grup terapi seansı gibi bir şey mi planlıyordu? Başlı başına tuhaf bir şey olacaktı.

“Herkesin müsait olup olmayacağını bilmiyorum ama yeniden sığınma evini açtığımızda eşlerimizi anmak için birlikte bir şey kurmak isterdim. Biliyorsun... bir anıt gibi bir şey.”

Susan belli ki kendisini bu yeni projeye atarak üzüntüsüy-le baş ediyordu. Bryn onun bu özelliğine derin bir hayranlık duydu. Ona imrendi. Ama kendisinin üzüntüsünün üstesinden geliyormuş gibi yapabileceğinden emin değildi. “Birinden bir haber aldın mı, Charlie dışında?”

“Community Christian, Linda ve çocukları bünyesine aldı. Linda kendi ayakları üstünde durana kadar geçici olarak üyele-rinden birinin kiralık evinde barındırıyorlar ve çocuklara yiyecek ve giyecek veriyorlar.”

“Yaa. Bu iyi.” Hanover Falls Community Christian, Adam’la gittikleri kiliseydi. Kiliseye gidebilecek kadar erken kalktukla-rında ender olarak giderlerdi.

“Tony X, Bobby ve diğer adamların çoğu Springfield’deler” diye sözlerini sürdürdü Susan. “Ama oradaki sığınma evleri dolup taşıyor. Birkaç günden daha fazla kalabilecekleri garanti değil ve tabii sıfırdan iş aramaya başladılar. İşte bu nedenle elimizden geldiğince kısa sürede geri dönüp çalışmaya başlamak istiyorum. Konut niteliğinde bir sığınma evi ol-

madığımızı göre, umuyorum bazı kiliseler kendi paylarına düşeni yapacaklar. Ama şu ana dek şansım fazla yaver gitmedi.”

“Tahmin edebiliyorum. Pazar günü dersliklerde bu adamların uyumaları fikrine herhâlde bayılmıyorlardır.”

“Olup bitenden sonra kuralları ihlal ve güvenilirlik konusunda son derece hassas olmaları...” Susan’ın sesi kesildi ama bir saniye sonra geri geldi. “Üzgünüm Bryn ama bir çağrı daha geldi. Davy arıyor. O gerçekten mücadele veriyor. Sanırım telefonu açsam iyi olur.”

Susan ve Dave’in ilk oğulları eyalet dışında üniversitede ilk yılını geçiriyordu ve Susan, Davy’nin babasının cenazesinden sonra okuldan ayrılma tehdidinde bulunduğunu itiraf etmişti. Susan onu geri dönmeye ikna etmişti ama bu belli ki çocuğun her gün karşı karşıya bulunduğu mücadeleydi.

Bryn bu bilginin ağırlığı altında, başını boşa kalan elinde dinlendirdi. “Sparky konusunda endişelenme, Susan. Onunla ilgileneceğim.”

Ağır ağır telefonu yuvasına koydu. Ama içinde bir şey kıpırdandı. Küçük bir umut ışığı. Cenazeden beri ilk defa olarak, bir görevi vardı... belli bir amacı olan bir şey.

Kurutma makinesinden temiz bir havlu aldı ve duşa gitmek için koridorda ilerledi.

*Direksiyona eğildi ve
yüzündeki üç günlük sakalı
ovalayarak bir yaylım ateşi
gibi üzerine saçılan anıları
silmeğe çalıştı.*

6

14 Kasım, Çarşamba

HANOVERS FALLS, Mo. (AP)

Yangını inceleyen müfettişler, bir evsizler sığınma evini yerle bir eden ve beş Missouri itfaiyecisinin ölümüne ve bir tanesinin ağır yaralanmasına neden olan trajik bir yangını soruşturmaya devam ederken, kundaklama olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorlar. Bu orta güney Missouri şehrinde, eski hastane binasının ikinci katında başlayan yangın, binada bulunan düzinelerce çarşaf yüzünden şiddetlenmişti. Yangın ve neden olduğu patlamalar binayı tamamen yok etti.

Komiser Rudy Perlson, sığınma evine 15 Ekim'de kayıt yaptıran evsiz bir adamın yangından sonra kayıplara karıştığını söyledi. Sığınma evi çalışanlarının Zeke Downing olarak tanıdıkları adam, sorgulama için aranıyor. Perlson, Coyote County, Kan'de bu isimde biri için bir tutuklama emri bulunduğunu söyledi. Adam, aralarında hırsızlık ve çalıntı mal almanın da bulunduğu birkaç suçlama için aranıyor. Ne var ki, Hanover Fall'staki Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi'nin kayıtları yangında yok oldu

ve yetkililer kaybolan adamın Kansa'ta aranan Zeke Downing'le aynı kişi olup olmadığını doğrulayamıyorlar.

Polis ayrıca sorgulama için başka bir adamı daha arıyor. James Daniel Friar geçen ay sığınma evinden atıldı ve oranın bir başka sakinine saldırıdan tutuklandı.

Ölen itfaiyecilerden biri olan David Marlowe'un eşi, sığınma evi müdiresi Susan Marlowe, Kansa'ta aranan adamın tarifinin sığınma evinden kaçan adama uyduğunu söyledi, ama sığınma evinin kayıtları olmadan bunu doğrulamanın imkânı yok. Sığınma evinden bir gönüllü, Downing'in kimlik kartını göstermekte tereddüt ettiğini ve Marlowe kaydını yapmamakla tehdit edene kadar, sığınma evinin kuralları gereği fotoğrafını çekirtmeye yanaşmadığını hatırladığını belirtti.

Kocasının trajik ölümünden sadece iki hafta sonra Marlowe, Grove Sokağı Sığınma Evi'ni Hanover Fall'sta yeni bir yerde tekrar açmak için çalışıyor. Marlowe ilk sığınma evini iki yıl önce, eski Clemens County Hastanesi binasını belediyeden yok pahasına satın alarak açtı. Sadece geceleri kalınabilen bir tesis olan sığınma evi, bölge kiliselerinden bağışlarla finanse edilmişti, bu kiliseler günde tahminen 15–20 müşteriye yemek de veriyordu. Marlowe maaş almıyor ve sığınma evi çalışanları sadece gönüllülerden oluşuyordu.

Garrett kahve bardağını bitirdi, gazeteyi katladı ve bunu yenmemiş simidiyle birlikte çöp tenekesine tıktı. Yangınla ilgili haberlerde Molly'nin ismini anmaz olmuşlardı. Başlarda ayrı yere konuyordu çünkü bu trajedide ölen tek kadın itfaiyeciydi. Şimdi karısı hayatını kaybeden beş isimsizden sadece biriydi. Fall's'a bahar gelir gelmez unutulacak beş isimsiz kahraman.

Bardağını duruladı ve bunu lavabodan taşan yığına ekledi. Bir haftadır bulaşıkları yıkamamıştı. Ama zaten yıkanacak faz-

la bulaşık yoktu. Yangından beri birkaç ısırdıktan başka bir şey yememişti. İştahı kesilmişti.

Hiç olmazsa hap almamıştı. Reçete -Rick'in reçetesi- ilk birkaç gün şoktayken, üzüntü ve korkudan neredeyse aklını kaçırarak gibiyken dayanmasına yardım etmişti. Ama bir noktadan sonra yaşama dönmesi gerekiyordu. Gelecek hafta.

Müdürüne pazartesi işe döneceğini söylemişti. Beşinci sınıf öğrencilerinin karşısında durup olup bitenden nasıl bahsedekteki, bilmiyordu.

Cenaze günü bu çocukların oditoryuma doluşmalarını her düşündüğünde hâlâ boğazı düğümleniyordu. O kadar büyümüş görünüyorlardı ki. O kadar üzgündüler ki. O gün orada bulunduklarından dolayı onlara teşekkür edecek hâlde değildi ama Mrs. Cassman ile Mary'nin çocukları oraya getirmek için düzenleme yapmaları kendisini duygulandırmıştı. Yıllar boyunca, bunun nasıl bir kahramanlık olduğunu bilmesine yetecek kadar gezi organize etmişti.

Her nasılsa, beşinci sınıf öğrencilerini düşünmek kendisini harekete teşvik etti. Mutfağın ışığını söndürdü, ceketini bir sandalyenin arkasından aldı ve dışarı çıkıp kamyonetine yöneldi.

Beş dakika sonra, Clemens County İtfaiye Bölgesi, ikinci istasyonun önündeki kaldırıma park etti. Direksiyona eğildi ve yüzündeki üç günlük sakalı ovalayarak bir yayılım ateşi gibi üzerine saçılan anıları silmeye çalıştı. Molly'nin bu defne kapılardan geçerek geldiğini zihninde canlandırabiliyordu, saçları iş günlerine özgü atkuyruğuyla sallanırken, yüzü boncuk boncuk ter kaplı, eşofmanı ve yangın istasyonu logolu tişörtü hâlâ üzerinde.

Nefes aldı ve yanağına bir yumruk attı, karısının anısının hâlâ sebep olduğu fiziksel acıyı dindirmeye çalışıyordu.

Kamyonetten sürünerek çıktı ve spagetti sosunun baharatlı kokusunun ardından, ranzaları geçip dinlenme odasına kadar ilerledi. İtfaiyeciler kendisini gördüklerinde etrafını sardılar.

“Hey adamım nasıl gidiyor?” O gece Molly’nin ekibinden olan Jake Young, Garrett’in elini sıktı ve diğerleri onu teselli etmek için sıraya girdiler, içlerinde tanımadığı bir iki çaylak da vardı. Yangından sonra gelmiş olmalıydı. Ama Garrett, Molly’nin ailesiydi, bu da kendisini bu kişilerle aynı aileden yapıyordu.

Acısı hafifçe şiddetlenir gibi oldu. Bununla birlikte Molly’yi bir kız kardeş gibi sevmiş olan bu adamlara teşekkür etti ve onsuz nasıl yaşayabildiğine dair yalanlar söyledi.

Dayanabileceği kadarıyla havadan sudan bir şeyler konuştuktan sonra “Brennan burada mı?” diye sordu.

“Birkaç dakika önce çıkıp güney bölmesine gitti.” Garrett’in tanımadığı genç bir çaylak, istasyonun üç bölmelik garajını işaret etti.

Garrett, Brennan’ı başında istasyon ambulansının başlığıyla buldu. İtfaiye yüzbaşısı ellerini yağlı bir paçavraya sildi, bunu cebine tıkarak Garrett’in elini sıktı.

Yine aynı teselliler, yarayı deşmeler ama neyse ki Yüzbaşı Brennan konuyu daha fazla uzatmadı. “Senin için ne yapabilirim, Garrett?”

Garrett derin bir nefes alıp verdi. “Bu Downing denen adamı bulmak için ne yapıyorlar?”

Brennan gözlerini kıstı ve kaşlarını çatı. “Downing sadece bir varsayım, Garrett. Şimdilik, bütün enerjilerini yangına neyin sebep olduğunu bulmak için harcıyorlar.”

“Peki, onlara göre bunu başlatan ne olabilir?”

Yüzbaşı omuzlarını kaldırdı ve başını salladı. “Raporlarını bitirmediler.”

“Bu kadar uzun süren ne?”

“Yangın yerini hiç gördün mü?”

“Şey, iki hafta oldu. Eğer şimdiye kadar bir şey bulamadı-larsa bundan sonra bulacakları nereden belli?” Sesini alçak tut-mak için çabaladı.

“Bazı ipuçları üzerinde çalışıyorlar. Yangının ikinci katta başladığını biliyorlar ve...”

“*Courier* bunu yangından sonraki sabah rapor etti. Kesinlikle şimdiye kadar bundan daha fazlasını elde etmişlerdir.”

“Ellerinden geleni yapıyorlar. Elimizde Ortabatı’nın en iyi dedektiflerinden biri var, bunun üzerinde çalışıyor. Onlar bil-dikleri her şeyi her zaman halka açıklamıyorlar.”

“O hâlde bir şey biliyorsun ama söylemiyorsun.”

“Bunu söylemedim.” Brennan paçavrayı cebinden çıkardı ve ellerinde çevirdi. “Dinle, seni temin ederim ki yangını neyin ya da kimin çıkardığını bulmak için, bir insanın elinden gele-bilecek her şeyi yapıyoruz.”

Garrett başını sallayarak, kendisini sakinleşmeye zorladı. “Biliyorum... biliyorum. Üzgünüm. Ben sadece... bu içimi ke-miriyor, biliyorsun.”

“Biliyorum.” Brennan onun omzunu sıvazladı, bir şey söyleyecek oldu sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü. Ama bölmede göz gezdirdikten sonra, sesini alçalttı. “Aramızda kalsın, buradan Minnesota’ya kadar başka sığınma evleriyle konuştuklarını biliyorum. Bu Downing denen adamın kal-dığı yerler. Ama görünüşe bakılırsa hiçbir yerde fazla uzun kalmamış. Haber vermeden, kaydını sonlandırmadan birden bire ortadan kaybolmak onun yöntemiymiş. Deli olduğu

söyleniyor.” İşaret parmağını şakağında döndürerek, “Onların çoğu gibi.”

“Teşekkürler yüzbaşı. Sana minnettarım. Başka herhangi bir şey olursa bana bildirirsin, değil mi?”

“Eğer elimden gelirse, evet. Sana söz veriyorum.”

Bu, Garrett’in adamdan isteyebileceği tek şeydi.

Kasım havası serindi, dolayısıyla Garrett sweatshirtünün başlığını çekti. Yakın bir zamanda daha kalın bir ceket giymek isteyebilirdi ama güneş parlaktı ve dışarıda olmak iyi geliyordu. Gerinerek bir kenara eğildi, Yüzbaşı Brennan’la bu sabahki konuşması aklından çıkmıyordu. Bürokrasi onun doğrudan duvara toslamasına neden olacaktı. Soruşturma bu şekilde devam ederse, bu Downing denen serseriye sonunda yakaladıklarında Kanada’da olacaktı.

Bir koşuya başladı, ama son derece formsuz olduğunu fark etmesi fazla zamanını almadı. Diğer erkek öğretmenlerle birlikte haftada üç gün okuldan sonra jimnastik salonunda oynadıkları basketbol oyunlarının birkaç haftasını kaçırmıştı.

Yavaşlayarak yürümeye başladı, kafasında belli bir gidiş yönü yoktu. Kendisini evinde bir zombi gibi oturmaktan alıkoyacak her ne olursa yapabilirdi. Molly’yle birlikte son iki yıldır kiraladıkları apartman, Gasconade Nehri’nin bir kolu olan nehirden sadece bir blok ötedeydi. Ayrıca Hanover Falls’un şelâlelerinin bulunduğu yere de yakındı. Şehrin internet sitesinde yazılana göre suyun indiği uçurum, içinden demiryolu geçtiğinde yıkılmış ve bunun sonucunda Hanover Falls ismi geçerliliğini yitirmişti. Birkaç yıl önce belediye, bir yürüme-koşu yolu olarak kullanılması amacıyla, bu nehir ko-

lunda küçük bir yol inşa etmişti. Molly'yle birlikte, Molly'nin çalışmadığı her akşam orada yürürlerdi.

Alışkanlıkla şimdi nehre yönelmişti ve yoğun bir yalnızlık duygusunun içinde yükselişine karşı mücadele veriyordu. Hâlâ Molly'nin öldüğü, onu bir daha cennetin bu tarafında göremeyeceği fikrini zihnine yerleştiremiyordu. Cennete inanıyordu ve bu geçen günlerde kendisine tek huzuru bu inanç sunuyordu. Ama şu anda bu düşüncüyü aklından çıkarmaya bakıyordu. Bugün bu konuda düşünmek istememişti... bununla ilgili hiçbir şeyi, Molly'yi bile. Onla ilgili hatıralarda boğuluyordu ve başka bir şey düşünmezse, başarılı olamayacaktı.

Yeniden koşmaya başladı. Bu farklı bir şeydi, Molly her zaman birlikte yürüyüşlerinin acelesiz gezintiler olması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Yürürken sohbet etmekten hoşlandığından ikisi için "Telsizler" diyordu. Garrett bunu hatırlayınca gülümsedi. Yine de Molly o mesafeyi terlemeden bile koşabilirdi. İstasyonda adamlarla çalışıyordu ve basketbol oynasa da oynamasa da her zaman Garrett'ın beklediğinden daha formdaydı.

Adımlarını uzattı. İşte yine onu düşünmeye başlamıştı. Bunu nasıl tedavi edecekti?

Arkasındaki bir bağırış, sorusunu cevapsız bıraktı. Dönünce bir kadını biraz ötede köşeyi dönerken gördü, kadının, sanki yumruğunda sıkıdığı kayışa bağlı kaslı siyah Labrador'u idare etmeye çalışıyor gibi kolları önünde gerilmişti.

"Yanımda dur! Yanımda dur!" diye bağırdı. Sanki tersini söylemiş gibi, köpek emri alınca hızlandı.

Molly olsa kendisine bir dirsek atıp göz kırparak, "Ah, bak-sana. Bir köpek bir kadını yürüyüşe çıkarmış" derdi. Garrett yüksek sesle güldü, kendi sesini duyunca ürktü. En son güldü-

günden beri ne kadar zaman geçmişti? Cevabını hemen bildi. Yarın iki hafta olacaktı, Molly'nin öldüğü günden beri. Son birkaç gündür anılar sel gibi akmaya başlamıştı... birlikte paylaştıkları kısa hayatın basit günlük anıları. Çoğunlukla bu anıları yeniden yaşamak hoşuna gidiyordu. En azından Molly'nin, sonsuza kadar gittiğini fark ettiğinde yeniden korku duyacağı kaçınılmaz ana kadar.

Zapt edilemeyen köpek daha da yaklaştı ve Garrett ağzını kapadı, kendisine güldüğünü kadının duymamış olduğunu umuyordu. *Bir dakika.* Daha yakından baktı. Bu Bryn Hennessey değil miydi? Adam'ın karısı?

Köpek iyice yaklaştığında, Garrett eğilerek hayvanı yanına gelmesi için ikna etti. "Buraya oğlum. Buraya gel..." Neyse ki köpek dediğini yaptı, havlayarak tasmanın kayışını çekti, sonra ayaklarını onun omuzlarına koyarak onunla dans etmeye çalıştı. Hayvan yüzünü yalamaya kalktığı anda, Garrett onu durdurdu. Bu Molly'nin çok hoşuna giderdi. Evlenmelerinden önce, bir köpek almaları için Garrett'a adeta yalvarıyordu.

"Burada kim kimi gezmeye çıkardı?" Garrett başını kaldırıp Bryn'a baktı ve gülümsedi. "Gerçekten *sensin*. Seni tanıdığımı düşünmüştüm de."

Bryn Hennessey onun önünde durdu, omuzları kalkmış, sertçe nefes alıp veriyordu.

"Ele avuca sığmaz bir köpeğin var."

Bryn taktığı tüylü başlığın altından ona baktı. "Beni kurtardığın için teşekkürler." Omuzları rahatlatma hissiyle indi. "Gitmesi için onu bırakmam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

Garrett köpeğin başını okşadı. "Sakin ol, oğlum." Tekrar Bryn'a döndü. "Adı ne?"

“Sparky. Ama adını Katil olarak değiştirmeyi düşünüyorum” dedi ifadesiz bir yüzle. İşaret parmağını hayvana sallamak için döndü. “Kötü köpek Sparky.”

“Onun ‘yanında durmak’ komutuna fazla aldırış etmediğini fark ettim. İtaat eğitiminden atıldı mı?”

“Öyle görünüyor.” Bryn gözlerini devirdi ama öte yandan belli belirsiz gülümsemesi fark ediliyordu.

Garrett hızla zihnini kurcalamaya başladı ama bir şey söyleyemedi. Adam hakkında ne kadar üzgün olduğunu söylemeliydi. Bunun ne kadar korkunç olduğunu. Ama sonra kendisi de Molly hakkında bir şey söylemek zorunluluğu duyacaktı ve bütün bunlardan kaçmak için evi terk ettiği zamanki bulunduğu noktada olacaktı. Dolayısıyla bunun yerine, “Sparkles kaç yaşında?” diye sordu.

“Sparky” diye düzeltti Bryn, yorgun bir gülümseme ağzında yayılmıştı. Omzunu silkti. “Gerçekten bilmiyorum. Sığınma evindeki adamlardan birine aitti. Herkesi Springfield’a yerleştirdiklerini muhtemelen duymuşsundur. Neyse. Charlie’nin Sparky’yi yanında tutmasına olanak yoktu dolayısıyla ben gönüüllü oldum. Geçici olarak.”

Garrett yolun yanındaki çimlere diz çöktü ve Labrador’un kalın siyah tüylerini okşadı, sevgisi köpeğe sakinleştirici bir etki yapmış gibi görünüyordu, buna şaşırdı. “Sanırım içinde hâlâ bir köpek yavrusu var.”

“Şey, bir an önce büyüye iyi olur çünkü bu sözde gezintilere daha fazla dayanamayacağım.”

Garrett güldü sonra ciddileşti. “Pekâlâ... nasıl gidiyor?”

Bryn ona baktı ve ikisinin arasında bir şeyin geçtiğini hissetti. Hayatta kalanlar kulübünün üyeleriydiler. Hayatının son iki haftadır nasıl bir şey olduğu konusunda Garrett’in oldukça fazla bilgisi vardı.

“Öyle takılıyordum” dedi. “Ya sen?”

“Aynen.” Garrett başını çevirip suya baktı, içinde yeni bir keder yükselişiyse savaşıarak. “Evden çıkmak... iyi geliyor.”

“Evet öyle.”

Garrett ona baktı, köpeğı sürekli okşuyordu. “İlk defa mı dışarı çıkıyorsun?”

“Pazartesi günü Sparky’yi almaya gittiğimde çıkmıştım.”

“Ha... o hâlde benden birkaç gün erken davrandın.”

“Bugün mü ilk kez dışarı çıktın?”

Garrett başını salladı ve ayağı kalktı, kahverengi çimen parçalarını eşofmanın dizlerinden sildi. Kayışa uzandı. “Bu hayvanla uğraşmakta sana yardım edebilir miyim?”

“Bu harika olurdu.” Bryn kayışı uzattı, onun gülümsemeyle Garrett teklifi yaptığı için memnuniyet duydu.

Garrett yürüyene kadar Sparky ikisinin etrafında hopladı. Bryn arkalarında ilerlemeye başladı. Nehir kenarındaki yürüyüşlerine, aralarındaki mesafeyi koruyarak devam ettiler. Sparky’nin önden koşmasını engellemek için Garrett’in kayışa sıkıca hâkim olması gerekti ama köpek Garrett’in hiç aldırış etmeyeceğini anladığında, bunu kabul edermiş gibi göründü ve önlerinde mutlu bir şekilde tırıs gitti.

Suyun düz yüzeyi mavi gri gökyüzünü ve bunun önündeki nehir kıyıların üzerine asılan çıplak ağaç dallarının çizgilerini yansıtıyordu. Bir kaz sürüsü yukarıda süzülüyor, onların uzaktan gelen sesleri sessizliğı delip geçiyordu.

O ve Molly geçen yaz birkaç kez Adam ve Bryn’la birlikte olmuşlardı ve bazen Morganlar, Jenna ve Zach de vardı. Şimdi Zach de gitmişti. Bu gerçek ötesiydi.

Bryn’in da yanında aynı düşüncelerin bazılarını taşıdığını

hissediyordu ve daha farklı bir konuya geçmek için zihnini iyice kurcaladı.

Bryn güzel yüzünde yapmacık bir öfkeyle ona bakarak, onu bu sorundan kurtardı. “Bu aptal köpek neden senin için tam bir melekken ben kayışı tuttuğumda şeytanın ta kendisi oluyor?”

Garrett gülümsedi. “Sanırım seni uğraştırabileceğini biliyor.”

İki koşucu üzerilerine doğru geldi ve onlar dar yoldan geçerken Bryn, Garrett’in arkasına geçti. Bryn yeniden yetişene kadar Garrett yürüyüşünü yavaşlattı. Nehir yolunun girişlerinden birine yaklaşıyorlardı ve Garrett göz ucuyla nehir yolunun karşısındaki küçük park alanında bir minibüs fark etti. Minibüsün yan kapısında tam olarak çıkaramadığı bir logo vardı ama yangını takip eden günlerde, televizyonda ve dairesinin önünde, sürücünün niyetini tecrübeyle tahmin edebilmesine yetecek kadar buna benzer araç görmüştü.

Sesini alçalttı ve Bryn’in koluna dokundu. “Çok fazla belli etme ama bu minibüs tanıdık geliyor mu?”

Bryn belli etmeden baktı ve alçak sesle mırıldandı. “Bu, *Courier*’nin muhabiri” diye fısıldadı. “Cenazeden beri bir röportaj koparmaya çalışıyor. Sence bizi görmüş müdür?”

“Bilmiyorum ama hızla dönelim ve birkaç dakika koşalım, ne dersin?”

Bryn hafifçe onun kolunu tuttu, olduğu yerde döndü ve zarif bir koşuyla kaçmaya başladı. Koşu köpeğin hoşuna gitmişti ve sanki bir tavşan kovalıyormuş gibi atıldı.

Garrett risk alarak başını çevirip baktı. “Oh, olamaz...” Minibüs park alanında dönüyordu.

Bryn, Garrett'in baktığı yönde baktı. "Bizi takip ediyormuş gibi görünüyor."

Garrett ufukta göz gezdirdi. Minibüstekilerin kim olduklarını anladıkları takdirde başlayacak istiladan kaçmak için nereye gidebileceklerini düşünmeye çalışıyordu.

Şehir merkezine doğru bir iki blok ötede, bir kafeterya bulunan küçük bir alışveriş merkezi ve birkaç işyeri binası vardı, ama daha kendileri oraya varamadan minibüsle yollarının kesişmesi riski bulunuyordu. Ayrıca gazeteciler onları kafeteryaya kadar takip ederlerse kolayca yakalanacaklardı.

Derken, nehrin öbür yanında bir sitenin arkasında uzanan ağaçlı bir yol aklına geldi. Eliyle siperlik yaptı ve yola göz gezdirdi. Minibüs, çalılardan bir çitin arkasında kaybolmuştu.

"Haydi!" Bryn'a geldikleri yöne doğru kendisini takip etmesi için işaret etti.

*Kumaş sıcak gelmişti ve
teninde yumuşaklığını
hissetti, yanan ahşap ve
çam gibi, erkeksi bir kokusu
vardı.*

7

*B*ryn, yolda bir kaldırım taşının etrafından dönene kadar Garrett'in kendisini peşinden sürüklemesine izin verdi. Bir nefes almak ve etrafa göz gezdirmek için durdu, kendilerini takip ettiği belli olan minibüsü aradı.

İşte oradaydı, park alanına, Garrett'in onu ilk fark ettiği yere geri dönmüştü. "Bak!"

Garrett alanda Bryn'nın baktığı yönde göz gezdirdi. Tam o sırada minibüsün yolcu tarafındaki kapısı açıldı, uzun saçlı bir adam atlayıp indi ve park alanının kenarına koştu. Canavar gibi bir objektifi olan bir kamerası boynuna asılıydı ve koşarken bir eliyle bunu tutuyordu.

Bryn yüzünü kameradan öte yana çevirdi.

Garrett nehrin dar bir kısmında uzanan yaya köprüsüne işaret etti. "Beni izle." Sparky'nin kayışına asılıp köprüden koşarak geçerken başını çevirip bakıyordu.

"Buradayım" diyerek onu rahatlatmıştı Bryn.

Garrett öbür taraftaki yolda koşarken Bryn tam arkasına kadar geldi. Garrett iki apartmanın arasını hedef alarak başını çevirip bağırdı. "Nereye gidebileceğimizi biliyorum." Hızlı hızlı

soluyarak, sitenin en doğusundaki binanın arkasına ve ağaçlı bölgeye kadar önderlik etti.

“Burada bir yürüme yolu vardı... nehir yolunu inşa etmelerinden önce. Belki çok fazla ot yükselip kaybolmuştur ama buradan minibüse geri dönemezler ve bahse girerim bizi yaya takip etmeye çalışmayacaklar.”

Bryn gözlerini devirdi. “Buna emin olma.”

“Pekâlâ, o hâlde belki de yürümemiz gerekiyor.”

Bryn kabul eder gibi başını salladı ve sık çimenlerin arasında Sparky’yle uğraşmak zorunda kalmadığı için minnettar olarak onun arkasından yorgun argın yürüdü. Kurumuş yapraklardan bir halı ayakları altında ezildi, yığından bataklık ve çürümenin pis kokusu yükseliyordu.

Ağaçların içine 50 adım kadar girdiklerinde Garrett durdu ve yavaşça 360 derece döndü. “Burada bir yerde daha iyi bir yol olduğunu biliyorum. Hiç olmazsa şimdi yoldan bizi göremeyeceklerdir. Burada bir süre kalmak ister misin... onları atlattığımıza emin olmak için?”

“Elbette.”

Garrett yürüyüşü yavaşlattı, Sparky’nin her ağacı koklamak için durmasına ve çimenleri keşfetmesine izin verdi. Kendilerini ısıtan güneş olmadan, kule gibi yükselen ağaçların gölgesinde hava soğuktu. Bryn kollarını hafifçe ovuşturdu.

“Üşüdün mü?” Garrett boynuna sarılı siyah yün atkıyı çözdü ve Bryn’a uzattı.

“Bunu yapman gerekmez.”

“Hayır. Al bunu. Ben iyiyim.”

Bryn, sırf tartışmadan kaçmak için kabul etti. Kumaş sıcak gelmişti ve teninde yumuşaklığını hissetti, yanan ahşap ve çam gibi, erkeksi bir kokusu vardı. Adam gibi kokuyordu. Bir ne-

feste yutkundu ve düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. “O hâlde, gazeteciler senin de mi peşindeydi?”

“Başlarda. Sonunda telefonu açmayı bıraktım.”

“Ben de. Ne söylememizi istediklerini bilmiyorum.”

Garrett omzunu silkti. “Sadece bu hikâyenin devam etmesini sağlayacak bir şeyin peşindeler. 2003 hortumundan beri Hanover Falls’da olan en büyük olay bu.”

“Yeni bir haber duydun mu? Yangınla ilgili?”

Garrett boшта kalan elini eşofmanının cebine tıktı ve Sparky bir grup mantarı koklarken baktı. “Yani yangını neyin başlattığını anlayıp anlamadıklarını mı?”

Bryn nefesini tuttu. Düşünmeden konuyu açmıştı.

“Kesin bir sonuca varacakları bir şey bulacaklarından bile şüpheliyim. Bu tür bir hasarla devam etmeleri için ellerinde fazla şey yok. Adamın bunu yaptığından emin olsalar bile bir mahkûmiyet kararı elde etmeleri şans işi olur. Onu tanıyor musun?”

“Zeke’i mi?” Bryn başını salladı. “Merkeze gelmeye başladıktan bir süre sonra oradaydım ama onu tanıdığımı söyleyemem. Bir yüzleştirme sırasında onu teşhis edebileceğimden bile emin değilim. Karışık bir sakalı vardı ve her zaman yün bir başlık giyerdi.”

Garrett hafifçe homurdandı. “Kulağa sanki benmişim gibi geliyor... şey, en azından bu sabaha kadar.” Yeni tıraşlanmış yüzünde bir elini gezdirdi.

Bryn, babası geçen gün kendisine uğradığında ne kadar iğrenç görüldüğünü hatırlayarak güldü. Ama zihni Garrett’in söylediğine takılıyordu. Devam etmeleri için ellerinde fazla şey yok... bir mahkûmiyet kararı alabilecekleri şüpheli. Onun sözleri, kendi kendine sürdüğü teselli cilasına bir kat daha

ekliyordu. Kendisinin bu yangından sorumlu olduğunu düşünmesi için gerçekten hiç sebep yoktu. Medyadan yangın müfettişlerine, o gece gerçekten orada olan insanlara kadar hiç kimse, yangının bir mumla başlamış olabileceği ihtimalini ileri sürmemişti. Eğer durum bu olsaydı kesinlikle bunu bilirlerdi.

Belki sonunda bu kaçıp giden anı için zihnini kurcalamayı bırakabilirdi. Mumu söndürmek, işe gitmeden önce ışığı söndürmek ya da saç maşasının fişini çekmek gibi bir şeydi. Bu tür şeyleri düşünmeden yapardınız. Özellikle bir itfaiyeciyle evliyseniz. İşte bu nedenle berrak bir anı aklına gelmiyordu.

“Biraz ısınabildin mi?”

Garrett’in sesi düşüncelerini şu ana geri döndürdü.

“İyiyim. Tekrar teşekkürler.”

“Eğer muhabir dostlarımızla yeniden karşılaşacağımızdan korkmasaydım bir kahve içmemizi teklif edecektim.”

Bryn hafifçe başını salladı. “Hayır. Ben de bu riski almak istemiyorum.” Kahve için onu kendi evine çağırmak üzere ağzını açtı ama mutfağında onun oturmasına dair bir imgenin zihninde canlanmasıyla durdu. Bu sadece çok tuhaf geliyordu.

“Şimdi gerçekten sıcak bir şey içmeyi çok istedim” dedi.

“Mmm ben de...” Bryn gözlerini kapadı ve bu düşünceyle içinin ısındığını hissetti.

“Bütün bu karışıklık sona erdiği zaman buna sadece sevineceğim.” Yukarıda bir daldan kırılğan bir yaprak çekti.

“İşe geri döndün mü? Öğretmensin değil mi?”

Garrett başını salladı. “Beşinci sınıf. Ama hayır... dönmedim. Pazartesi dönmem gerekiyor. Ya sen?”

Bryn sertçe yutkundu. “Kütüphanede yarı zamanlı bir işim var. Galiba gelecek hafta döneceğim. Ama sığınma

evinde de çalışıyordum, gönüllü olarak. Adam'ın maaşıyla yaşamaya çalışıyorduk. Çocuklarımla evde kalmak istiyordum.”

Garrett'in gözleri şaşkınlıkla bulutlandı ve başını eğip kadının göbeğine baktı.

“Yoksa...?”

“Yo, hayır...” Bryn hemen Garrett'in tahminini düzeltti. “Yine de deniyorduk.”

“Üzgünüm.” Garrett ince dallardan bir yığını tekmeledi.

Bryn başını salladı. “Neyse ki değilim. Yoksa bu daha zor bir hâle gelecekti.” Bu doğrudu, bununla beraber hamile olmadığından, belki de hiç olamayabileceğinden dolayı hayal kırıklığı yeniden benliğini sardı.

Garrett başını salladı, bakışlarında durumunu anladığını belli eden bir ifade vardı, sonra gözlerini Bryn'dan çevirip ağaçlara baktı. “Hey, galiba yolu görüyorum.”

Garrett ileri atıldı ve Bryn da onun arkasında zamanında iyi bakılmış bir yol olduğu açıkça belli olan yerde sertçe basarak ilerlemeye başladı. Yol onları ağaçların içinde daha derine yönlendirdi. Zamanla yolun kenarları kökler ve asmalarla tıka basa dolmuştu ama ortada durunca Bryn ağaçların kesilmesiyle açılmış bir yürüme yolu görebiliyordu. Apartmanları geçerek bir iki blok kadar bunun üzerinde ilerlediler, ta ki kendilerini ağaçların ardına kurulmuş parmaklıklı geçit kapıları olan bir sitenin arkasında bulana kadar. Muhabirlerin onları buraya kadar takip etmeleri düşük bir ihtimaldi. Bryn omuzlarının rahatladığını hissetti.

Bir elini kayışa uzattı. “Onu bir süreliğine almamı ister miydin?”

“Sakıncası yok. Sen pratik yapmak istemedikçe.”

Bryn alay edip etmediğini anlamak için ona baktı. Ama Garrett ciddi görünüyordu ve Bryn Sparky'nin aklına estiği gibi gitmesi ihtimaline karşı, kendisini kurtarmak için yanında Garrett olduğu sürece bunun kötü bir fikir olmadığına karar verdi.

Garrett kumandayı Bryn'in ellerine verdi, sonra köpeğin yanında diz çöktü ve onun hevesli yüzünü geniş elleri arasına aldı. "Dinle oğlum. Bu leydinin sözünden çıkmıyorsun. Beni duyuyor musun? Seninle konuşuyorum." Köpeklerle birlikte bulunmuş ve onlara büyük sevgi duyan birinin davranışıyla köpeğin başındaki tüyleri karıştırdı. Eğer kuyruğunun ve bütün kalçasının çılgınca sallanması işaretse, Sparky de bunu hissetmişti.

Bryn kayışı çekti ve Garrett'in ses tonunu taklit etmeye çalıştı. "Haydi Sparky. Gidelim oğlum."

Köpek kayışa asılarak Bryn'ı sınıadı ama Garrett'in alçak sesli emriyle sessizleşti ve tırıs ile ilerlemeye başladı. Bryn ipi gergin tuttu. "İyi çocuk" dedi fısıltıyla.

"Teşekkürler." Garrett şaka yollu ters bir gülüşle Bryn'a güldü.

Bryn gülerek gözlerini devirdi. "Köpekle konuşuyordum."

"Bütün işi ben yapıyorum ama nasıl oluyor da köpek itibar görüyor?"

"Senin de iyi bir çocuk olduğuna eminim." Sözler ağzından çıkar çıkmaz Bryn bunları geri almak istedi. Olup biten her şeyin ışığında bunlar kulağa flörtçü ve fazla hoppa geliyordu.

Ama Garrett fark etse bile belli etmedi. Bunun yerine ileriye göstererek konuyu değiştirdi. "Galiba yol oradaki sokağa varıyor. Doğru hatırlıyorsam Portmeyer'e. Bloğun etrafından geçerek dönüp senin sokağına giden uzun yoldan ilerleyebiliriz. Orada bizi aramayacaklardır."

“Kulağıma iyi geliyor.”

Güneş ışığına geri dönmek iyi gelmişti. Yürüyüşünü belli bir düzene sokması için Sparky’yi kendi hâline bıraktılar ve Hanover Falls’ın eski yerleşim bölgesinden hızla geçtiler.

Bryn’in yanında Garrett sessizdi. Bryn sarmaşık kapılı verandalara, yapraklarla örtülü geniş çimliklere baktı ve Adam’ın böylesine çok sevdiği bu görkemli evlerden birinde bir aile kurup çocuk büyütmenin nasıl olabileceğini hayal etti.

Kendi apartmanının bulunduğu siteye vardıklarında, Garrett’ın loş, sessiz binanın içine girmesini engellemek için bir bahane bulmak istedi.

Garrett onun tereddüdünü hissetmiş göründü. “Dışarı çıkmak az çok iyi geldi değil mi?”

“Gerçekten öyle. Paparazzileri atlatmak zorunda kalmak hariç. Kesinlikle bir film yıldızı olsam bundan nefret ederdim.”

“Bu konuda haklısın.” Garrett ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi. “Şey... galiba dönsem iyi olur.”

“Tabii. Beni kurtardığın için tekrar teşekkürler. Eğer yanıma gelmeseydin şu anda gölde olabilirdim.”

Garrett güldü. “Bundan şüpheliyim.” Bir elini uzattı ve Sparky’nin eline burnunu sürmesine izin verdi. “Sadece ses tonun ve elin sert olsun yeter. Buna saygı göstermeyi öğrenecektir.”

“Anladım. Tekrar teşekkürler.” Bryn anahtarlığını başlıklı sweatshirtünün cebinden çıkardı ve doğru anahtarı bulmaya çalıştı.

Garrett tenis ayakkabısının bir ucunu kaldırıma sürttü. “Pekâlâ... Görüşürüz...” El salladı ve bir koşuyla uzaklaştı.

Ön kapı açılırken Bryn onun atkısının hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Arkasından “Garrett!” diye bağırdı ama belli ki kendisini duymamıştı.

Atkıyı boynundan çözdü. Garrett’in atkıyı bilerek boynunda tuttuğunu düşünmesini istemiyordu. Ön kapıyla onun arasındaki mesafeyi ölçtü ve onu yakalamak için koşmayı düşündü ama başta güle güle demek yeterince tuhaf gelmişti ve Sparky su kabına gitmek için tepiniyordu.

İçeri girdi ve köpeğin kayışını çözerek kabını doldurdu. Garrett’in herhâlde başka atkıları vardı. Başka bir sefer bunu ona geri verirdi.

Silkinerek mantosunu çıkardı ve girişteki bir kancaya astı. Garrett’in atkısını mantosuna sarmak için uzanırken, yumuşak kumaşı ilk defa burnuna götürdü ve taşıdığı erkeksi kokuyu içine çekti. Adam. Ev onun yokluğuyla yankılanıyordu, onsuz bomboştı. Tek başına burada bir geceyi daha nasıl geçirebileceğini bilmiyordu.

Yüzünü atkıya gömdü ve gözyaşlarına teslim oldu.

*Garrett Edmonds mutfakla
büyük salon arasındaki
kemerli geçide dayanmıştı.
Bryn'a gülümsedi...*

8

26 Kasım, Pazartesi

Bryn, Hanover Falls'un bir mil ötesinde, Susan Marlowe'un Bevinin önündeki çakıllı araba yolunda duran beyaz bir kamyonetin arkasına park etti. Bir minibüs ve bir başka araba garajın önündeki alanı işgal etmişlerdi ve ikisini de tanımiyordu. Dışarı çıktı ve içini çekerek arabanın kapısını kapadı. Susan'ın akşam için ne planladığını bilmiyordu ama büyük bir kalabalık beklemiyordu. Bu ne olursa olsun, sonuçta yalnız geçen bir gece daha evde oturmak acı veriyordu.

Marlowe'ların evi etrafını baştanbaşa çevreleyen verandasıyla eski bir çiftlik eviydi. Dış cephesi, geçen yaz Bryn ve Adam'ın San Francisco'ya seyahat ettiklerinde hayran kaldıkları rengârenk "boyalı leydiler" sıra evlerinden biri gibi boyanmıştı. Yan taraftaki beyaz tahta plakalar, koyu pembe, yosun yeşili ve kahverengi tonlarla süslenmişti. Eğer birisi boyanın şeklini Bryn'a tarif etseydi, o pek cıfcaflı göründüğünü düşünecekti. Ama ağaçlı arazi içine yerleşmiş, yaprak dökmeyen çalılar ve iri taşlı bahçelerle çevrelenmiş olarak ev, sanki bir başka güzel çalılıkmış gibi manzaraya uyum sağlıyordu.

Bu gece eski çiftlik evinin pencereleri sıcaklıkla parlıyordu ve verandada hâlâ saman balyalarıyla Şükran Günü süslemeleri vardı; saman balyaları, balkabakları ve sukabaklarından oluşan rengârenk bir düzenleme için masaüstü işlevi görüyordu. Şükran Günü, kendisi neredeyse farkına bile varamadan gelip geçmişti, neyse ki babası şarküteriden kızarmış hindi ikram etmişti. Ama Şükran Günü öncelikle bir günlük tatildi. Şimdi Noel önünde uzanıyordu... tam bir sezon. Takvimde gelecek yılı tamamen atlamak için her şeyini verebilirdi.

Bryn içini çekerek, veranda basamaklarını tırmandı ve kapı ziline uzandı ama daha kendisi düğmeye basamadan Susan kapıyı açtı.

“Bryn. Seni görmek ne güzel.”

“Merhaba, Susan.”

Susan, Bryn’ı içeri alırken onu nefis kahve kokusu karşıladı. İnce siyah pantolon ve ipek tunik giyen Susan, kıyafetinin üstüne şenlikli bir önlük takmıştı. Bryn’in hatırladığı üzere babaannesinin tatil yemeklerinde giydiği gibi ama Susan her nasılsa bu görünüşe gösteriş katmayı başarmıştı. “İçeri gir, içeri gir...”

Gülüşmelerin evin arkasında mutfaktan dalgalandığını duyunca Bryn’in midesindeki düğüm biraz çözüldü. Bu gece gelecek tek kişi olacağından korkuyordu. Ama kalabalık olduğunda konuşacakları konulardan daha fazla korkuyordu. Yangının şehirde hâlâ gündemde bir konu olduğunu bilecek kadar Falls’u iyi tanıyordu ve cenazeden beri, bu kendisinin ilk toplum önüne çıkışıydı.

Jenna’nın burada olup olmayacağını merak etti. Evine uğradığı o günden beri arkadaşıyla konuşmamıştı. O günden beri birkaç kez aramayı denemiş ama telesekreteri aşamamıştı. Jenna çağrılarına cevap vermemişti ve sonradan e-maillerine cevap olarak yazdığı iki satır, Bryn’a sanki baştan savmak için yazılmış

gibi gelmişti. Bryn arkadaşını özlüyordu ama durumunu da anlayabiliyordu. Israrcı, boğucu kız arkadaşı oynamayacaktı.

“Ceketini alabilir miyim?”

“Oh... teşekkürler ama sanırım yanımda tutacağım. Biraz çabuk üşüyorum.” Kaldı ki ceketini herhangi bir arka yatak odasında aramak zorunda kalmazsa erkenden kaçmak daha kolay olacaktı.

“Peki, mutfağa gel. Sana içecek ne getireyim?”

“Kahve harika kokuyor.” Birkaç kez Susan’ın evinde bulunmuştu. Sığınma evi müdiresi eğlendirmeyi seviyordu ve sürekli evinde herhangi bir etkinlik düzenliyormuş gibi görünüyordu. Bu, bir evde satış partisi ya da Noel’de açık davet veya sığınma evi gönüllülerine teşekkür amacıyla küçük bir yemek olabilirdi.

Evin dışı gibi içi de bir derginin sayfalarından çıkmış gibi görünüyordu. Açık ama Susan’ın her yerde sanatsal dokunuşlarıyla samimi. Bir evsizler sığınma evi işleten bir kadının, kendi evinin dekoruyla bu kadar ilgilenmesi Susan’a daima tuhaf gelmişti. Ama belki bu fazlasıyla açık bir anlam ifade ediyordu. Susan şüphesiz birçok kişiden daha fazla evinin tadını çıkarıyor ve değer veriyordu çünkü ev diye bir yerden yoksun olmanın nasıl olduğunu yakından biliyordu. Bu yer tam anlamıyla evmiş gibi görünüyordu.

Antrede Susan’ın peşinden giderek geniş açık merdiven boşluğunun yanından geçti ve mutfakla birleşmiş büyük salona girdi.

“Hepiniz bakın! Bryn burada.”

“Merhaba, Bryn.” Grup onu hep bir ağızdan karşıladı.

Bryn onları selamlamak için elini kaldırdı ve sıcak alanda göz gezdirdi. Garrett Edmonds mutfakla büyük salon arasın-

daki kemerli geçide dayanmıştı. Bryn'a gülümsedi sonra başını eğip bardağındaki buzu döndürdü.

Manny'nin yangında yaralanan oğlu Lucas Vermontez, mutfak masasının yanında bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Bryn onu o ölümcül geceden beri görmemişti. Gözle görünür bir yarası yoktu ama yakışıklı yüzü ince ve solgundu. Annesi Emily, sandalyesinin arkasında duruyordu ve onun üzerine titreyerek yakasını düzeltiyor, bardağına kola dolduruyordu.

"Şimdi sadece Jenna'yı bekliyoruz" dedi Susan. "Peki, sen neden içeceklerini getirmiyorsun, sonra oturma odasına geçerez? Eminim her an gelebilir ve başlayabiliriz."

Belli ki Susan, Grove Sokağı yangınında ölen itfaiyecilerin hayatta kalan yakınlarını toplamıştı. Amacı neydi?

Bryn, Garrett'la göz göze geldi ve o da belli belirsiz omzunu silkti. O da neden burada olduklarını bilmiyordu.

Susan bir Fransız cenderesinden Bryn'a kahve doldurdu ve grup ön odaya süzüldü. Kahve masasında mumlar yanarken, evi bir tarçın kokusuyla dolduruyordu... ve Bryn'ın zihnini gitmek istemediği yere götürüyordu. Yangın gecesinden bu yana hiçbir mum yakmamıştı.

Şöminenin yanında kabarık bir koltuk seçti ve dolgun yastığın kenarına, sırtı dimdik oturdu.

On dakika havadan sudan bahsettikleri huzursuz bir konuşmadan sonra, Susan kalktı ve şöminenin önünde durmaya gitti. "Jenna'ya ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım önce davranıp başlayacağız."

Bryn her zaman Susan'ı dengeli ve akli başında görmüştü ama şimdi onlarla konuşurken onun sesinde hafif bir titreme vardı.

“Geldiğiniz için teşekkürler. Hepiniz için bu çok zor bir ay oldu... hepimiz için. Son birkaç hafta içinde her biriniz için dua ettim. Kurtarılmış ailenin bir parçası olduğumuzda, her birimizin yaptığı gibi bir fedakârlığın bizden istenebileceğini biliyoruz. Hazırlanmış olduğumuzu umuyoruz ama en büyük korkularımız gerçekleştiğinde...” Gözleri dolarak burnunu çekti. “Şey, bu kolay değil. Önümüzdeki uzun süre boyunca sizin için dua etmeye devam edeceğim.”

Endişeli bir kabullenme belirten bir mırıltı yükseldi.

Garrett bakışlarını odada gezdirdi. “Herhangi biriniz soruşturmayla ilgili yeni bir şey duydunuz mu?”

“Dün Yüzbaşı Brennan’la konuştum” dedi Susan.

Peter Brennan, Adam’ın departmanda bulunduğu süre boyunca itfaiye müdürü olmuştu. Cemiyette büyük itibarı vardı.

“Peter...” Susan, ondan böyle samimiyetle bahsetmekten pişman olmuş gibi duraksadı. “Yüzbaşı Brennan yangının nasıl başladığını hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceklerini söylüyor ama birkaç ihtimal üzerinde çalışıyorlar.”

“Ne gibi?” Garrett’in ses tonunda bir meydan okuma vardı.

“Şey, galiba Zeke Downing’in ortadan kayboluşu nedeniyle kundaklamanın güçlü bir ihtimal olduğunu düşünüyorlar. Ama bu pekâlâ bir tesadüf de olabilir ya da kasten yapılmayan bir hareket. Bryn sana hep gizlice sigara içmeye çalışan, termostatu karıştıran ya da kaçak elektrik ocağıyla yemek yapan müşterilerin bulunduğunu söyleyebilir. Bu bir dolu şey olabilir.”

Bryn koltuğunda huzursuzca yer değiştirdi. Bir süredir daha fazla soruya cevap vermek zorunda kalma korkusuyla yaşıyordu. Sadece yakın geçmişte, soruşturmanın hızı azalır gibi olduğunda daha rahat nefes almaya başlamıştı.

“Gazeteler, sanki yangını onun başlattığı sonucuna baştan varmışlar gibi Zeke’den bahsetmeye devam ediyorlar.” Emily Vermontez bir İspanyol aksanı izi taşıyan hafif, monoton bir sesle konuşuyordu. “Neden onu yakalamak için daha fazla çaba göstermiyorlar?”

Garrett öne eğildi. “Peki, neden adam ortadan kaybolsun?” Sesi öfkeliydi ama kollarını saldırmaktan çok yalvarır bir hâlde uzatıyordu.

“Oh, Garrett...” Susan hafifçe içini çekti. “Müşterilerimizden herhangi birinin o gece etrafta bulunmak istememesinin bir milyon sebebi var. Sigorta parası ya da bunun gibi bir şey toplayacak değillerdi. Bu insanlar, eğer akıl hastalıkları ya da uyuşturucu bağımlılığı yoksa oradalar çünkü yasalarla bir sorunları var ya da ailelerinden ayrıldılar. Hiçbirinin o gece etrafta dolanmaları için sebep yoktu. Düşündükleri tek şey, bir sonraki gece nerede uyuyacakları ya da sonraki yemeklerinin nereden geleceğiydi ve bu belli ki bizim sığınma evimiz olmayacaktı.” Bryn’a doğru başını salladı. “Bryn, Zeke’in ilk başta bize belgelerini verirken ne kadar gergin olduğunu biliyor. Böyle insanların saklayacak çok şeyleri var, bu sadece kendi hayal güçlerinde olsa bile. Zeke’in istemiş olabileceği en son şey, polisle ya da bir gazeteciyle konuşmak.”

Susan sanki konuyu değiştirmek istiyormuş gibi ellerini birbirine sürttü. Nefes aldı ve sesi berraklaştı. “Pekâlâ... sanırım başlamalıyız. Sizi bu gece neden davet ettiğimi tahmin ediyor olmalısınız...”

Bryn tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. Garrett’la tekrar birbirlerine baktılar. Susan’ın onları neden çağırdığını bilmiyordu ve bilmeyen tek kişi olmadığına memnundu.

Belki haberleri izlemeyi kesmeseydi bu kadar bilgisiz olmazdı.

“Sanırım haberiniz vardır” diye devam etti Susan. “Belediye yetkilileri, kocalarımız için bir tür anıtın masraflarını karşılamak istediklerini söyledi ve tabii Molly için de.” Garrett’a üzgün üzgün gülümsedi. “Bütün ölen kahramanlarımız için. Çünkü onlar, öyle. Kahramanlar. Sevdiklerimiz gerçekten kahraman oldukları için, onların bronz bir heykel ya da herhangi bir adliye sarayının duvarındaki plakadan ibaret olmayan bir anıtla çok daha fazla onurlandırılmış olacaklarına herhâlde siz de katılıyorsunuzdur. Benim aklımda olan, bir tür yaşayan anıt. Bazılarınızın sığınma evine şimdiden çaba harcamış olduğunu biliyorum.”

Bryn’a işaret ederek baktı. “Bu arada, Sparky’yle işler nasıl gidiyor? Bryn müşterilerimizden birinin köpeğini aldı” diye açıkladı diğerlerine.

Bryn güldü. “O biraz... alıngan. Ama aramız fena değil.”

Garrett onunla göz göze geldi ve ona durumu bilir gibi göz kırptı.

“Charlie’nin, yaptığını gerçekten takdir ettiğini biliyorum” dedi Susan.

Bryn mahcup bir şekilde omzunu silkti. “Bunu yapmaktan memnunum.” Bu doğrudu. Sparky büyük ihtiyaç duyduğu oyalanmayı sağlamıştı... bir baş belası olması gerçeğine rağmen.

“Neyse” diye devam etti Susan. “Umarım hepiniz sığınma evinin yeniden çalışmasını sağlamanın bir öncelik olması gerektiği konusunda hemfikirsinizdir.”

Lucas tekerlekli sandalyesinde yer değiştirdi ve annesi ona eğilerek, kulağına bir şey fısıldadı.

Susan fark etmemiş gibi göründü. “Eğer bana katılıyorsanız belediyeden, herhangi bir gereksiz abide için harcayacakları sermayeyi, yeni bir sığınma evini finanse etmek amacıyla bir banka hesabına koymasını isteyeceğim.”

“Yeni sığınma evi mi?” Garrett’in kaşları kırıştı. “Tesisini yeniden açmak için bir yer buldunuz mu?”

Susan başını salladı. “Korkarım henüz değil. Ama sebebi sadece kaynağımızın olmaması. Eski bina en düşük ücretle sigortalanmıştı ve bu birikim zaten elimize geçmeyecek... en azından yangın müfettişleri raporlarını bitirene kadar. Ama yerel kiliseler ve gönüllüler sayesinde, ilk sığınma evini neredeyse hiç bütçe olmadan işlettik. Binaya sahip olur olmaz çalışan ve yemek veren gönüllülerle bulunduğumuz noktaya geri dönebiliriz.”

Emily Vermontez, Lucas’ın arkasında koltuğunda doğruldu. “Bizden ne istediğini anladığımdan emin değilim.”

Susan kalkıp odanın dışı doğru çıkık penceresinin oluşturduğu balkondaki büyük meşe masaya gittiğinde kendisiyle gurur duymış gibi gülümsüyordu. Bir klasör aldı ve içindekileri odadakilere dağıtmaya başladı.

Bryn iki sayfalık belgede göz gezdirdi. Bir tür imza toplama formuydu, Susan’ın demin söyledikleri yazılıydı ve imzalayanın ölen itfaiyeciler için bir yaşayan anıttan yana olduğunu doğruluyordu.

Susan boğazını temizledi. “Sığınma evi finansal destek olmazsa kurulamayacak ve eğer hepimiz için içinde olursak belediye talebi daha büyük önem vererek değerlendirecek. Sizden bu gece herhangi bir şey imzalamanızı ve söz vermenizi istemiyorum. Sadece bunu eve götürün ve okuyun, sonra ya imzaları bana geri getirin ya da kendiniz belediyeye teslim edin lütfen. Sorusu olan var mı?”

“Kapanmış konuya geri dönmek gibi olmasın ama” dedi Garrett, “ve kabul ediyorum son birkaç haftadır haberleri izlemedim ama yangın müfettişlerinin ne zaman kesin bir sonuca varacaklarını düşündükleri konusunda kimse herhangi bir şey dedi mi?”

Bryn'in duyuları alarma geçti. Kendileri yangının muhtemel sebepleri üzerine zaten konuşmuşlarken, Garrett'in bu soruyu sormasına sebep olan neydi?

Susan konuşmaya başladı sonra tereddüt etti. Odada göz gezdirdi sanki diğerlerine ilk cevap verme fırsatı sunar gibi. Kimse cevap vermeyince, kaşlarını çattı. "Gerçekten, müfettişlerin raporunda haberlerde zaten duymuş olmadığımız herhangi bir şeyin yer alacağını sanmıyorum. Belli ki, Zeke Downing'in ilgiye değer bir kişi olduğunu düşünüyorlar. Onun ortadan kayboluşunun tesadüfi olamayacağını düşünüyorlar." Omzunu silkti. "Bunu ispatlayıp ispatlayamayacakları başka bir mesele."

Garrett kendi imza toplama formunu önünde yelpaze gibi açtı. "Belediyenin soruşturmanın sonuçlarını öğrenene dek elle tutulur bir şey yapmaları ihtimal dışı görünüyor. Sadece bununla fazla erken davranıp davranmadığımızı merak ediyoruz."

Bryn'in nefes alıp veriş i normale dönmüştü ama Susan, Garrett'a sertçe baktığında yeniden hızlandı.

"Bu raporu beklemeyeceğim." Susan'ın sesi bir oktav yükseldi. "Müşterilerimiz Springfield'de ve hatta St. Louis'de sıra bekliyorlar. Bazıları, bu bölgede aileleri olan insanlar. Eylül'de kuşyemini koyup sonra kuşları Kasım'da beslemeyi bırakamazsın!"

Müdire sözlerine bir açıklama getirdiğinde Bryn hâlâ Susan'ın metaforunu deşifre etmeye çalışıyordu. "Bir hizmet sunduk ve müşterilerimizin bize muhtaç olmalarını sağladık. Şimdi onları havada bıraktık."

"Bunu bilerek yapmış değilsin." Garrett'in sesi sakinleştiriciydi. "Endişeni anlıyorum, Susan. İtiraz ediyormuş gibi görünmek istemem. Sadece bunun ne kadar kolay olabileceği..."

“Elbette Garrett. Özür dilerim. Ben...” Susan bir elini ağzına götürdü, belli ki duygularına hâkim olmaya çalışıyordu. “Özür dilerim.”

Şimdi Garrett mahcup görünüyordu. “Özür dilemen gerekmez. Anlıyorum. Bu faydalı bir amaç. Bunu tartışmıyorum.”

“Tek istediğim bunu düşünmeniz.” Susan imza toplama formunun bir kopyasını uzattı. “İmzaları bir araya getirene kadar bunu lütfen grubun içinde sır olarak saklamanızı isteyeceğim.” Bakışları odayı taradı. “Eminim hiç birinize söyleme gerek yok, medya, bir haber kokusu taşıyan bir şey bulmak için hâlâ Falls’un etrafında sinsice dolaşıyor. Söyleyecek elle tutulur bir şeyimiz olana dek bunu ellerine geçirmemelerini tercih ederim.”

Emily Vermontez başını salladı ve gözlerini devirdi. “Geri kalanınızı bilmiyorum ama gazeteciler benim burama geldi. Geçen hafta bizi Lucas’ın terapi seansına kadar takip etme cürretini gösterdiler.”

“Sadece paranoyak olduğumu sanıyordum” diye itiraf etti Bryn. “Ama telefonuma cevap vermeye korkuyorum.”

Diğerleri durumu anlar gibi mırıldandılar ve Bryn, aranan tek kişinin kendisi olmadığını anlayınca rahatladı.

Emily ayağa kalktı ve oğlunun sandalyesinin kol kilitle-rine vurarak, “Bizi davet ettiğin için teşekkürler Susan, ama sanırım gitmemiz gerekiyor.” Lucas’ın imza toplama formunu onun kucağından aldı ve bunu kendisinininkiyle birlikte çantasına koydu. “Bunu gözden geçirip sana geri döneceğiz.”

Susan içini çekti. İkisinin oradan ayrıldığı sırada, toplantı daha neredeyse başlamadan bitmişti. “Size mantolarınızı getireyim.” Yanaklarını silerek odadan aceleyle çıktı.

Tuhaf bir sessizlik dördünün üzerine yerleştı, derken Susan bir an sonra kolunda iki mantoyla ve kurulanmış gözlerle yeniden göründü.

Emily oğlunun kollarını montundan geçirmesine yardım ederken seyrettiler. Genç adam bütün akşam boyunca iki kelime bile konuşmamıştı ve çoğu zaman başı eğik oturmuştu, sanki ilaç almış gibi. Ya da dua eder gibi.

Garrett, Emily'ye Lucas'ın sandalyesini geçirmesi için yardım ederken Susan kapıyı tuttu. Bryn boş içecek bardaklarını toplamak ve mutfağa taşımak için bunu fırsat bildi. İşini bitirdiğinde, çantasını aldı ve diğerleri Vermontezlere güle güle derken verandaya çıktı.

"Kimseyi kovmaya niyetim yoktu" dedi Susan kaşlarını çatarak.

"Oh, hayır." Garrett özrünü reddetti. "Zaten gitmem gerekiyordu. Sınav kâğıtlarını okuyacağım."

"Ben de. Bizi çağırdığın için teşekkürler, Susan. Seni arayacağım. Bu konuda girişimde bulunduğun için sana gerçekten teşekkür ederim."

"Teşekkürler Bryn. Sparky'yi aldığın için de tekrar teşekkürler. Charlie'ye söylediğimde o kadar rahatlamıştı ki."

"Sorun değil." Bryn başını çevirip el salladı ve aceleyle arabasına ilerledi, sadece eve gitmek istiyordu.

Ama arkasında ayak sesleri duydu ve Garrett arkasından seslendi. "Küçük bir beyaz yalan değil mi?"

Bryn, anahtarlar elinde hazır, yüzünü ona döndü. "Pardon?" Nefesi soğuk gece havasında buhar dalgaları oluşturdu.

"Orada..." Garrett eve doğru başparmağıyla işaret etti. "Susan'a söylediğin..."

Bryn ona dikkatle baktı, onun kendisini yalancılıkla suçlamasını sağlayacak ne söylediğini hatırlamak için zihnini hızla kurcaladı.

*Molly'yi aldattığı hissini
üzerinden atamıyordu.*

9

Bryn beyaz Honda Accord'una yaslanıp, anahtarlarıyla oynayarak, Garrett'a baktı, kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. "Ben... ne demek istediğini anlamadım."

"Susan'a, Sparky'nin sorun yaratmadığını söylediğini açıkça duydum." Bryn'in geçen hafta, siyah labradorun kayışına bağlanmış bir hâlde nehir yolunda adeta yüzüşünün görüntüsünü hatırlayarak sııttı.

Verandanın loş ışığında bile, ürkek gülümsemesinin Bryn'in yüzüne yayıldığını görebiliyordu. "Bu *tamamen* yalan değildi. Sparky giderek daha iyi oluyor."

Garrett güldü. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Evet, ben ona hâkim olana dek beni sadece üç blok sürükledi."

Garrett başını geriye attı ve daha yüksek sesle güldü.

Bryn'in gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. "Evet, evet, haydi gül. Ama gerçekten onu sevmeye başladım. Hiç olmazsa beni evden dışarı çıkmaya zorluyor."

"Bu iyi." Garrett'ın gülümsemesi durdu ve Bryn'in manto-sunun koluna dokunmak için uzandı ama sonra kendini tuttu. "Özür dilerim... sadece sana biraz zorluk çıkarmam gerekti."

“Biliyorum. Eğer tersi bir durum olsaydı muhtemelen direnemezdim.”

Televizyon muhabirlerini atlattıkları günden bahsedip gülererek karşılıklı şakalar yaptılar. Konuşmaları rahat, huzurlu bir havaya büründü ve Garrett ciddileşti, Bryn’ı yalnız yakalama şansından dolayı mutluydu. “Peki, Susan’ın teklifi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Kastettiğin ‘Anıt olarak sığınma evi’ mi?” Tırnak işaretlerini havaya çizdi.

Garrett başını salladı.

Bryn omzunu silkti. “Onun dediği gibi, belediyede bir plaka ya da heykelden daha iyi. Belediyenin buna destek çıkacağından emin değilim. Fark ettiysen onların nasıl...”

Ayakları altındaki çakılları inceledi. “Mesela, belediye için içine girerse, daha önce tam olarak pek uymamış olduğumuz bazı kurallara boyun eğmemiz gerekecek. Ve Susan’ın uzlaşmak isteyeceğinden emin değilim.”

Garrett meraklı gözlerle ona baktı. “Ne gibi?”

“Mesela...” Bryn tok bir sesle güldü. “Neredeyse her korda. Orada verdiğimiz her bir yemek, bir kilise veya bir kişi tarafından sağlanmıştı. Yemeğin hazırlandığı mutfakların müfettişlerden geçmesine imkân yok. Menü çoğunlukla, USDA* ilkelerine uymayacaktır. Ayrıca her ne kadar hastanenin üst katları engellilerin ulaşabileceği durumda olsa da, sığınma evinin çoğu bodrumda yerleşmişti. Charlie, yani Sparky’nin “babası” için kendimizce bir rampa yaptık” dedi. “O tekerlekli sandalyeye bağlı” diyerek açıkladı. “Ama bu rampa da bir kontrplak levhasından ibaretti ve Charlie sandalyesini bunun üstünde devirseydi ya da güçlü kuvvetli

* USDA (United States Department of Agriculture): Amerika Birleşik Devletleri Tarım Bakanlığı

müşterilerimizden birinin bunun üzerinde ayağı takılsaydı ve belediye işin içinde olsaydı, bütün değerleri pahasına ona dava açılırdı.”

“Vay canına, bunu fark etmemiştim. O hâlde bundan Susan’ın isteğinden yana olmadığını sonucuna varabilirim?”

“Duruma bağlı sanırım. Eğer belediyeden, kendisini bağlayacak bir şey olmadan, sadece bir defalık katkı, başlangıç parası ya da her neyse istiyorsa o zaman bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Ama Susan sığınma evini bir dini kurum gibi yönetti, bir dernek gibi değil. Eğer eyalet ve federal kurallar hakkında endişelenmesi gerekseydi orayı bir hafta bile açık tutamazdı.”

“Haklısın.” Garrett, Susan’ın nasıl düşündüğünü anlamaya çalıştı. “Zor olmalı. Sadece kocasını kaybetmedi, tutkuyla bağlı olduğu şeyi de kaybetti. Kalan hepimiz kendimizi işimize verebiliriz...” Kısa kesti. “Özür dilerim... sanırım sen de Susan Marlowe’la benzer durumdasın.”

Bryn dudağını ısırdı. “Bilmiyorum. Ben hangi konuda... tutkulu olduğumu bilmiyorum.”

“Eğer zamanını ayırıp sığınma evinde gönüllülük yaptıysan bu konuda kendini oldukça güçlü hissetmiş olmalısın. İnsanların sırf eğlenmek için atladıkları bir şey sayılmaz bu.”

Bryn gözlerini kapadı ve boğazının derinliklerinden bir nefes kopup geldi. “Sığınma evindeki görevimin tutkum olduğunu söyleyebilmeyi dilerdim. Ayrıca Charlie ve tanıdığım bazı başka müşteriler için kalbimde özel bir yer vardı, yani var. Ama bilmiyorum... bu günlerde herhangi bir şey için tutku hissettiğimden emin değilim.” Sözler sanki bir cinayeti itiraf ediyormuş gibi hızla ağzından çıkmıştı.

Bunları duyunca, tuhaf bir rahatlama hissi Garrett’in benliğini sardı. “Bunu söylediğin için teşekkürler.”

Bryn kapüşonunun hafifçe örttüğü gözlerle ona baktı. “Nasıl yani?”

“Ben de son zamanlarda böyle hissediyorum. Yani, öğrencilerimi seviyorum ve öğretmenliğin hâlâ görevim olduğunu düşünüyorum. Ama... hepsi Molly olmadan çok anlamsız geliyor.” Ayakkabılarına baktı. “Sadece öğretmek her şey değil.”

Bryn başını salladı ve Garrett, onun gözlerinde, her sabah aynaya baktığında gördüğü üzüntü parıltısının aynısını gördü.

Bryn mantosuna daha sıkı sarındı. “Bekliyorum... daha iyi olsun diye.”

“Evet. Ben de. Sence bu ne zaman olur?”

Bryn keyifsizce güldü.

“Dinle...” Garrett yüksek dalış tahtasına giden merdiveni çıktığı ve atlamak için dengede durduğu ilk zamanki gibi hissetti. Ona sormaya cüret mi ediyordu? Ama ağzını açmıştı bile. Aynı şekilde riski alabilirdi. “Bir kahve içmek ister miydin?” Susan Marlowe’un araba yolu olan ağaçlı yola dikkatle baktı. “Paparazzilerin bugün peşimizde olduğunu sanmıyorum.”

Bu söz üzerine gerçekten güldü. “Kahve kulağa iyi geliyor.”

Garrett omzuna vuran suçluluk duygusunu üzerinden attı ve kamyonetine doğru başını salladı. “Benimle gelmek ister miydin?”

Bryn, pencerelerin arkasında hâlâ ışıkların parladığı eve doğru baktı. “Sadece peşinden gelsem daha kolay olur.”

Garrett, Bryn’in ne hissettiğini biliyordu. Molly’yi aldattığı hissini üzerinden atamıyordu. Belki herhangi bir kadına kahve içmeyi teklif etmek için fazla erkendi ama tekrar o boş eve dönmek kesinlikle acı veriyordu.

Yavaşça kamyonetini sürerken, birkaç saniyede bir Bryn'in peşinde olduğuna emin olmak için dikiz aynasına bakıyordu. Falls'da çok fazla kafeterya yoktu ama Java Joint'de ışıklar yanıktı ve önünde birkaç araba vardı. Garrett içeri girdi ve binanın karşısında bir park yeri seçti, kafenin önünde Bryn için boş bir alan bıraktı.

Garrett beklerken Bryn, Accord'unu park etti.

Garrett kapıyı açıp Bryn'a tutarken, yumuşak caz müziği dışarı süzüldü. Bryn sıcak çikolata sipariş etti. Garrett kafeinsiz kahve söyledi ve ikisi için ödemesini yaptı.

"Bunu yapman gerekmiyor" dedi Bryn, mahcup görünerek.

"Biliyorum ama öyle istedim."

"Teşekkürler." Bryn'in ona gülümsemesinin, Garrett'in hâlâ omzunda oturan suçluluk duygusunu gidermeye hiçbir katkısı olmamıştı.

Tezgâhta oturarak barmenin içeceklerini hazırlamasını izlediler. Sıcak bardakları ellerine aldıklarında, Bryn kafenin arka tarafında köşede bir masaya yöneldi. Sırtı kapıya dönük olarak sandalyeye oturdu. Garrett onun karşısındaki sandalyeyi çekti; karısı olmayan bir kadınla burada bulunmaktan dolayı huzursuzdu. Ve bu gece, tanıdığı elli kişiyle burada karşılaşmamayı umuyordu.

Ama pazartesi geceleri işler belli ki duruyordu, on dakika geçtiği hâlde içeriye tanıdıkları herhangi biri şöyle dursun, kimse girmemişti. Kendisini Bryn'la sohbetine verdi ve Molly olmayan bir kadınla birlikte görülmekten dolayı endişelenmeyi bıraktı.

Bryn evsizler sığınma evini yeniden açma konusuna geri dönmüştü. "Gerçekten Susan'ın bunu çalıştıracığını umuyorum."

“Eğer bunu başarırса tekrar gönüllü olur musun?”

“Belki. Sanırım bu gerçek bir iş olarak ne yapacağıma bağlı olurdu. Tam zamanlı bir iş bulmaya gerçekten ihtiyacım var. Ama evet, sanırım sığınma evinde tekrar çalışmak isterdim. Biraz sanki ata yeniden binmek gibi...” Bryn’in sesi kesildi ve Garrett onun yangın gecesinden söz ettiğini anladı.

“Sanırım biraz korkutucu olurdu. Geri dönmek!”

“Biraz. Ama aynı binada olmak gibi olmazdı... belki de aynı sitede bile değil.”

Garrett’in yüzü duyduğu şüpheyi yansıtıyor gibiydi. Bryn başını eğerek onu inceledi. “Ne oldu?”

Garrett omzunu silkti. “Bir şey yok.”

Bryn, ona, böyle bir cevaba Molly’nin bakacağı gibi baktı. “Yüzün bir şey yokmuş gibi görünmüyor.”

“Sadece cemiyetin buna destek çıkacağını sanmıyorum. Saldırı ve yangın olmuşken...”

“Bunu biliyor muydun?”

“Saldırımı mı?”

Bryn başını salladı, kahverengi gözleri daha da koyulaşmıştı.

“Gazetelere çıktı bu.” Korkutucu bir düşünce zihnine çarptı. “Bu... sen değildin değil mi? Adamın saldırdığı...”

“Yo, hayır. Başka bir gönüllüydü. Ama...” Bryn peçetesinin kenarını parmaklarında gezdirdi. “Bu olay olduktan sonra Adam, sığınma eviyle ilişkimi kesmemi istedi.”

“Onu suçlamıyorum.”

Bryn ürkmüş görünerek hafif bir nefes verdi. “Orada güvenliydim. O adam herhâlde hapistedir.”

“Hayır değil. En azından gazeteye göre değil.”

“Belki ama dışarıda onun gibi yüzlercesi var. Ve bir sığınma evinde maalesef daha yüksek oranda. Kime güvenilebileceğini bilmiyorsun.”

“Ama Falls’da ana caddede yürürken bu doğru!”

Garrett masadan geriye yaslanarak ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

“Özür dilerim.” Bryn ona yorgun bir hâlde gülümsedi. “Bir anlığına yine o eski tartışmayı yapar gibi hissettim.”

“O da aynı şeyi mi dedi? Adam?” Garrett, Adam Hennesey’yi iyi tanıımıyordu. Hep onun biraz ukala gibi görüldüğünü düşünmüştü ama Molly, Adam’ı beğenmişti ve Garrett, Molly’nin insanlar üzerindeki değerlendirmelerine güveniyordu.

Bryn başını sallayarak, gözyaşlarına boğuldu.

“Özür dilerim... gerçekten özür dilerim. Haydi, konuyu değiştirelim.”

“Hayır, sorun değil. Onu dinlemeliydim. Sadece benim için endişeleniyordu. Bebek yapmak üzerine konuşmaya başladığımızda, bir endişe kumkumasına dönüşmüştü. Belki onu dinleseydim...” Hafif gözyaşı dökerek, gözlerini kâğıt peçeteyle sildi.

Garrett kendisine bir tekme atabilmeyi dileyerek başını çevirdi. Aklından ne geçiyordu ki? “Dinle, Bryn... özür dilerim” dedi tekrar. Onun koluna dokunmak için uzandı sonra kendisini tuhaf hissederek elini çekti.

Bryn başını salladı. “Yanlış bir şey söylemedin. Ben sadece... son zamanlarda sık sık böyle oluyorum.”

“Anlamadığımı düşünme.”

“Anladığımı biliyorum. Teşekkürler.” Bryn peçeteyle burnunu çekti ve ona baktı. “O hâlde sığınma evinin yeniden açılması için fazla şans olmadığını düşünüyorsun.”

Garrett ondan konuyu değiştirme işaretini aldı. “Sadece insanların olup biten her şeyden sonra biraz temkinli olacağını dūřünüyorum. Ayrıca sanırım insanların çoęu yangının kundaklama olduğu konusunda ikna olmuş durumda, onların bu unsuru yeniden şehre sokmaya fazla sıcak bakacaklarını sanmıyorum. Okulda yeterince sōylenti duydum... sanırım insanlar o yerden kurtuldukları için rahatladılar.”

Bryn’ın kocaman açılan gözlerinde altın ışıklar parladı. “Herhâlde bunu sana söylemediler...”

“Yani Molly yüzünden mi demek istiyorsun?”

Bryn başını salladı, çok korkmuş görünüyordu.

“Sanırım doğru anlatamadım. Serserilerden kurtulmamız için yangının olmasından herkes memnun demek istemiyorum. Daha ziyade bunu, yangının neden olduğu iyi bir şey olarak görüyorlar.”

Bryn koyu kirpiklerin arkasından ona baktı. “Buna katılıyormuşsun gibi görünüyor.”

Garrett bir an dūřündü, tekrar büyük bir am devirmek istemiyordu. “Karımın öldüğü yeri yeniden açma konusunda büyük bir heyecan duymak benim için zor. Dedięin gibi, bu tamamen aynı yer olmayacak ama ayırt etmek de zor olacak. Tabii, böyle bir yere ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Kimse-nin bunu tartıştığını sanmıyorum.”

“Evet. Böyle küçük bir şehirde bir sığınma evine ihtiyacımız olması üzücü.”

“Mesele sadece bu. Sanırım sığınma evinin yeniden açılmasına karşı olan insanlar, orayı amazsak evsizlerin çekip gideceklerini dūřünüyorlar. Ama işler böyle yürümüyor” dedi Garrett. “Fakirler, daima yanında olacaklar...” diye alıntı yaptı.

“İncil, değil mi?”

“Oh, etkilendim. Yuhanna kitabından. On emir kitaplarının beşincisinde de var ve iki kez Matta’da.”

Bryn’in mükemmel derecede şekillenmiş kaşları birleşti. “Şimdi *ben* etkilendim.”

“Etkilenme.” Garrett hafif güldü ve uygun bir şekilde, mütevazı görünmeye çalıştı. “Bu, dün kilisedeki vaazdaydı.”

“Tamam, o kadar etkilenmedim. Ama bir dakika, bu senin dikkatle dinlediğini gösteriyor.” Bryn gülümsedi. “Kiliseye nereden gidiyorsun?”

“Biz, yani ben... biz...” Doğru özneyi bulmaya çalıştı ve sonunda vazgeçti. “Molly’yle ben daha yeni Hristiyan Topluluk’a gitmeye başlamıştık. Papazı Mike Mitchard.”

“Evet, biliyorum. Bu, bizim de gittiğimiz yerdi.”

“Sahi mi? Sizi orada görmedim.”

Bryn mahcup bir görüntüye büründü. “Tam anlamıyla düzenli gidenlerden değildik. Oraya en son...”

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Garrett başını salladı. “O ilk seferinde gitmek benim için de zordu... Molly’den sonra...” Boğulduğunu ve bir nefeste sürüklendiğini hissetti, duygusunu bastırmaya çalıştı. “Ama o, çoğu hafta sonu çalıştığı için sık sık yalnız geldim. Beraber oturabileceğim bir takımım vardı.”

Bryn burnunu kırıştırdı. “Takım mı?”

“Molly öğretmen arkadaşlarıma böyle derdi. Daima benim kendisinden daha fazla kadın arkadaşım olduğunu söylerdi.”

Bryn ona şüpheyle baktı.

“Meraklanma. Kadın arkadaşlarımdan çoğu annem olacak yaşta. Ya da en azından ablam. Ayrıca birkaç erkek arkadaşım var, onlarla basketbol oynuyorum, yazları da beyzbol. Endişelenme, sapına kadar erkeğim.”

Bryn güldü.

Ama Garrett onun anladığından emin olmak istiyordu. “Öğretmen arkadaşlarım... onlar olmadan bu son haftaları nasıl geçirirdim bilmiyorum. Onlar en iyisi.”

“Sen gerçekten şanslısın, Garrett.”

“Daha doğrusu kutsanmış.”

Bryn kaşlarını çattı. “Olup bitenlerden sonra bunu nasıl söylersin?”

“Olup bitenler, Tanrı’nın bana ödül olarak değeri çok büyük arkadaşlar verdiği gerçeğini değiştirmiyor.”

Bryn içini çekti. “Jenna -Zach’in karısı- ve ben arkadaştık.”

“Artık değil misiniz?”

Bryn’in yüzü üzüntüyle gölgelendi. “Birkaç e-mail hariç, onunla cenazeden beri sadece bir kez konuştum.”

“Nasıl yani?”

Bryn pencerelerin üzerinde duvarda bir resme dikkatle baktı. “Bilmiyorum. Bunun kısmen kayınpederi ve kaynanasıyla birlikte kalmasına bağlı olduğunu biliyorum ve ikisi bir süreliğine Batı Yakası’nda bir yere gidip Zach’in kız kardeşini ziyaret ettiler. Ama ondan önce bile, benden kaçıyormuş gibi görünüyordu. Belki de olup biten her şeyi ona çok fazla hatırlatıyorum. Ben sadece...” Omzunu silkti. “Aramızın bir daha eskisi gibi olacağını sanmıyorum.”

“Dönecektir. Ona zaman ver.”

Bryn bundan şüphe duyarmış gibi görünüyordu. Garrett sustu. Birden bu konuşma için fazla yorgun hissetmişti kendini. Hepsisi o kadar çok şey kaybetmişti ki.

“Sence...” Bryn bir şey düşünür gibi göründü ve sonra tekrar söze başladı. “Sence Lucas’ın durumu iyi mi?”

“Vermontez mi? Neden sordun ki?”

“Bilmiyorum. Bugün korkutucu şekilde sessiz göründü. Hatta biraz geç anlıyordu sanki. Fark ettin mi?”

“Geç anlıyor derken, beyin hasarı geçirmiş gibi mi?”

“Emin değilim. Onu daha önce o kadar iyi tanıdığım söyle-nemez ama her zaman çok dışa dönüktü. Daima gülümsüyor, şakalar yapıyordu.”

Garrett başını salladı. “Evet, Lucas’ın yaptığı bazı çılgınlık-lardan dolayı Molly eve geldiğinde hâlâ gülüyor olurdu. Bu olayın, onun aklına zarar verdiğini filan düşünmüyorsun değil mi?”

“Yok... sanmıyorum. Bence sadece...” Bryn’ın tekrar yüzü bulutlandı. “Eminim babasının ölümünü kabullenmek onun için zordur. Manny herkesin kahramanıydı. Eminim Lucas için çok daha fazlasıydı.”

“Umarım hepsi budur.”

“Üzüntü herkeste farklı görünür. Ayrıca Lucas sadece baba-sını kaybetmedi kariyerini de kaybetti... en azından bir süreli-ğine.”

“Acaba yeniden yürüyeceğini düşünüyorlar mıdır?”

Bryn’ın sık sık büründüğü o dalgın ifade yeniden gözlerini gölgeledi, sanki bu ihtimal daha önce aklına gelmemiş gibiydi. “Ulu Tanrım, umarım öyledir...”

*Şu anda Adam'ı o kadar
özlemişti ki, içi sızlıyordu.*

10

“Sıcak çikolata için teşekkürler.” Bryn çantasını yeniden somzuna astı ve kapıya uzandı, kendisini mahcup hissediyordu; sanki randevudaymış ve adamın kendisine güle güle öpücüğü verip vermeyeceğini ya da daha fazlasını merak ediyormuş gibiydi.

Garrett kendisi için kapıyı tutarken gözlerini ondan kaçırdı. Onunla birlikte olunca, bir erkek sesini, bir erkeğin dokunuşunu ne kadar özlediğini fark etmişti. Birisi kendisini öpmeyeli neredeyse bir ay olmuştu ve şu anda Adam’ı o kadar özlemişti ki içi sızlıyordu.

Soğuk gece havasına rağmen, bunu düşünmesiyle yanaklarına sıcaklık geldi. Park alanı neredeyse boştu ve kapı yumuşak caz müziğine kapanarak gece trafiğinin seslerine açıldı. Saatine baktı. 10:15. Neredeyse iki saat burada kalmışlardı. Dakikalar akıp gitmişti ve Garrett’la geçen zamandan son derece büyük keyif almıştı. Uzun süredir ilk defa, kendisini az çok normal durumda hissediyordu. Tabii yangından, Adam’dan ve Molly’dan bahsetmişlerdi ama bu kendisinin “acıları paylaşmak” olarak düşündüğü şey değildi, daha ziyade düşüncelerini ve deneyimlerini birbirlerine aktarmışlardı. Her

şeyi açıkça anlatmak zorunda kalmadığı biriyle birlikte olmak rahatlatıcıydı.

Her şeyden çok, yeniden gülmek güzeldi. Garrett'la birlikte olduğunda bunu seviyordu. Onunlayken, kendisini suçlu hissetmeden gülebiliyordu. Onun da kendisiyle ilgili aynı şeyi hissettiği konusunda bir düşüncesi vardı.

"İçecek için teşekkürler yeniden..." Sözlerini tekrar ettiğini fark edince hemen sustu.

Garrett farkına varmamış gibi göründü. "İş bulmada iyi şanslar."

"Teşekkürler."

Garrett arabasına dönerek el salladı. Bryn, arabasına sağ salim bindiğinden emin olmak için onun kendisini seyrettiğini biliyordu. Tıpkı Adam'ın yaptığı gibi. Anahtarlarını karıştırdı, kapıyı açtı ve aceleyle direksiyonun arkasına geçti.

Ne var ki eve gitmek istemiyordu. Yatma zamanıydı ama uyuyamayacağını biliyordu. Özellikle aldığı kafeinden sonra. Sparky muhtemelen dışarı çıkmak isteyecekti. Ama Susan'lara gitmeden önce onu dışarı bırakmıştı, böylece evde onun başına bir kaza gelmemişti. Bir süre bekleyebilirdi.

Dikiz aynasında Garrett'ın kamyonetinin sinyal lambasını seyrederek ters yöne döndü ve şehrin çoğunlukla boş olan sokaklarından amaçsızca geçti. Nereye gittiğini neredeyse hiç düşünmeden, sığınma evine ya da daha doğrusu eskiden bunun bulunduğu alana giden yola sapmış olduğunu fark etti. Yangın gecesinden bu yana, trajedinin olduğu sahneden uzak durmak için yeni bir yol belirlemişti. Televizyon ve gazeteler derken, yıkıntılarla ilgili bir ömür boyu aklından çıkmamasına yetecek kadar görüntü görmüştü.

Bir araba yoluna sapıp oradan hızla gerisin geri dönmeyi düşündü ama bunun üstesinden gelmek için şu an, herhangi

bir zamandan daha uygun görünüyordu. Belki gecenin örtüsü altındayken, güpegündüz olmasından daha kolay olacaktı.

Arabayı yavaşlatarak, ön camdan baktı, her zaman yerini belirlemede kullandığı kutu gibi binayı izledi. Eskiden sığınma evinin bulunduğu alanın önünde olduğunu fark ettiğinde tuhaf bir yönünü kaybetmişlik duygusu benliğini sardı. Gökyüzü, önünde bomboş uzanıyordu; tıpkı artık çıkmış bir dışın bir zamanlar doldurduğu alan gibi. Demir direklerden oluşan iskelet gitmişti.

Eskiden park alanı olan yere doğru dönmeye başladı ama polis şeritleri araba yolu boyunca her iki yana saplanmış iki demir çubuk arasında gerilmişti ve yolunu kapatıyordu. İleri çekti ve arabasını kaldırım taşları boyunca park etti.

Gazetelere göre, yangın müfettişleri işlerini bitirdikten sonra, belediye orayı dümdüz etmiş, yanıp kül olmayan ve patlamanın açtığı kratere gömülmemiş bütün döküntüleri kaldırıp atmıştı.

Bryn motoru durdurdu ve oturup bekledi. Sebebini bilmiyordu. Eğer çok fazla düşünürse burasının Adam'ı son gördüğü yer olduğunu, bu kutsal yerde kaç kahramanın hayatlarını kaybettiklerini, bu binanın içinde geçirdiği son saatleri...

Arabanın camını aşağı çekti, taze havanın düşüncelerini aklından çıkaracağını umuyordu. Bunun yerine yanmış ahşabın keskin kokusu burun deliklerine battı ve kendisini o geceye geri götürdü. Gözlerini kapadı ama resimler zihninde canlanmaya devam etti. Alevlerin çatırtısı, patlamanın gümbürtüsü, kurtarma ekiplerinin bağırışları sanki yeniden oluyormuş gibi kulaklarında berraktı. Gözlerini daha sıkı kapadı ama görüntüler gitmiyordu. Birer birer cesetlerin binadan taşındığını ve park alanına dizildiğini gördü.

Panik dolu bir an boyunca, paralize olmuştu. İrade gücüyle, ellerini yüzüne doğru hareket ettirdi ve parmaklarıyla gözlerini zorla açtı. Elleri titriyordu ve nefesi düzenli olmayan soluklarla geliyordu. Bir daha asla buraya gelmemeliydi. Bu yerden uzaklaşmalıydı. Şimdi. Anahtarlarını karıştırdı ama elleri çok fazla titriyordu.

Harabelerden gelen bir sesle başını kaldırıp baktı.

Tek ışık yarım blok ötedeki bir sokak lambasından geliyordu ama yerdeki yan yatmış gölgeler arasından bir şekil hareket etti. Bryn'ın kalbi tekledi ve çabucak penceresini yukarı çekerek arabayı çalıştırdı. Ama mantığı galip geldi ve oradan çıkıp gitmek yerine, arabayı geri vitesine taktı ve birkaç adım gerilerken farlarının ışığıyla alanı hedef aldı.

Kısa bacaklı, bodur bir köpek ona baktı, farlardan yansıyan ışıkla gözleri parlıyordu. Bryn kornayı hafifçe çaldı ama hayvan sadece orada durmakla kalarak, sanki meydan okuyormuş gibi yere çömeldi.

Bryn park alanının girişine geri döndü ve polis şeridinden geçerek arabayı sürmeyi düşündü. Ama binanın döküntülerinin bir tekerleği patlatacağından korkarak, yolun kenarında durdu, daha iyi görmek için farların ışığını yönlendirdi.

Köpek, kışlaya bekçilik yapan bir asker gibi durdu. Geniş bir göğsü ve yere yakın gövdesi vardı, tıpkı bir buldok kırması gibi ama yüzü ince görünüyordu ve gözleri çukurluydu. Köpek açtı, belki açlıktan ölüyordu. Bryn arabasının içine göz attı, hayvana atmak için biraz yiyeceğinin olmasını diledi.

Tekrar kornaya bastı. Köpek ilerledi arabasının on adım ötesinde durdu ve başını ona doğru uzattı.

Bu köpeği tanıyordu! Boss'tu bu, Zeke Downing'in sığınma evinde baktığı küçük buldok. Açlıktan ölüyormuş gibi

görünmesine rağmen, hayvan onu son gördüğünden beri büyümüştü ama onun Boss olduğuna emindi. Benekli renkleri aynıydı ve bakışlarında Bryn'a onun da kendisini tanıdığını düşündüren bir şey vardı. Belli ki yangından beri ortalıkta dolaşmıyordu.

Bryn ön camdan baktı. Güneyde bir mahallenin evlerinde birkaç ışık yanıyordu ve şehir merkezinden batıya doğru hafif neon parıltıyı görebiliyordu. Ama yangın gecesi toplandıkları, sokağın karşısındaki iş merkezinin park alanında, gecenin karanlığını bir sokak lambası bile aydınlatmıyordu.

Arabanın kapısını açtı ve kapıyı bir kalkan gibi köpekle arasında tutarak dışarı atladı. "Boss? Sen misin? Orada ne yapıyorsun oğlum? Aç mısın?"

Boss biraz sızlandı ve ona doğru bir deneme niyetine adım attı, başı itaatkâr bir hâlde eğikti. Korkudan eser kalmadı ve Bryn arabanın kapısını kapayarak köpeğe yaklaştı. İsmi yumuşak bir sesle söyledi. "Buraya gel Boss. Sorun yok. Beni tanıyorsun, değil mi oğlum?"

Yeterince yaklaştığında elini avucu yere bakar şekilde uzattı ve ilk adımı köpeğe bıraktı. Köpek burnuyla onun elini sertçe dürttü, şimdi heyecanla inliyordu.

"Açsın değil mi? Zavallı bebek..."

Kısacık kuyruk sallanmaya başladı ve Bryn köpeğin yüzünü avuçlamak için bir dizinin üzerine çöktü. Boynunun etrafını okşadı. Tasma yoktu. Susan, Zeke'e Boss'un aşılarını güncellettirmişti ve isimliği için bir tasma aldirtmişti. Yine de onun aynı köpek olduğuna hâlâ emindi.

Kulaklarının arkasını kaşıyarak, onunla Sparky'yle konuştuğu gibi konuştu.

Sparky. Ah, dostum. Başına ne işler açmıştı? Boss'u eve almasına imkân yoktu. Sitede bir köpek barındırarak sınırları zaten

zorlaması şöyle dursun, Boss ve Sparky kavgalıydılar. Tam zamanlı bir iş bulduğu zaman Sparky'nin günlük programını nasıl uygulayacağı konusunda yeterince endişe duyuyordu. Ama belki iki köpek bir köpekten daha iyi olurdu. Birbirlerine eşlik edebilirlerdi.

Sığınma evinin önünde Charlie ve Zeke Downing'in köpekleri arasında kavgaya çıkarmaya çalışırkenki görüntüsü bu fikri aklından çıkarmasına neden oldu. Belki babası Boss'u alabilirdi. En azından hayvan için bir başka ev bulana dek.

Bir elini onun sırtında dümdüz gezdirdi ve yağlı, yapışmış kürkü ve daha kötüsü, avucunun altında mazgallı siperi andıran çentikli omurgasını hissederek ürktü. Bu küçük oğlana biraz yemek alması gerekiyordu.

Kollarına alıp kucakladığında köpek direnmedi. Bryn onu arabaya taşıdı ve arka koltukta yer döşemesine koydu. Direksiyonun arkasına geçtiğinde, köpek burnunu ön koltukların arasına itti ve Bryn'in dirseğini dürttü.

Bryn, şehrin dışına babasının evine sürmeye başladı, kontrol panelindeki saati kontrol etti. Oraya vardığında saat on buçuğu geçmiş olacaktı. Babası muhtemelen çoktan yatağa girmişti. Kaldı ki düşününce, ondan köpeğe bakmasını istemenin kötü bir fikir olduğunun farkına varıyordu. Babası tansiyonun düşük tutmak için sürekli mücadele veriyordu ve bu başka sağlık sorunlarına neden oluyordu. Her ne kadar babası durumundan pek fazla söz etmese ve ağrılarından şikâyet etmese de, Bryn onun ilaç dolabına sızmış ve tansiyon ilaçlarıyla nitrogliserin tabletlerinin yanı sıra, kalbi için de reçeteli ilaç aldığını görmüştü. Boss'a bakmaya çalışırken babasının başına bir şey gelirse kendisini asla affetmeyecekti.

Ama köpeği kendi evine almaya çalışmak gibi bir amacı yoktu. Belki ne yapacağına karar verene dek onu gece boyunca

arabada bırakabilirdi. Başını çevirip Boss'a baktı, o şimdi arka koltukta sarkık çenesini dinlendiriyordu. Altında koyu bir salya lekesi yayılmaya başladı. Asla. Eğer Boss'u içeride bırakırsa sabaha bir arabası *olmayacaktı*.

Garrett? Onun nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Adam'la birlikte birkaç yıl önce Garrett ve Molly'nin evinde bir Super Bowl partisine katılmışlardı ve onun hâlâ aynı sitede yaşadığını düşünüyordu ama hangi bina olduğunu hatırlayamıyordu. 411'i aradı ve onun hakkında bilgi istedi.

"Bu numarayı sizin için tuşlayabilirim" dedi operatör.

Bryn tereddüt etti. Garrett'ı bu işin içine sokmayı gerçekten istiyor muydu? Başiboş hayvanın birini eve almayı kabul edecek miydi? Kendisini bu işten vazgeçirmeden, operatöre "Evet, lütfen" dedi.

*En çekici, yalvarır sesiyle
konuşmaya çalıştı, ona
Boss'la ilgili gerçeği
anlatması gerektiğini
biliyordu.*

11

“Alo?” Garrett’in sesi her nasılsa Bryn’in içini ısıttı.
“Garrett? Merhaba. Umarım seni uyandırmamışımdır. Ben Bryn” diye ekledi hemen.

“Hayır, sadece çamaşır yıkıyordum. Ne oldu?”

“Senden... senden bir iyilik isteyecektim.”

“Tamam.”

“Benim deli olduğumu düşüneceksin ama küçük sevimli bir köpek yavrusunu eve almayı düşünüp müydün acaba?”

“Affedersin?” Onun sesinden gülümsediğine dair aldığı izlenim, Bryn’a umut aşıladı.

“Ben... şey... eve dönerken başıboş bir köpeği, evlat edindim gibi bir şey.”

“Ne?” Garrett’in sesi şaşkın geliyordu.

“Başıboş bir köpeği aldım, küçük bir buldok yavrusu. Gerçekten çok hoş, ama şey...” En çekici yalvarır sesiyle konuşmaya çalıştı, ona Boss’la ilgili gerçeği anlatması gerektiğini biliyordu. Ama onun hikâyesini açıklamadan önce onları tanıştıracak, Garrett’in köpeğe ısınmasını sağlayacaktı. Boğazını

temizledi. “Mesele şu ki, o ve Sparky kavgalı ve onu eve getirmemin mümkün olduğunu sanmıyorum. Eğer ona bakmak istemezsen yarın toplama merkezine götürebilirim... Uzun vadede demek istiyorum. Ama Humane Society* sığınma evi şu anda açık değil ve onu bütün gece arabada bırakmaya cesaret edemiyorum. Ne var ki açlıktan ölüyor ve onu burada öyle bırakamam...”

Garrett’in gülmesi Bryn’in umutsuzca gevelemesini yarıda kesti. “Onun küçük ve sevimli olduğunu söyledin değil mi?”

“O hâlâ yavru bir köpek.”

“Ama bir buldok!”

“Şey, belki bir kırma ama daha çok buldoğa benziyor.”

Garrett biraz çekinir gibi oldu. “Bir pitbul değil umarım?”

“Hayır... hayır, elbette hayır. Sadece sıradan bir buldok. Gerçekten güzel.”

“Öyle diyorsan...” Bir anlık sessizlikten sonra bir iç çekerek, “Onu getir. Kalabilir.”

“Teşekkürler Garrett. Sana borçluyum.”

“Bir dakika bekle. Bitireyim.” Bryn Garrett’in sesinde gülüşme duydu. “Gece kalabilir. Ama hiç söz vermiyorum. Ayrıca onu besleyecek bir şeyim yok... belki biraz artık biberden başka.”

“Hayır! Olamaz, hayır! Biber değil.” Artık gülme sırası Bryn’daydı. “Bu iyi bir fikir olmaz. Geçerken markette duracağım ve biraz köpek yemeği alacağım. Teşekkürler, Garrett. Sen en iyisisin.”

Garrett ona adresini verdi ve on beş dakika sonra Bryn’la dairesinin kapısında, elinde tertemiz çelik karıştırma kabıyla, yalın ayak buluştu. “Bu işe yarar mı?”

* İnsancıl Toplum.

“Harika.” Kocaman yavru köpeği vücuduna iyice yakın tutarak onu mümkün olduğunca küçük ve şirin göstermeye çalışıyordu. “Garrett, Boss’la tanış.”

“Ona şimdiden isim koydun mu?” Garrett kâseyi yere koydu ve yavru köpeği çenesinin altından kaşdı. “Biraz bakımsız görünüyor.”

Onun sorusunu ve bunun kendisine hissettirdiği suçluluk duygusunu Bryn fark etmemiş gibi yaptı. “Uzun zamandır yemek yediğini sanmıyorum. Ayrıca banyo yapmaya fena hâlde ihtiyacı var. Özür dilerim.” Ona satın aldığı erzak çantasını uzattı. “İçinde yemek var... ve bir köpek fırçası... bunu yapman gerektiğini söylemiyorum... Yani onu *ben* temizleyebilirim.”

Garrett çantaya baktı ve başını kaldırdı. Bryn onun kendisine şüpheyle bakışının ardındaki neşeyi fark edince rahatladı.

“Öncelikler önce gelir. Açlıktan ölüyor.” Köpek maması paketini yırtarak açtı ve kâseyi doldurdu.

Boss kollarında kıvrılırken, ağzının salyası Bryn’in koluna aktı. Dairede bir yerde bir televizyon reklamının müziği çaldı. Yavru köpek gürültülü bir şekilde kâsenin içindekileri yiyip bitirirken izlediler.

“Zavallı küçük çocuk.” Garrett paketi üstünü kıvrarak kapattı. “Yardım edersen, yemeği bitirir bitirmez onu yıkayabiliriz. Eğer onu mobilyaların üzerinde bırakırsam Molly çılgına dönecek...” Eliyle ağzını kapadı ve yüzü kıpkırmızı oldu. “Bunun nereden çıktığını bilmiyorum. Ben...” Başını salladı.

Bryn onun sıkıntısını dağıtmak için söyleyecek bir şey aradı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

“Ah! Özür dilerim.” Garrett bir elini saçlarından geçirdi. “Bu tuhaftı.”

“Hey” dedi Bryn yumuşak bir sesle. “Ben bunu her zaman yapıyorum. Bu zor... hatırlamak. Boş vermek.”

“Evet.” Garrett yere baktı.

Bryn eğilerek Boss’un başına hafifçe vurdu. “Sana banyo yapmak için yardım edeceğim. Ama Sparky’nin ilk banyosuna biraz olsun benziyorsa, buna daha ziyade duş denebilir.”

“Gidip küveti hazırlayayım. Hadi içeri gir.” Garrett dairenin oturma ve yemek odasının birleşiminden oluşan bölümüne girerek kılavuzluk etti. Büyük ekran televizyonun etrafına yerleştirilmiş bir koltuk takımını işaret etti. Akşam haberleri surround sesli hoparlörlerden hafifçe süzüldü. “Otur.”

Garrett koridorda giderken Bryn minderin kenarına oturarak odada göz gezdirmeye başladı. Banyo küvetinin dolmasının ve dolapların açılıp kapanışının seslerini dinledi.

Dairede baktığı her yerde Molly’nin izlerini görüyordu. Arkasındaki sehpanın üzerinde ustaca düzenlenmiş içinde deniz kabukları bulunan sepetten tutun da çam ağacından antik yemek masasının üzerinde bir rafta sıralanmış el boyaması testi koleksiyonuna kadar, daireyi bir kadının dekore ettiği ve içinde yaşadığı belli oluyordu. Ayrıca, masanın bir ucunda dolup taşan çamaşır sepetinden ve kahve masasındaki birkaç günlük kirli bulaşık yığınınan, bir süredir kadın eli değmemiş olduğu belliydi. Kendi evindeki Adam’ın izleri hakkında Garrett’in ne düşüneceğini merak etti.

Arkasında tanıdık bir takırtı duydu ve Boss’u görmek için döndü. Onun ayak tırnakları sert ahşap döşemede Sparky’ninkilerle aynı sesi çıkarıyordu. Onu kollarına aldı. “Hey, oğlum! Banyo yapmadan buraya gelemezsin.”

“O nedir?” Garrett’in sesi, akan suyu bastırarak koridor boyunca ilerledi.

Bryn, “Boss’la konuşuyordum sadece” diye bağıarak cevapladı.

“Yemeğini bitirdiyse su hazır.” Garrett kapının eşiğinde göründü. “Bu taraftan!”

Bryn, Boss’u peşinden sürükleyerek Garrett’ı koridordan banyoya kadar takip etti. Banyo sadece misafirlere ayrılmış gibi görünüyordu. Pelüş süs havluları askılardan sarkıyordu, lavabo ve aynalar lekesizdi ve küvetin önündeki kilim örtüde sadece Garrett’ın çıplak ayaklarının yepyeni, nokta nokta izleri vardı. Eğer Molly oturma odasında bir köpeğin bulunmasına öfkelenseydi, onu burada gördüğünde histeri krizine girerdi. “Şey... kullanabileceğimiz eski havlun var mı hiç?”

“Oh.” Garrett başını çevirip ona baktı. “Bu hiç aklıma gelmedi.”

“Demek istediğim, yırtık pırtık atılacak kadar eski. Bu köpek pislik içinde.” Bryn, Boss’u vücudundan uzaklaştırdı, solgun mavi gömleğinde köpek şeklinde bir leke ortaya çıktı. Burnunu kırıştırdı. “Püf! Ayrıca pis de kokuyor.”

Garrett güldü, yine olduğu gibi davranarak. “Bakalım ne bulabilirim.”

Garrett havlu almaya giderken, Bryn küvetin yanında diz çökerek Boss’la tatlı tatlı konuştu, onun banyo fikrine ne kadar sıcak baktığını anlamaya çalıştı. Köpek havayı kokladı ve dili şapırdayarak suya doğru eğildi. Zavallı köpek herhâlde susamıştı da.

Bryn onu kucağında tutarak, bir eliyle suyun sıcaklığına baktı. Kıvamında gibiydi, böylece köpeği küvete koydu. Ayakları porselene değer değmez, köpeğin ayakları sürçtü ve buzda bir patinajcı gibi kaymaya başladı... ama aynı zariflikte değildi.

Bryn adeta çılgına dönmüş yavru köpeği sakinleştirmeye çalışarak, “Sorun değil, Boss... otur oğlum” dedi cıvıltılı bir sesle.

“Orada işler nasıl gidiyor?” Arkasındaki Garrett’in sesi onu şaşırttı... Boss’u da.

Yavru köpek küvetin kenarından kaçmaya çalıştı, ancak kü-tük gibi bacakları kaygan porselene tutunabilmesi için çok kı-saydı. Gerisin geri suya düşerek, ters dönmüş kaplumbağa gibi bacaklarını salladı.

Bryn başını çevirip bakınca Garrett’in ayakta duramayacak kadar, kahkahalarla güldüğünü gördü. Garrett onun yanında diz çöktü ve birlikte köpeği doğrultmaya çalıştılar ama Boss kaygan bir sabun gibi ellerinden fırladı. Bu Garrett’ı daha da güldürdü. Bunun bulaşıcı etkisiyle çok geçmeden Bryn da kü-vetin yanında gülmekten iki büklüm oldu.

İkisinin herhangi bir katkısı olmadan, Boss sonunda ayağa kalktı ama sabit duracağına vücudunu şiddetle salladı. Sıçrayan ılık su Bryn’in yüzüne geldi. Bryn nefesini tutarak gözlerini bir eliyle ovuşturdu ve öbür eliyle sıçrayan suyu savuşturmaya ça-lıştı. Bu, Garrett’da yine spazmlara yol açtı.

Bryn hâlâ Boss’u yakalamaya çalışırken anlaşılmas bir sesle “Fazla yardımcı olmuyorsun, biliyorsun değil mi” diye bağı-rdı.

Yüzü kızarmış ve saçları ıslanmış bir hâlde, Garrett yavru köpeği hâlâ suda tutmak için birazcık gayret etti. “Onu yaka-ladım” dedi. “Şampuanı al.”

Bryn, şampuanı şişesini almak için küvetin üzerinden uzan-dı. “Bunu köpekte kullanmak istediğine emin misin? Bu şey ucuz değil.”

“Haydi dene.” Garrett ıslak köpeği daha sıkı tuttu. “Acele et.”

Bryn burnunu kırıstırdı. “Püf! Sen gerçekten *pis* kokuyor-sun.”

“Hey, duş aldım ben.”

Bryn güldü. “Sen değil, o.” Ağzından nefes alarak, ellerini sabuna sürdü. “Islak köpek tüyünden daha kötü bir şey var mı?”

“Oh, eminim bir çare bulabiliriz...”

Bryn onu dirseğiyle dürttü. “Bu retorik bir soruydu.”

“Özür dilerim.”

Garrett’in kaba gülüşü Adam’inki gibiydi. Bunun hatırasıyla sanki bir anda geçmişe döndü. Ciddileşerek sessizce çalışmaya başladı, köpeğin fırça gibi kürkünden sabun köpükleriyle masaj yaptı.

Pis suyu boşaltmaları ve küveti iki kez doldurmaları gerekti, ama birlikte çalışarak, gerçekten ciyak ciyak bağırmaya başlanana dek küçük buldoğu fırçaladılar.

Garrett, bir eli köpeğin üstünde, lavabonun altındaki dolabın içini didik didik aradı ve sonunda plastik bir St. Louis Cardinals içki bardağı aldı. “İşte, sabunun kalanını bununla durulayabilirsin.”

Bryn bardağı musluktan sıcak suyla doldururken Garrett, Boss’u tuttu ve bunu yavaşça köpeğin sırtına döktü. Bir kere oturduğunda, Boss genellikle banyodan keyif duyuyormuş gibi göründü.

Boss son köpüklü su borudan aşağı yuvarlanırken vücudunu sallayarak kurulandığında, yeniden Garrett’i kahkahalara boğdu. Garrett, Boss’u küvetten kaldırarak, getirdiği eski havlular yığınının doğru başını salladı. “Bunlardan birine uzanabilir misin?”

“Elbette.” Bryn havluyu bir kol askısına benzer hâlde düzenledi ve Garrett köpeği bunun içine yerleştirdi.

“Onu aldın mı?”

“Eğer sabit duracaksa” dedi Bryn, havlunun köşelerini ıslak köpeğin etrafına sararak.

“Burada...” Garrett, Bryn’in dirseği altına havlu köşesi sıkıştırdı. “Onu almamı ister misin?”

Bryn köpeği Garrett’in kolları arasına koydu. “Gidip fırçayı alacağım.” Koridordan aşağı koştu ve market torbasından hayvan fırçasını aldı. Banyoya dönünce, onların arasındaki yere bir başka havlu serdi ve Garrett yavaşça Boss’u buna koydu sonra ilk havluyla hayvanı kurulamaya başladı. Boss sıırıslıklam görünerek orada durdu. Sanki onların kendisine ne yapmak istediklerini anlamaya çalışıyormuş gibi tıknaz kafasını bir Garrett bir de Bryn arasında sallayıp duruyordu. Ama Garrett onu ovalayarak kurularken ve Bryn arkasından temizlik fırçasıyla fırçalarken kaçmaya çalışmadı.

Garrett eğildi ve köpeğin tüylerinden bir koku aldı. “Pekâlâ, hâlâ pis kokuyorsun Boss, ama artık eskisi kadar kötü sayılmaz.”

Bryn pahalı şampuanın şişesine göz attı. Köpek kokusu tamamen gitmemişti ama kokulu şampuan bunu biraz iyileştirmişti.

“Bekle...” Garrett ortadan kayboldu ama bir dakika sonra, elinde havayı temizleyecek küçük kırmızı bir mum ve bir kibrit kutusuyla döndü. Mumu lavabonun yanındaki tezgâha koydu, kutudan bir kibrit çıkardı ve çaktı. “Bunun faydası dokunacaktır.” Kibriti fitile dokundurdu. Fitol tutuştu ve alev alıp sıcak bir parıltı kazandı. En hafifinden bir tarçın esintisi odada yayıldı.

Anılar sel gibi Bryn’in zihnine üşüştü ve Boss’un kime ait olduğunu öğrendiğinde Garrett’in göstereceği tepkiden duyduğu korkuyu artırdı. Kendisini paniğin sınırında hissetti.

Ama Garrett onu kurtardı. Aralarında duran köpeğin üzerinden onunla göz göze geldi, kendi mavi gri gözlerinde bir

parıltı ışıldadı. “Pekâlâ, bakalım anlıyor muyum? Bu gece eve dönüyordun ve birden bire başıboş bir köpeğe rastladın? Ne yapıyordun, eve toplama merkezi yolundan mı dönüyordun?”

“Hayır...” Bryn duyduğu tuhaf panik hissini yok sayarak, başını eğdi ve uygun bir şekilde mahcup görünmeye çalıştı. Galiba artık açıkça anlatabilirdi. “Evime dönerken sığınma evinin yanından geçtim, Grove Sokağı’ndan.”

“Evsizler sığınma evi mi? Yangın yeri?” Sorarmış gibi ona baktı. “Evine oradan gidilmiyor.”

Bryn omzunu silkti, Adam’ın öldüğü yere kendisini neyin sürüklediğini Garrett’in anlayacağından emin değildi. “Oraya hiç uğramamıştım... o gecedan beri. Düşündüm ki... belki karanlıkta daha iyi olur. Sadece bunun üstesinden gelmek istedim.”

Garrett’in gözlerindeki anlayış ifadesini gördüğünde rahatlayarak içini çekti. Ona kaldırım taşlarının orada nasıl park ettiğini ve bir şeyin gölgelerin içinde hareket ettiğini anlattı. “Onun Boss’a benzediğini düşündüm ve yeterince yaklaşmama izin verdiğinde, o olduğundan emin oldum. Elbette bütün bu zaman boyunca orada değildi ama Zeke’i aramak için geri dönmüş olmalı. Zavallı küçük çocuk” dedi, yavru köpeğin kafasını kaşımak için uzanarak.

“Zeke mi? Bir dakika bekle... ne demek istiyorsun?” Garrett’in sesi sertleşti. “Bu Zeke Downing’in köpeği miydi?”

*Ne diyeceğini bilemiyordu.
Bryn'in aklından ne
geçiyordu ki?*

12

“*B*u tuhaf bir şaka filan mı?” Garrett, Bryn’a dikkatle baktı. Neden o adamın köpeğini buraya getirsin ki? Kendi evine? “Neden benim bunu kabul edeceğimi...” Ne diyeceğini bilemiyordu. Bryn’ın aklından ne geçiyordu ki?

“Garrett.” Bryn gözlerini kapadı. “Ben çok özür dilerim. Ama onu orada öyle bırakamazdım. Arabaya bindikten sonra ona kendim bakamayacağımı anladım” dedi. “Sparky yüzünden” diye de açıkladı. “Sana yemin ederim, yolu yarılایana kadar bu aklıma bile gelmedi... Zeke’le bağlantısı... ve Molly’yle tabii. Tek düşündüğüm onun için güvenli bir yer bulmaktı. Onu az kalsın babama götürüyordum ama o iyi değil ve sen... düşündüğüm sonraki kişiydin. Sanırım konuştuğumuzdan beri köpekleri sevdiğini biliyordum. En azından geçen gün Sparky’yle iyi anlaşıyor gibi görünüyordun ve senin hâlâ uyanık olacağını düşündüm.” Birden nasıl saçmaladığını fark etmiş gibi sustu. “Özür dilerim Garrett. Böyle düşüncesiz davranmamın hiçbir mazereti yok.”

Hatasının ve özür dilemesinin içten olduğu kesindi. Garrett, ona böyle çıkışmaktan ötürü kendisini kötü hissederek dudağının kenarını ısırđı. Bu sadece bir köpekti. “Özür dilerim. Bu gerçekten hataydı.”

“Ben yapmamalıydım...” Bryn başını eğdi, köpek mama-sı paketini aldı ve satın aldığı diğer şeylerle birlikte torbaya koydu. “Bu gece odamda uyuyabilir. Eminim iyi olacaktır. Sadece bunları dışarı arabaya götüreyim, sonra onu almak için dönerim.”

Garrett başını eğip köpeğe baktı. Kâseyi çoktan temizle-mişti ve diliyle yere düşmüş birkaç mama parçasını itiyordu. “Bunun, onun köpeği olduğuna emin misin? Nereden bili-yorsun?”

“Oldukça eminim. Aynı izler var onda. Ayrıca...” Bryn om-zunu silkti. “Bilmiyorum. Tasmaşı gitmiş, ama aynı köpek gibi görünüyor. Ve beni hatırlıyormuş gibi geldi.”

Garrett ani bir karar verdi. “Kalabilir.”

Bryn başını salladı. “Hayır, onu alacağım. Neden kızgın ol-duğunu anlıyorum.”

“Bu, köpeğin suçu değil.” Bu doğrudu. Bryn kibar davra-narak bunu belirtmekten kaçınmıştı. Ama Garrett derinleme-sine düşündüğünde, köpeği eve almayı kabul etmekte zorlanı-yordu. Bu adam Molly’nin ölümünden sorumluydu.

Yeni bir düşünce birden aklına geldi. “Adamın şehirde do-laştığını düşünmüyorsun değil mi?” Köpek başka neden orada olsun ki?

Bryn başını salladı. “Ona bak, Garrett. Bir deri bir kemik kalmış. Kimse ona bakmıyor.”

“Evet ama sığınma evi hariç, Downing’in yemeklerini aşırabileceği bir yer yok. Ya da bir köpek besleyebileceği... Hâlâ şehirde olabilir... Bu, polisin soruşturmada ilerlemesini sağla-yacak bir şey olabilir.”

“Ama elbette Zeke orada olsaydı Boss bana o kadar kolay gelmeyebilirdi, değil mi? Muhtemelen o gece yan-

gından ve bütün bu sirenlerden ölümüne korkmuştu ve Zeke'i aramak için geri dönmüştü." Titredi ve kollarını ovuşturdu. "Adamın dışarıda bir yerde olması tüylerimi ürpertiyor."

"Yine de olabilir. Polislere anlatmamız gerekiyor."

Bryn torbasını karıştırdı. "Bu gece mi? Onları şimdi mi aramam gerektiğini düşünüyorsun?" Yere baktı.

"Sanırım yarın sabaha kadar bekleyebilir, ama bence hiç olmazsa senin köpeği bulduğunu bilmeliler. Tasmasının kayıp olduğunu söylemiştin. Eskiden tasmasının olduğundan emin misin?"

Bryn başını salladı. "Susan'ın adamların hayvan bakmalarına izin vermesinin tek yolu aşılarının güncel olması ve isimliklerini takmış olmaları. Hayvan bakımının kötü yanına geçmeden, onun başına dert olan yeterince insan vardı zaten."

"Onun tasmayı nasıl kaybettiğini merak ediyorum."

"Herhâlde kayıp gitmiştir. Nasıl zayıfladığına baksana."

"Zeke'in ismi bunun üzerinde miydi... isimliğin üzerinde demek istiyorum?"

"Galiba. Sparky'nin isimliğinin üzerinde Charlie'nin ismi var. Ayrıca Grove Sokağı Sığınma Evi'nin adresi. Belediye kalıcı bir adres istediğinden beri Susan bunu kullanmalarına izin veriyordu."

"Ama belki Zeke, köpeğin tasmasını kendisinin izi sürülemesin diye çıkardı. Gazetede Susan'dan bir alıntı vardı; Downing'in sığınma evine kayıt yaptırırken kimliğini vermeye tereddüt ettiğini söylüyordu."

"Evet öyleydi, hatırlıyorum." Bryn düşünceli göründü. "Susan onun kalmasına izin vermeyecekti. Kurallar gereği,

müşteriler en az bir kimlik türüne sahip olmalı. Ayrıca dosyalarımız ve ofis ilan panosu için bir fotoğraf çektirmeliler. Sadece Polaroidler, ama Susan o fotoğraf makinesini çıkardığında, Zeke'i idam mangası önüne koyduğumuzu sanabilirdin. Onun kameraya doğrudan bakan bir fotoğrafını yakalayana kadar Susan'ın üç kez çekmesi gerekti."

Garrett başını salladı. Adam sapına kadar suçluydu. Ayrıca Molly'nin katilini kısa süre içinde yakalamazlarsa, adamı bizzat öldürmeye niyetlenebilirdi. "Sanırım polisi aramalıyız. Eğer istersen ben arayabilirim."

Bryn başını salladı, ama gözlerinde dalgın bir parıltı vardı ve zihni uzaklarda bir yerde dolaşıyormuş gibiydi.

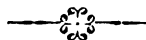
Garrett telefona gitti ve 911'i aradı. Sevk memuru hemen cevap verdi ve Garrett ona Bryn'in köpeği bulması ile ilgili ayrıntıları verdi.

"Köpeği bütün gece yanınızda tutabilir misiniz?" diye sordu sevk memuru.

"Evet. Burada olacak." Garrett adresini verdi. "Ortaokulda öğretmenlik yapıyorum ama eğer köpeği görmeleri gerekiyorsa, yarın hazırlık arasında okuldan eve gelebilirim."

Sevk memuru bütün bilgileri aldığı anda, Garrett telefonu yeniden şarj aletine koydu ve onların söylediklerini Bryn'a ilettili.

Bryn başını salladı ama her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. Garrett elini hafifçe Bryn'in omzuna koydu. "Üzülme. Ona iyi davranacağım." Uzanıp Boss'u hafifçe okşadı, bunun onu ikna edeceğini umuyordu; gülümsemeye çalıştı ama Bryn'in bakışına bakılırsa, bunda başarılı olamamıştı.

29 Kasım, Perşembe

“*B*ay Edmonds, kütüphaneye gitsem olur mu?”
“Bilmiyorum Jillian...” Garrett başını kaldırdı ve beşinci sınıf öğrencisine sertçe bakarmış gibi yaptı. “*Gitsen olur mu?*”

Jillian Payne mahcup bir hâlde güldü. “Yani, kütüphaneye *gidebilir miyim?*”

“Evet gidebilirsin. Sadece çıkış için imza attığından emin ol.”

Jillian kapının yanındaki ilan panosuna gitti ve ismini taşıyan kartı kütüphane deliğine soktu.

Bu sabah, sınıfı doğal olmayan bir şekilde sessizdi ve bu iyiye işaretti. Düşüncelerini öğrendiklerine doğru dürüst odaklayamıyordu, çünkü aklı hep Pazartesi akşamı Bryn Hennesey’in aldığı bu aptal köpekteydi. Perşembe günüydü ve sevk memurunu aradığından beri kimseden haber almamıştı. Yetkililer belli ki köpeğin önemli olduğunu düşünmüyorlardı. Ama günün sonunda kimseden haber almazsa, polisi kendisi arayacaktı.

Bryn bu köpeğin Zeke Downing’in evsizler sığınma evinde baktığı köpek olduğuna ikna olmuştu. Tasma veya isimlik olmadan, bunu ispatlamanın mümkün olduğundan şüphe duyuyordu ve köpeğin kendisinin bir kanıt olarak nasıl işe yarayacağını bilmiyordu ama en azından bunu rapor etmesi gerekiyordu. Onun sığınma evinin olduğu alanda boy göstermesi Downing’in de orada olduğu anlamına gelebilirdi, bununla birlikte Bryn köpeğin sahibini aramaya gelmiş olma ihtimalini daha yüksek görüyordu.

Onun fikrinin daha akla yatkın olduğunu kabul etmek istemiyordu. Ama Molly’nin ölümünden sorumlu olan adamı

bulmaya yaklaştıkları konusunda içine doğan ilk umut ışıyordu bu.

Zeke Downing'e gelince, onun için yeterince karanlık bir hapisane ya da yeterince uzun bir mahkûmiyet cezası yoktu. Yangını bilerek başlatmadıysa bile, kalmadığı ve yangınla mücadele etmekte yardımcı olmadığı için adam bir korkaktı. Sorumlu olduğu hayatlar için bile itirafta bulunmamıştı.

"Bay Edmonds?"

Düşüncelerini zorla sınıfa geri döndürdü. Öğrencilerine son zamanlarda dikkatini tam verememişti. Fiziksel olarak, Molly'nin ölümünden iki hafta sonra işe geri dönmüştü ama o zamandan beri zihni sık sık bu sınıf dışında her yerdeydi. "Ne istiyorsun Gage?"

"Bu gece ödevimiz olacak mı?"

"Ödev mi istiyorsun?"

Sınıf tiz sesli bir *hayırlar* korosuyla çalkalandı.

Garrett güldü ve etkili olması için çenesini kaşıdı. "Bunu hayır olarak kabul edeceğim. Tamam. Ödev yok. Ama o zaman ödevleri hafta sonuna yığarsam şikâyet etmeyeceksiniz, tamam mı?"

"Bayan Blakely bize asla ev ödevi vermezdi."

Yerine geçen kişi çocukları müfredata göre yetiştirmekte iyi bir iş çıkarmıştı ama öte yandan onları biraz şımartmıştı.

"Pekâlâ, belki onun geri gelmesini ayarlayabilirim" diye şaka yaptı.

Aynı *hayırlar* korosu içini ferahlattı.

"Sizi istiyoruz Bay Edmonds." Michaela Morrison'un dalgın gülümsemesi, Garrett'in ağızlarını arama denemesinden pişman olmasına neden oldu.

"O hâlde sanırım ödeviniz olacak."

Çılgılık attılar ama gülümsüyorlardı.

Garrett bazı kâğıtlara not verirken öğrenciler sessizce çalıştılar ama birkaç dakika sonra yüksek sesle bir boğaz temizlemesi duydu. Başını kaldırıp bakınca Michaela'yı gördü, elini kaldırmış, öbür eliyle koluna destek oluyordu, sanki eli uzun süredir yukardaymış gibiydi.

Geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Evet, Michaela?"

Michaela başını eğerek ona baktı. "Bayan Edmonds'tan dolayı hâlâ üzgün müsünüz?"

Garrett midesine yumruk atılmış gibi hissetti. Sınıfın geri kalanı pür dikkat kesildi, bütün gözler ileri, kendisine doğru kilitlenmiş bir hâlde, bekliyorlardı. Garrett yutkundu ve bir cevap bulmaya çalıştı. Bu çocuklarla her zaman yaptığı gibi, kendi ortaokul yıllarını, öğretmenlerinin çeşitli durumları nasıl ele almalarını istediğini, hatırlamaya çalıştı.

Sandalyesini gıcırdatarak geriye çekti ve canlanıp masasının önüne eğildi. Michaela başının dertte olabileceğini düşünüyor-muş gibi bakıyordu ve Garrett onu rahatlatmaya uğraştı. "Bu güzel, uygun bir soru Michaela." İçini çekti ve yavaşça başını salladı. "Evet. Bazen kendimi üzgün hissediyorum."

"Ağladığınız oluyor mu?" Gage'in sorusu Garrett'ı bunun için dürtebilirdi.

Sınıfta gülüşmeler yayıldı ve Garrett yeniden dikkatlerini çekinceye kadar bekledi. "Biliyorsunuz çocuklar, yaşınızın kaç olduğu önemli değil ya da bir erkek, kadın ya da çocuk olup olmamanız. Bir şeye üzüldüğünüzde, bazen elinizde olmadan ağlıyorsunuz. Bu normal."

Gage, Mark Lohan'ı dürttü. "Bahse girerim bebek gibi ağ-ların Lohan."

Mark da karşılık olarak onu dürttü. "Ağlamazdım."

“Bahse girerim ağladın.”

“Kesin çocuklar.” Garrett iki çocuğun sakinleşmelerini bekledi. “İster inanın ister inanmayın bazen ağlamanın *fadası* dokunuyor. Biz erkekler için bile.” Mark’a göz kırptı ama asıl istediği, bir yere gitmek ve iyice ağlamaktı.

Michaela elini kaldırdı ve havada salladı ama Garrett’ın kendisine söz vermesini beklemedi. “Yine evlenecek misiniz?”

Garrett bu konuşmanın gittiği yönden pek hoşlanmamıştı. “Bilmiyorum, Michaela.”

“Annem evleneceğinizi söylüyor. Siz çok yakan biriymişsiniz.”

“Bay Edmonds kimsenin canını yakmaz. Yakmazsınız, değil mi Bay Edmonds?” diye Mark onu savundu.

Gage kahkaha attı, bağırdı. “Onu kastetmiyor. Kastettiği...”

“Çocuklar, çocuklar, durun!” Garrett masayı itti. “Konunun *fazla* dışına çıkıyoruz.” Beyaz tahtaya gitti ve sabahtan beri orada duran matematik problemlerini sildi. Bu sadece yüzü biraz sakinleşene kadar çocuklara arkasını dönmek için bir bahaneydi. “Derse geri dönün. Fen kitaplarınızı çıkarın.”

Düşünceleri başka yöne sapmadan dersi anlattı ama dâhili hattan sekreterin sesi geldiğinde, kalbi boğazına sıçradı. “Bir aramanız var Bay Edmonds. Şimdi kabul edebilir misiniz?”

“Kim olduğunu söylediler mi?”

“Şey... evet, söylediler.” Judy’nin tereddüdü bunun beklediği arama olduğunu anlamasını sağladı. “Aryan, Bay Perlson.”

Bunu sormakta aptallık etmişti ve sekreteri komiserden çocukların duyabileceği şekilde Komiser Perlson diye bahsetmediği için, içinden ona şükretti. “Görüşmeyi koridordan yapacağım Judy. Teşekkürler.”

Sınıfta katı bir ifadeyle göz gezdirerek başparmağını kapıya doğrulttu. "Birinin bana ihtiyacı olursa hemen dışarıda koridorda olacağım. Siz çocuklar sesi mümkün olan en alt seviyeye kadar düşürün tamam mı?"

Çocuklar kabul eder gibi mırıldandılar ve Garrett, iki kapı ötede üçüncü ve dördüncü sınıf salonları arasındaki duvara asılı olan telefona gitti. Işık yanıp sönerек, gelen aramanın bir dış hata bağlı olduğunu belli ediyordu. Lucy Brighton'un sınıfının kapısı açık duruyordu ve telefonu almadan önce, kapıyı sessizce çekip kapadı.

Ahizeyi aldı ve sesini yükseltmemeye çalışarak duvara döndü. "Ben Garrett Edmonds."

"Bay Edmonds, ben Komiser Perlson. Dün anladığım kadarıyla sevk memurunu aradınız. Bir köpekle ilgili, değil mi?"

"Aslında Pazartesi gecesi. Ama evet. Bir arkadaşım o gece Grove Sokağı Sığınma Evi'nde bir köpek buldu, bir buldok. Köpeğin aradığınız evsiz adama, yani Zeke Downing'e ait olduğunu düşünüyor."

"Arkadaşınızın ismi ne demiştiniz?"

Daha önce söylememişti ama komisere Bryn'in ismini vermekte hiç sakınca görmedi.

"Hennesey. İtfaiyecinin karısı mı?"

"Evet." Bryn'in Boss'u nasıl bulduğunu anlattı.

"Ama köpeğin tasmaı olmadığını söylemişsiniz?"

"Hayır. Fakat Bryn onun aynı köpek olduğundan fazlasıyla emin. Sığınma evinde gönüllü olarak çalıştı. Zeke Downing'in kaydedildiği gece oradaydı... aynı zamanda yangın gecesi de."

"Evet, o gece onunla konuştuğumu hatırlıyorum. O ve müdire... ismi neydi onun? Marlowe sanırım... Bayan Hennesey'e köpeğin Downing'e ait olduğunu düşündüren nedir?"

Garrett açıklamaya çalıştı ama komiserin sesindeki şüphe havası umudunu söndürdü. “Eğer hayvanda kimlik işareti yoksa ilerleme kaydetmemizi sağlayacak fazla bir şey elimizde olmaz. Bir ara köpeğin eskiden isimliğı olduğunu söylemiştiniz?”

“Evet, ama neredeyse açlıktan ölüyormuş gibi görünüyor. Tahminimce tasma o kilo kaybettikten sonra kayıp gitti.” İçinden hadi canım sen de, dedi. Bryn gibi konuşmaya başlamıştı. “Bu nedenle Downing hâlâ ortalıkta dolaşıyor, diye düşündük.”

Hattın öbür ucunda kahve içilmesine benzer bir ses kulağına geldi. “Sanırım komşuların bazılarına sorabiliriz. İçlerinden biri köpeği yangından sonra ya da yakın geçmişte görmüş mü bunu anlarız. Birkaç gün ona bakabilir misin?”

“Evet, tabii ki.” Umudu hızla arttı. Hiç olmazsa bunu değerlendirmeye alacakmış gibi görünüyordu. Bu bir ipucu olabilirdi.

“Yangın müfettişine onu bulduğunuzu bildireceğim. Onu görmeleri gerekeceğinden şüpheliyim ama en azından...”

“Ellerinde yeni ipuçları var mı?”

“Gazeteleri okuduysan, benim ne bildiğimi biliyorsun demektir.”

Koridorun ucundan gülüşmeler havada dalgalandı. Öğrencileri giderek azıyordu. Garrett komisere cep telefonu numarasını verdi ve koşarak sınıfa döndü.

Öğrencileri gönderdikten sonra, bazı kopyalar çıkarmak için büroya gitti. Judy, polisten gelen telefon araması hakkında bilgi edinmek için ölüyordu ama Garrett onu memnun edecek bir şey yapmadı. Fakat dördüncü sınıf öğretmeni Kathy Beckwith, gününün nasıl geçtiğini sorduğunda, ona Bryn’in köpeği bulduğunu itiraf etti. Nerede bulduğunu söylemedi.

“Zaten bir köpeği var, bu nedenle vermek için beni seçti.” Omzunu silkti.

“Senden ona bakmanı mı istedi? Bu oldukça yüzsüzce.” Kathy’nin yüzünü buruşturmasıyla Garrett, Bryn’i savunma ihtiyacı duydu.

“Sığınma evinin müşterilerinden birinin köpeğini aldı. Onu bulduğu yer...” Bryn’in Boss’u nerede bulduğunu açıkça söylemeden önce kendisini tuttu. Ayrıca o gece birlikte kahve içtiklerini de. Kathy ve diğer kadın çalışma arkadaşları gerçekte olup bitenden daha fazlasını göreceklerdi ve bunu onaylamayacaklardı. Bazılarının şimdiden kendisini bir arkadaşlarına, kuzenlerine veya kız kardeşlerine ayarlamaya çalışmış olmaları bir yana. “Dürüst olmak gerekirse” dedi, “köpeği giderek sevmeye başladım.”

Bu doğrudu. O gecedan beri Boss gölge gibi yanından ayrılmaz olmuştu ve her akşam eve geldiğinde konuşacak birine sahip olmak güzeldi. Her ne kadar bu dört bacaklı biri olsa da.

*Ona, bunu hatırlatmak için
ağzını açtı ama Garrett'la
geçireceği zamanı düşününce
itirazından vazgeçti.*

13

4 Aralık, Salı

Bryn kapının kilidini açtığı anda telefon çalıyordu. Market torbasını mutfak masasına koydu ve çantasını omzundan yere kaymaya bıraktı. Telefonu açtığı sırada Sparky etrafında havlayarak dans etti.

“Bryn? Ben Garrett.”

“Sparky, sus!” Bryn derin bir nefes aldı ve vücudunu dikleştirdi. “Merhaba, Garrett.” Boss’u onun evine götürdüğü gecedan beri ondan haber almamıştı. İşlerin nasıl gittiğini anlamak için onu aramak aklından geçmişti ama telefon açmayı düşündüğü her seferinde, bunun sadece Garrett’in kendisinden gelip Boss’u elinden almasını istemesini kolaylaştıracağından korkuyordu.

Geçen her günle Bryn, Garrett’in Boss’a bakmaya karar verdiğini düşünerek daha rahat nefes alıyordu. Ama polisin köpeğin sığınma evinin yerinde bulunuşuna bir önem atfedermiş gibi görünmemesi kendisini endişelendiriyordu. Okuduğu veya duyduğu bütün haberler hâlâ dedektiflerin vardıkları sonuçları, “sonuçsuz” olarak nitelendiriyordu.

Dikkatini yeniden telefona verdi. “Ne oldu? Boss’la her şey yolunda mı?”

“Gayet iyi. Kemiklerinin üzerine yine biraz et geldi.”

“Ya, iyi. Buna sevindim.”

“Aslında aramamın sebebi şu.”

İşte. Kendisinden gelip Boss’u almasını isteyecekti.

“Köpekleri yürüyüşe çıkarmak ister miydin, diye merak ettim. Bugün erkenden kaçtım ve dışarısı bu öğleden sonra o kadar güzel ki, düşündüm de...”

Bryn bir nefes verdi. Belki Garrett, Boss’u sevmeye başlamıştı. Ama onun davetini düşününce, Garrett’in en başta Boss’u onun evine neden getirdiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Ona bunu hatırlatmak için ağzını açtı ama Garrett’la geçireceği zamanı düşününce itirazından vazgeçti. Köpekler birbirlerini öldürebilirlerdi ama Garrett’ı bir daha görme şansı için buna değerdi. “Bu hoşuma gider. Nehir yolunda buluşmak ister miydin? Beni o gün kurtardığın dönemeçte?”

Garrett güldü. “Elbette. On dakika sonra?”

“Orada olacağım.”

“Harika. Ama ellerim dolu olacak. Bu sefer kayışla tek başına kaldın.”

“Sanırım elim buna hâkim olmaya başladı.” Yani *Sparky Boss’u hatırlamadığı* sürece.

Bryn bir dua okudu ve market poşetini bir kenara koyup Sparky’nin kayışını almaya gitti.

Nehir yoluna giderken neredeyse paniğe kapılıyordu. Garrett’in sesi telefonda öfkeli gelmiyordu ama ya Boss’u evine getirdiği için kendisine hâlâ kızgınsa? Böyle olmakta son derece haklıydı. Belki kendisini, Boss’a bakmak istemediği haberini vermek için davet etmişti.

Ama Sparky'nin kendisini peşinden sürükleyerek kaçtığı yerde köşeyi döndüğünde Garrett orada duruyordu ve yüzünde, onun da o günü hatırladığını belli eden bir gülümseme vardı.

Boss başını kaldırıp havayı kokladı ve Bryn, Sparky'nin kayışını tutuşunu sıkılaştırdı ama Labrador her ne kadar buldoğu görünce kulaklarını dikse de Bryn'in yanında kaldı, kuyruğu sallanarak. "İyi çocuk."

Bryn sadece bir haftada Boss'taki değişikliğe inanamıyordu. Garrett'a Sparky'nin kayışını uzattı ve yavru köpeği sevip okşamak için diz çöktü. "Çok daha iyi görünüyor!" Boss oldukça dolgunlaşmıştı. Gözlerinde, onu kurtardığı gecede donuk parıltıdan eser kalmamıştı ve tüyleri sanki Garrett'ın evindeki banyosundan bu yana her gün bir güzel fırçalanmış gibi parlak ve düzdü.

"Evin dışında ve içinde pestilimi çıkarıyor ama daha iyi görünüyor, değil mi?"

"Gerçekten öyle." Bryn doğrularak, köpek tüylerini elinden silkeledi. "Onu aldığın için tekrar teşekkürler, Garrett. Umarım çok fazla sorun olmamıştır."

Garrett'ın gözünde bir parıltı ışıldadı. "Sorun yok... Köpeğin yemek masrafını karşılamak bana adeta ikinci bir mortgage gibi geliyor ama bunun dışında iyi geçiniyoruz."

"Özür dilerim." Bryn ona mahcup bir şekilde gülümsedi.

Garrett başını eğip, birbirlerini temkinli bir hâlde koklayan köpeklerle baktı. "Sanırım bu ikisinin kavgalı olduğunu söylemiştin."

Bryn omzunu silkti. "İlk karşılaştıklarında az kalsın birbirlerini öldürüyorlardı."

"Belki de gerçekten de Downing'in köpeği değildir."

Bryn başını salladı ve itiraz etmek için ağzını açtı. Her nasılsa, onun Boss olduğuna emindi. Ama başka türlü düşünmek Garrett'ı mutlu ediyorsa, tartışmayacaktı. "Ona bakmayı düşünüp düşünmediğini sorabilir miyim?"

"Kalıcı olarak mı demek istiyorsun?"

Bryn başını salladı.

"Şey, polis benden onu yanımda tutmamı istedi, en azından soruşturmalarını bitirene kadar. Ama bundan sonra ne olacağını da düşündüm. Onu giderek seviyorum sanki."

Bryn bu sözler üzerine gülümsedi sonra onun polisle ilgili söylediklerini hatırladı.

"Seni geri mi aradılar? Ne dediler?"

Garrett ona komiserle konuşmasını anlattı. "Adamın beni araması neredeyse üç gün aldı. Onun fazla ilgilendiğini sanmıyorum. Ama köpeği bulduğumuzu yangın müfettişine bildireceğini söyledi." Garrett eğilerek, Boss'un benekli kürkünde elini gezdirdi. Tavırları adeta sahipleniciydi sanki Boss'a kimse zarar veremeyeceğini anlatmak istiyormuş gibiydi. Tuhaf bir nedenle, bu basit hareketten dolayı Bryn'in gözünde Garrett'ın değeri arttı.

Garrett doğruldu ve Boss'un kayışını çözdü. "Hazır mısın?"

Bryn başını salladı ve acele etmeden yürümeye başladılar. Köpekleri barışsınlar diye kendi hâllerine bıraktılar. 800 metre kadar gittiklerinde, Sparky ve Boss birbirlerine eşlik etmekten keyif duyuyormuş gibi görünüyordardı, tıpkı Bryn'in da Garrett'a eşlik etmekten hoşlandığı gibi.

"Peki, iş arayışı nasıl gidiyor?" diye sordu Garrett.

Bryn omuz silkti. "Umut verici birkaç iş görüşmem oldu, ama dürüst olmak gerekirse, sadece kütüphanenin bana biraz

daha fazla saat vermesini umuyorum, böylece başka bir iş bulmak zorunda kalmam.”

“Bu mümkün mü?”

“Evet, ama bir karar vermek için acele ediyormuş gibi görünmüyorlar. Bu arada faturalar birikiyor ve kredi kartlarımızın limiti yakında...” Bryn kendini tuttu. “*Benim* kredi kartlarım. Ama yeni bir yerde sıfırdan işe başlama düşüncesi beni dehşete düşürüyor.”

“Anlıyorum. Kütüphanenin yanında sana bir teklifte bulunması için dua edeceğim. Orada ne yapıyorsun? Sadece kütüphanecilik mi?” Bir elini uzattı. “Bekle... yanlış söyledim. *Alt tarafı* kütüphanecilik anlamında söylemedim. Demek istediğim...”

Bryn güldü. “Sorun değil. Her işten biraz yapıyorum. Kitapları raflara diziyorum, tamir ediyorum, güzel uyarı yazıları gönderiyorum, ne yapılması gerekiyorsa.”

“Ya, haa.” Garrett geri çekildi. “O hâlde bu demek oluyor ki, kütüphaneye tamı tamına 7.54 dolar borçlu olduğumu biliyorsun.”

“Myrna bununla ilgili sana bir tebligat göndermeden önce bununla ilgilensen iyi olur.” Bryn güldü, ama buna tam olarak şaka denemezdi. Myrna, her şeye bir nokta koyma çabası içinde, bunu geçen yıl bir müşteriye gerçekten yapmıştı. Maalesef, adam Springfield’da özel üniversitelerden birinde profesördü ve bunu itibarını zedeleyecek bir hareket olarak kabul edip bu davranış karşısında küplere binmişti. *Hanover Falls Courier* her iki taraftan editöre gönderilen düzinelerce mektup yayınlamıştı. Sonunda adam süresi dolmuş kitabı verdiğinde ve bir para cezası ödediğinde dava düşmüştü, yine de Myrna hâlâ müşterileri sadece yasaları takip ettiğine dair bilgilendirmek için her fırsatı kullanıyordu.

“Ah, evet... bunu duydum. Herhâlde öğrencilerim için iyi bir örnek olmayacaktır, değil mi?”

Bryn başını abartıyla salladı. “Hiç olmaz.”

“Tamam. *Kendime not: Kütüphanenin para cezasıyla ilgilen.*”

“Altıncı sınıf öğretmenisin değil mi?”

“Beşinci.”

“Yaa. Bahse girerim seni seviyorlar.”

Garrett sanki Bryn’in ciddi olduğundan emin değilmiş gibi baktı.

“Yoo, gerçekten bunu demek istiyorum,” dedi Bryn. “Beşinci sınıfı hatırlıyorum. Garanti ederim bütün küçük kızlar sana âşıktır ve bütün erkek çocuklar büyümek ve sen *olmak* istiyorlardır.”

“Yoo.” Garrett gözlerini devirdi. “Öyle olmadığını umarım. Ayrıca hayır, aslında bütün erkek çocuklar büyümek ve karım gibi itfaiyeci olmak istiyorlar.”

Bryn gülümsedi ve elini suda gezdirdi. “O, onlar için bir kahraman.”

“Ya tabii... ne demezsin.”

Garrett’in cevabı Bryn’i şaşırttı. Bu onun yüzünden okunuyor olmalıydı.

“Dinle” dedi Garrett. “Karısı itfaiyeci olan bir ortaokul öğretmeni olmak, pek kolay değildi. Bu konuda defalarca benimle alay ettiler.”

“Çocukların mı? Yani öğrencilerin?”

“Onlar, ailem, beraber basketbol oynadığım adamlar... ve neredeyse uygar dünyanın geri kalanı. Hepsi iyi niyetle tabi.” Sırttı.

“Ya, haydi canım... Gerçekten mi? Eminim seni yeterince adam yerine sayıyorlardı.” Bryn onun koluna hafifçe yumruk attı, tıpkı şakalaştıklarında Adam’a yaptığı gibi. Garrett sağlam, sıcak ve gerçek gibi geliyordu. Bir sevgi duygusu benliğini sardı... Adam için hatta Garrett için de. Belki Garrett için biraz daha fazlaydı.

Garrett fark etmemiş göründü. “Molly’nin kahraman olmasını sonunda kabullendim... ama biraz zaman aldı.” Garrett’in omuz silkişi, Bryn’in onun ciddi olduğunu anlamasını sağladı. “Şimdi onun kahramanı olmak için sıra bende.”

Bryn onun ne demek istediğini anlamamıştı. “Eminim sen onun kahramanıydın, Garrett.”

“Kahramanı nasıl tanımladığına bağlı sanırım.” Garrett nehre baktı ve konuyu değiştirdi. “Yarın yine yürümek ister misin?”

Bryn’in daha fazla istediği bir şey yoktu.

“Hava yarın yine güzel olacaktı.” Garrett yürüyüş yapmak istediğinde ifadesi Sparky’ninki gibi göründü. Sanki Bryn’i ikna etmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi.

Ama Bryn’in iki kez düşünmesi gerekmedi. “Bunu isterim. Yine burada buluşmak ister misin?”

Garrett başını salladı. “Aynı zaman, aynı yer.”

Artık ayrılacaklardı ama Bryn, Garrett konuyu değiştirmeden önce söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istiyordu. “Biliyorsun Garrett, kahraman olmak sadece hayatları kurtarmak ve tek sıçrayışta uzun binaları atlamak demek değil.”

Garrett ona iyice baktı, sonra kaldırımdaki bir taşı tekmeledi. “Belki. Ama şimdi bir fark yaratma şansım var. Adale-

tin yerine getirilmesini bir şekilde sağlamak. Kimin yangını başlattığını bulmak için her taşın altına bakıldığını görene kadar vazgeçmeyeceğim. Molly'ye bu kadar çok şey borçluyum.”

Bryn'in midesine bir ağırlık çöktü ve bunun sebebini tam olarak anlayamadı.

Ya da anladı.

*“Seninle bir konuda
konuşmak istiyordum.”*

*Onun ses tonu Bryn’in
doğruluk dikkat kesilmesine
neden oldu.*

14

5 Ocak, Cumartesi

Bryn, Kuzey Broadway tabelasını gördü ve dar sokağa saptı. Direksiyonu kavrayarak birkaç derin nefes aldı. Adam'la birlikte yeni James Bond filmini gördükleri son seferden beri Springfield'a gelmemiştir.

Noel'i geçer geçmez, işler daha iyiye gideceğine dair her nasılsa zihnini şartlandırmıştı. Ne var ki aksine, Noel arifesinde Sparky'yi alıp babasına gittiğinde Adam'la ilgili anıları depremişti. Geceyi orada geçirmişti ve babası Noel gününü şenlikli bir hâle getirmek için çırpınmıştı. Ama Bryn günün çoğunu gözyaşlarını tutmaya ve bunu başaramadığı zamanlarda üzüntüsünü babasından gizlemeye çalışmakla geçirmişti.

Babasının da aynı şeyi yaptığından şüpheleniyordu ve üç yıl geçtiği hâlde hâlâ annesinin yokluğunun babasının hayatında kocaman bir boşluk oluşturuyor olması kendisini şaşırtıyordu. Tabii kendi hayatında da. Acaba üç yıl sonra yine Adam için acı çekiyor olacak mıydı? Beraber yaşadıkla-

rını özleyecek miydi? Bunun düşüncesi katlanılmazdı. Noel Günü karanlık çökmeden eve gitmişti. Battaniyenin altında kıvrılarak bir ayı olmayı ve ilkbahara kadar uyuyabilmeyi dilemişti.

Ama her sabah uyandığında gerçek yeniden yüzüne çarpıyordu: Adam ölmüştü. Sonsuza dek. Ve hayatı bir daha asla aynı olmayacaktı.

Yan pencereden dışarı bakarak, eski harap evler ve terk edilmiş işyeri binalarının üzerinde bir numarayı aradı. Şehrin bu tarafında hiç bulunmamıştı, Adam'la birlikteyken bile. Burası şehrin turizm acentelerinin ziyaretçileri gezdireceği bir kısmı değildi ve gündüz olduğu için ayrıca yanında Sparky bulunduğu için minnettardı.

Başını çevirip köpeğin arka koltukta uzandığı yere baktı. Sparky'nin boynuna mavi bir bandana sarılıydı, Bryn'in dün onu götürdüğü tımarcı bunu hediye vermişti. Köpek hızla nefes alarak Bryn'a bakıyordu, sanki Charlie'yle buluşmayı bekliyormuş gibi. Sparky eski efendisini tanıyacak mıydı?

Bryn, Charlie'yi yeniden görmek için sabırsızlanıyordu, ayrıca Sparky'yi yeniden görme şansını bulacağı için onun adına da sabırsızdı ama onun köpeği yanına almak isteyeceğinden biraz endişe duyuyordu. Elbette, Sparky'yi başta yanına almasının nedeni, bu sığınma evinde kalanların hayvan beslemelerine izin verilmemesiydi. Ama onu ziyarete getireceğine dair Charlie'ye söz vermişti ve bunun için düşünüldenden daha uzun süre beklemişti. Sparky'nin Charlie'de herhangi bir ters etki yapmadığını, durumunu iyileştirmekten ziyade kötüleştirmediğini göreceğini umuyordu.

Önceden aradı ve müdürle görüştü, ondan Charlie'nin gün içinde her an sığınma evinde olacağı bilgisini aldı. Charlie'ye sığınma evinde yarı zamanlı ücretli bir iş vermişlerdi, bu sa-

yede hem sığınma evinde konaklama için alınan küçük ücret karşılanıyor, hem de gündüz saatlerinde orası kurallar gereği kapandığında Charlie'nin başını sokabileceği bir yer oluyordu. Charlie için iyiydi. Ama bu onun muhtemelen Hanover Falls'a, Susan kısa sürede yeni bir sığınma evi açıp çalıştırsa bile, dönmeyeceği anlamına geliyordu.

Onlar, Charlie'ye onu aradığını iletmişler miydi ya da Charlie kendisini görünce şaşırarak mıydı, Bryn bunları bilmiyordu ama sığınma evi müdürü Bryn'ın gelmesini ve Sparky'yi getirmesini sıcak karşılamıştı, tabii köpek binanın dışında durduğu sürece.

İnternetteki fotoğrafta gördüğü dağınık beyaz badanalı bina, solunda göründü ve Bryn kaldırıma park edip arabayı durdurdu. Koltuğun üzerinden uzandı ve Sparky'nin kulaklarını kaşdı, sonra bandanasını düzeltti. "Burada kalıyorsun oğlum. Charlie'yi seni görmesi için dışarı çağıracağım."

Sparky, Bryn onu arabaya kilitlerken itiraz etmek için havladı. Bryn onu duymazlıktan gelerek, sokakta baştan başa göz gezdirdi, sonra çukurlarla dolu yolda karşıdan karşıya geçti. Binaya iki giriş vardı ve kapıya yapıştırılmış el yazısı işaretleri çözmesi bir dakikasını aldı. İlk kapıyı seçti ve çubuk şeklinde kapı kolunu denedi. Kapı açılmayınca gürültülü bir şekilde cama vurdu.

Kızıl sakalları ve kalın atkuyruğundan fırlayan aynı renkte asi kıvrıkcık saç tutamlarıyla bir adam, iç kapının eşiğinde göründü. Kapıya koşarak kilidini Bryn için açtı. Hastane önlüğü ve parmak arası terlik giyiyordu. Hatıralar zihnine hücum etti. Grove Sokağı Sığınma Evi'ndeki ilk gecesini hatırladı; Springfield Üniversitesi'nden bir yüksek lisans öğrencisi buna benzer giyinmiş bir hâlde gece vardiyasını almaya gelmişti. Bryn onun müşteri olarak sığınma evine geldiğini

sanmıştı ve adamın bir gönüllü olduğunu fark edince gerçekten mahcup olmuştu.

Sığınma evinde geçirdiği zamanda herhangi bir şey öğren-diyse, bu da evsiz birinin görünüşüne göre değerlendirileme-yeceğiydi. Her ne kadar birkaçı, mesela Charlie, Tony X...ve Zeke Downing şablona uysa da, orada kalanların birçoğunu markette dolaşırken veya halk kütüphanesinde yürürken gö-ren, bir daha dönüp bakmazdı.

“İçeri gir” dedi Kızıl. “Sen Charlie’nin arkadaşı olmalısın.”

“Sana geleceğimi söyledi mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Bu sabah geldiğimden beri bahsettiği tek şey bu.”

“Nasıl yani?”

“Şikâyeti yok... şey, tabii ben gin rummy’de kuyruğunu kıs-turmadıkça.”

Bryn hatırlayarak gülümsedi. “Köpeği benim arabamda. Sparky’yi ziyarete getireceğime dair ona söz verdim.”

“Ah, Sparky. Meşhur harika köpek.”

“Sana da mı ondan bahsetti?”

Kızıl göz kırptı. “Ad nauseam.*”

Bryn güldü. “O iyi bir köpek.”

“Evet, tabii adamların burada hayvan beslemelerine izin vermemeleri çok kötü. Bu onlara yaşamaları için bir sebep ve-riyor, biliyorsun. Onlara bağlı olan birisi.”

Bryn başını sallayarak ondan çevirdi, birden Charlie’yi gö-receği için kendisini gergin hissetti. Her ne kadar Susan aracılı-ğıyla Charlie’yle iletişimini sürdürse de onu yangın gecesinden bu yana görmemişti. Neden bahsedeceklerdi ki? O gecenin

* Latince bir terim. “Bıktırarak kadar.”

olaylarını yeniden yaşamak istemiyordu. Sparky'nin sayesinde konuşmanın merkezinin daha mutluluk verici konularda kalacağını umuyordu.

"Haydi, buradan..." Red döndü ve iç kapının eşiğinden geçti, sonra tekrar hızla gerisin geri döndü. "Bu arada ben Tim." Bir elini uzattı.

Bryn eli sıkıp salladı ve Sparky'yi kontrol etmek için sokağın karşısına bir göz attıktan sonra adamın peşinden gitti.

Ötedeki oda, eskiden Grove Sokağı Sığınma Evi'nde bulunan mutfakla yemek odasının iki katı büyüklüğündeydi. Mobilyalar bir doktorun bekleme odasından kalmaymış gibi görünüyordu. Bir duvardaki kitap raflarında, geniş aralıklarla ciltsiz kitaplar ve kutu oyunları duruyordu. Büyük ekran bir televizyon bir köşede asılıydı ve birkaç sıra hâlinde masalar ve bunlarla uyumsuz sandalyeler odanın karşı tarafını dolduruyordu. İlk defa olarak Bryn, sığınma evinin yeniden açılması ve eşyalandırılması için çalışırken Susan'ın önünde nasıl bir görevin bulunduğu farkına vardı.

Tim odanın başka bir koridora açılan bir köşesine gitti. Ellerini ağzının iki yanına koyarak koridorda bir uçtan öbür uca seslendi, "Hey Charlie! Misafirin var."

Bryn, Charlie'nin tekerlekli sandalyesinin tanıdık gıcırtısını duydu ve onunla yarı yolda buluşmak için ilerledi.

Charlie, yüzünde soru sorarmış gibi bir ifadeyle köşede göründü. Ama sonra, tırtıl gibi kaşları kalktı ve gözleri ışıldadı. "İltihaplı gözlerle seni görebilmek ne mümkün!"

"Merhaba Charlie." Bryn sesinin kısık çıkmasıyla şaşırdı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsın?" Charlie'nin yanına giderek sandalyesine eğilip onun eğri büğrü elini tuttu.

“Şey, şimdi iyiyim. Gerçekten geleceğini sanmıyordum.”

“Sparky’yi ziyaret için getireceğimi sana söylemiştim.”

“O nedir?” Bir elini kulağına götürdü ve işitme aletiyle oynadı.

Bryn sözlerini tekrarladı.

Charlie başını eğdi. “Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.”

“Elbette yapacaktım, Charlie.”

Charlie başını ondan çevirdi. “Yaşlı arkadaş nasıl, iyi mi?”

“Dışarıda, arabada. Ve onu beklettiğime hiç memnun sayılmaz.”

Charlie’nin omuzları belir belirsiz bir gülmeyle sallandı... belki de ağlıyordu. Bryn anlamak için ona bakmaya cesaret edemedi ve sandalyesinin arkasına geçti. “Yeterince ısındın mı? Daha kalın bir kaban ister misin? Bu sabah dışarısı buz gibi.” Charlie’nin şu anda giydiği postacı ceketinden daha kalın bir kaban ya da mantosunun belki de olmadığını fark ettiğinde sözler ağzından çoktan çıkmıştı bile. Yangın gecesi binayı boşalttıkları zaman onun üzerinde kalın mantosunun olmadığından fazlasıyla emindi... tabii bunu sandalyesinde bir yere tıkmadıysa.

Charlie dizlerini kaplayan battaniyesine uzandı ve bir çift eldiven çekti. “Burada öyle lanet bir soğuk var ki, her zaman sarıp sarmalanmış bir hâldeyim.” Tim’in olduğu tarafa baktı ve sesini yükseltti. “Bu doğru değil mi, Tim?”

“Sadece bu yeri açık tutmaya çalışıyorum, Charlie. Isıyı birkaç derece artırabilirim ve maaşını elektrik firmasına ödeyebilirim, sanırım...”

Charlie onu uzaklaştırır gibi elini salladı. “Söylediğimi unut.”

“Yaa... ben de bunu düşünmüştüm. Şimdi git köpeğine bak.”

Charlie ellerini sandalyesinin tekerleklerinden çekti, bataniyesinin altına koydu ve başını çevirip Bryn’a baktı. “Beni biraz itersin değil mi?”

Tim kapıyı onlara tutarken Bryn, Charlie’nin sandalyesini itti. “Döneceğiniz zaman kapıya vurun. Bunu kilitli tutmalıyım.”

Bryn sandalyesini kaldırımdan sokağa sürdüğünde Charlie uzanarak Bryn’ın eline vurdu. “Pekâlâ, nasılsın kardeş?”

“Öylesine vakit geçiriyorum.” Bryn bir elini Charlie’nin elinin üzerine koydu ve sesini ona duyurabileceğini sanmadığından başını eğdi. “Sparky’nin yanımda olması iyi oldu. Başlarda zapt edemiyordum ama iyi bir köpek.”

“Öyledir. Ah... işte burada.” Bryn’ın arabasına, Sparky’nin burnunu sürücü tarafındaki pencereye dayamış bir hâlde oturduğu yere işaret etti.

Sokakta karşıdan karşıya geçtiler ve Charlie sandalyesini arabanın arkasına sürdü. “Hey, oğlum.” Sesi kırıldı ve Bryn bunu fark etmemiş gibi yaparak arabanın anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı. “Neden arabamın arkasına park etmiyorsun Charlie. Onu dışarı çıkaracağım.” Accord’unun arkasındaki boş park yerine doğru başını salladı sonra ön kapıyı açtı.

Sparky arabadan dışarı sıçradı, coşkusuyla Charlie’yi neredeyse yere düşürüyordu. Arka ayaklarıyla ayağa kalktı ve ön ayaklarını Charlie’nin omzuna koyarak efendisinin yüzünü yalamaya başladı. Kavuşmayı seyrederken Bryn’ın boğazı düğümlendi.

Sparky sonunda sakinleştiğinde, Charlie orada durup bir eliyle köpeğin başını okşadı ve öbür elinde ceketinin koluy-

la yüzünü sildi. "Bu lanet köpeğin bütün salyaları üstüme aktı."

Bryn onun şikâyet ettiği ıslaklığın bir kısmının gözyaşlarından geldiğinden şüphelenmişti.

Arabanın bagaj kısmına dayandı ve Charlie köpekle oynarken, ona alıp getirmesi için çubuk atıp, sandalyesinden onunla güreşirken güldü. Sparky sığınma evinin karşısındaki kaldırımında bir oraya bir buraya koşturup dururken, Bryn, Charlie'ye Hanover Falls'tan son haberleri verdi.

"Hâlâ kütüphanede çalışıyor musun?"

"Evet. Sanırım ölene kadar orada olacağım. Mryna'nın bana daha fazla iş saati vermesini sağlamaya çalışıyorum."

"Madem ki artık ben yardım etmek için orada değilim, yaşlı cadının elinde sana verecek işler olması lazım."

"Sanırım komisyondan onay almayı bekliyor."

"Bürokrasi! Hayatımın hikâyesi." Charlie sempatik bir şekilde dilini şaklattı. Kollarıyla öne bastırarak vücudunu kaldırdı ve yeniden koltuğa yerleşti. "Seninle bir konuda konuşmak istiyordum."

Onun ses tonu Bryn'in doğrulup dikkat kesilmesine neden oldu.

"Susan'ın Falls'ta sığınma evini yeniden kurup işletmeye çalıştığını biliyorum... ama geri döneceğimi sanmıyorum."

Bryn bekledi, sonrasında neyin gelebileceğini tahmin ediyordu.

"Burada bana karşı gerçekten çok iyiler. Durumum Falls'da olduğundan daha iyi. Bana geçimimi sağlayacak bir iş verdiler. Ayrıca yağmurlu ya da güneşli olsun her gün kütüphaneye gidip gelmek zorunda kalmadan bir yerde ka-

labiliyorum. Ben genç kız değilim, biliyorsun.” Charlie’nin gülümsemesi Bryn’in içini burktu.

“Seni özleyeceğiz Charlie.”

“Beni arada bir gelip göremeyeceksin diye bir şey yok. O iti de yanında getir.” Sparky’nin kırılgan sarı yapraklardan bir yığının içinde eğlendiği yere başını kaldırıp baktı. “O senin artık.”

“Oh, Charlie...”

“Şimdi bana ona bakamayacağını söyleme.”

“Hayır, ona bakacağım. Onu sevdim. Ama üzgünüm. Ona burada bakabilmeni isterdim.”

Charlie onu uzaklaştırır gibi elini salladı. “Ya tabii... Eğer dilekler at olsaydı*... bütün bu saçmalık. Ayrıca, senin ona benden daha fazla ihtiyacın var.” Parmaklarını şaklattı. Köpeğin başını ellerinin arasına alarak, tüylerini dağıttı ve ona sıkıca sarıldı. Sparky bir şeyler olduğunu anladı ve şefkat gösterisi için dimdik durdu.

“Bu genç leydiye terbiyeli davranıyorsun, beni duydun mu köpek? Sana iyi bakacak. Sen iyi bir arkadaş oldun.” Charlie ipek gibi kulakları okşarken, göz kapaklarına dolan ve sonra köseleye benzeyen yanaklarından aşağı süzülen yaşları saklamak için hiç çaba göstermedi. “Teşekkürler Charlie.” Bryn uygun sözleri bulmaya çalışarak yutkundu. “Eminim seni özleyecek ama ziyaretine geleceğiz.”

“Geleceğini düşünüyorsun. Bunu gerçekten yapacaksın. Ama yaşayacak bir hayatın var. Gidip onu yaşamam lazım. Yine de bugün geldiğin için teşekkürler. Geleceğini sanmıyordum.”

* Amaçlara dilek dileyerek ulaşılabilseydi, en fakir kişiler bile istedikleri her şeye sahip olurlardı, anlamına gelen İngilizce deyim kast ediliyor: “Dilekler at olsaydı, onları dilenciler sürerdi.”

“Elbette geldim. Seni çok düşündüm Charlie.” Bunu dürüstçe ona söylemekten mutluydu. “Geleceğim. Belki istediğim kadar sık değil ama Sparky’yle ben seni görmek için geri geleceğiz.” O anda sözünü tutmaya karar verdi. “Hem ayrıca, sanırım... sanırım o benimle çok mutlu.”

“Elbette öyle kardeş. Seninle kim mutlu olmaz ki?”

*Birlikte geçirdikleri zaman,
sabah kahvesi kadar gerekli
olmuştu. Doğruyu söylemesi
gerekirse, nefes almak kadar
gerekli.*

15

11 Ocak, Cuma

“Yardımcı olabilir miyim?” Masanın başındaki kadın Garrett’a cevap bekler gibi baktı.

Garrett ayaklarını sürttü ve haliya baktı. “Yangın müfettişiyle konuşmak istiyordum.”

“Hangisi olduğunun önemi var mı?”

“Ha... Bu ofiste birden fazla olduğunu bilmiyordum.”

“Springfield’da iki kişi daha var. Bob Trenton ve Poplar Bluff ofisinde.”

“Grove Sokağı yangınına bakan kişiyi arıyordum. Hanover Falls’taki evsizler sığınma evi.”

Kadın başını eğerek Garrett’a dikkatle baktı. “Aslında, üçü de bu yangın üzerinde çalıştılar ama başlarında Morley vardı.”

“Bay Morley bugün ofiste mi?”

“*Bayan Morley* ofiste. Adı *Andrea* Morley. Ama ona böyle hitap etmeyin. O Andi, *i* harfiyle, iş hayatında bile olsa. Sanırım bir randevunuz yok?”

Garrett başını salladı, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. Habercilerin soruşturmayla ilgili haberlerde bir "Andy" Morley'den bahsettiklerini hatırladı ama Morley'in kadın olabileceği aklına bile gelmemişti.

Garrett adını verdi. "Daha önce de aramıştım... açık olduğunuz saatlerle ilgili. Ama hayır, randevum yok. Karım itfaiyecilerden biriydi... şu yangında ölen."

Onu tanıdığını belli eden, şu malum hâlden anlar bir bakışla, kadının gözleri parladı. Kadın telefonu aldı. "Bakalım Andi'nin sizinle görüşmek için zamanı var mı? Oturun."

"Teşekkürler." Garrett pencerenin yanındaki sandalyelerden birine daha yeni oturmuştu ki, görevli ona koridoru gösterdi, sonra onu sağdaki ilk ofise götürdü.

"İçeri girin, Bay Edmonds." Uzun boylu bir esmer kadın kalktı ve el sıkışmak için masanın üstünden uzandı.

Garrett iri yarı bir eski itfaiyeci bekliyordu. Kendisini karşılayan çekici kırk yaşlarındaki kadına alışması bir dakikasını aldı. Üzerinde siyah pantolon ve kırıxık beyaz gömlek olan kadın, masanın önündeki sandalyeye oturması için işaret etti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece Grove Sokağı yangınıyla ilgili soruşturmanız hakkında bilgi almak istiyordum. İki buçuk ay oldu ama bir yerde bir haberi kaçırmadıysam, yangının sebebi konusunda hâlâ bir açıklama yok." Sesindeki suçlayıcı tonu düzeltmek için çok geçti.

Müfettiş masasından yuvarlak uçlu bir kalem aldı ve buna basarak açıp kapadı. "Çünkü hiçbir sonuca varamadık. İnanın bana, rapor edilebilecek kesin herhangi bir şey elimize geçmez kamuoyuna duyuracağız."

"Zeke Downing'in hâlâ bir şüpheli olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Morley tereddüt etti. “Yangın yerinden kaybolması onun bu işin içinde olabileceğini düşünmemiz için bize bir sebep veriyor.”

“Yangın yerinde onun köpeğini bulduğumu, daha doğrusu arkadaşımın bulduğunu size haber veren oldu mu?”

“Evet. Komiser Brennan bunun için aradı.”

“Köpek hâlâ benim evimde.”

Morley buna şaşırmış göründü. “Komisere söylediğim gibi, tasmayı bulduğumuzda, bunun belki de...”

“Bir dakika...” Garrett öne eğilerek, ön kollarını masanın kenarında dinlendirdi. “Boss’un tasmasını mı buldunuz?”

Morley başını salladı. “Mahalleden birkaç çocuk bunu sığınma evinin arkasındaki setin üstünde buldular. Downing’in köpekle birlikte kaçtığını ama içerdiği kimlik bilgisi yüzünden tasmayı attığını düşündük. Tabii köpek ortaya çıktığında bu teoriyi bir nebze çürüttü.” Morley ellerini büktü ve işaret parmaklarını birleştirdi. “Ama köpeği yolda bir yerde bırakmış olmalı. Polisin onları aradığını duymuş ve köpeğin kendisini ele verebileceğinden korkmuş olmalı. Eğer bu aynı köpekse, sığınma evine geri dönmesine şaşırmamalı.”

“Evet, arkadaşım onu orada buldu” diye doğruladı Garrett.

Soruşturma görevlisinin kafası karışmış göründü. “Komiser Brennan onu bulanın itfaiyecilerden birinin karısı olduğunu söyledi.”

“Evet. Kastettiğim kişi... Bryn Hennesey. Bahsettiğim arkadaş o.” Bryn’ı böyle tarif etmek kendisine tuhaf geldi, sanki ondan ilk bahsettiğinde ilişkilerini saklamaya çalışıyormuş gibi. “Bryn aynı köpek olduğuna emin.”

Müfettiş omzunu silkti. “Pekâlâ, bütün bunlar gerçekten bir şey değiştirmiyor. Hâlâ Downing’i arıyoruz. Onu sorgulamak

istiyoruz. Ama seni umutlandırmak istemem. Gazetecilere anlattığım gibi, bu yangının yol açtığı hasar çok büyüktü. On yıldır bir müfettiş olarak böyle bir yıkım görmedim. Onların cesetlerini oradan çıkarabilmeleri bile bir mucize.” Morley’in omuzları çöktü ve Garrett onun yavaş yavaş söylediklerinin farkına varmasını gözlerinden okudu. Onun acısını hafifletmek istiyordu ama kendisini eli kolu bağlı hissediyordu.

O gece mucize yoktu. Molly can çekişerek son nefesini verirken Tanrı neredeydi bilmiyordu ama onun için hiçbir mucize olmamıştı. Ya da kendisi için.

Andi Morley gözlerini kapadı ve bir elini uzattı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu söylenecek aptalca, düşüncesizce bir şeydi.”

Garrett başını salladı. “Önemli değil.” Morley’nin kişisel hiçbir şey söylemeye niyetli olmadığını biliyordu. Ama *önemliydi*. Onunla yeniden göz göze gelmeden önce sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktı. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ediyorum. Soruşturmanın tamamlanması ne kadar sürer?”

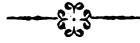
Morley ayağa kalktı ve yeniden elini uzatmak için masasının çevresinden dolaşıp geldi. “Bu yangında dostlarımı kaybettim. Söz veriyorum, keşfedilecek başka hiçbir şey kalmadığına emin olana dek dosyayı kapatmayacağız. Size söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Garrett dönüp kapıdan çıkarken kadının gözlerini arkasında hissediyordu.

Görevliyle konuşmadan ön ofisten geçti. Dışarıda kaldırımında, öğleden sonra güneşine karşı gözlerini kısarak baktı. Bugün ne öğrenmeyi umduğunu bilmiyordu ama müfettişle bizzat konuşmak istemişti. Müfettişlerin ofisleri kapanmadan Springfield’a gitmek için okuldan erkenden ayrılmıştı.

Bunların hepsi son derece büyük bir vakit kaybı gibi geliyordu. Onlarla konuşarak neyi başaracağını sanmıştı? Ken-

disini o kadar çaresiz hissediyordu ki. Belki de boş vermenin zamanıydı. Adaleti Tanrı'ya bırakmanın zamanı. Fakat Molly ve onunla birlikte ölen diğerleri için adaleti bulmak amacıyla yapabileceği herhangi bir şey olmalıydı.

14 Ocak, Pazartesi

Garrett buğulanmış banyo camını tıraş havlusuyla sildi ve Gitenin arkasındaki ağaçlara baktı. İki buçuk santimlik taze kar her şeyi örtüyordu. Sabah gökyüzü griydi ve daha fazlasının geleceğini haber verir gibi bulutlarla doluydu. Manzara göz alıcıydı. Tıpkı bir sanat takviminden sayfa gibi. Ama termometre onlara kadar düşmüştü ve Garrett'in cesareti de bununla birlikte azalmıştı.

Molly'siz ilk Noel'inin üstesinden gelebilmişti. Bryn Hennesey bunu sürpriz bir şekilde kolaylaştırmıştı.

Ne var ki bunalımdaydı, çünkü bir ay süren göreceli olarak ılıman kış havasından sonra havalar soğumuştur. Gölletler donmuştu ve nehir yatakları buzla sertleşmişti. Bir haftalık kar, hâlâ yolun kenarına yığılmış duruyordu. Şimdi yağacak olan daha fazla karla, Bryn şüphesiz arayacak ve yürüyüşe çıkmak için fazla soğuk olduğunu söyleyecekti. Birlikte geçirdikleri zaman, sabah kahvesi kadar gerekli olmuştu. Doğruyu söylemesi gerekirse, nefes almak kadar gerekli.

Bryn'la 1 Aralık'tan beri neredeyse her gün nehir yolunda buluşmuşlardı ve Bryn'in kendisine hoşça eşlik etmesi, acısını dindirmek için aklına gelebilecek başka herhangi bir panzehirden daha etkili olmuştu. Onunla beraberken, üzüntüsünü unutuyordu.

İlişkilerinin nereye gittiği konusunda konuşmamışlardı, ikisi de birlikte geçirdikleri zamanın alelâde bir buluşma olarak kalması konusunda dikkatliydi. Birbirlerine telefon mesajları ve birkaç neşeli e-mail göndermişlerdi ama köpekleri yürüyüşe çıkarmak bir flört randevusu olarak yorumlayabilecekleri hiçbir şey planlamamışlardı. Sadece arkadaşlardı.

Yine de diğer insanların muhtemelen bunun daha fazlası olduğundan şüphelendiklerini biliyordu. Belki gerçekten de öyleydi.

Molly'yi kaybedeli sadece iki buçuk ay olmuştu, Bryn da kocasını. Ama uzun yürüyüşlerden ve iç dökmelerden sonra, bazen Bryn'ı karısını tanıdığı kadar tanıdığını hissediyordu.

Bryn'la karşılıklı bir şey hissediyor olabileceğini düşünmesi çılgınca mıydı? Eğer neler yaşadığını bilen birisi varsa o da Bryn'dı. Öte yandan, kendisi de onun üzüntüsünü başka kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu. Onları eşi bulunmaz bir durumdu ve kendilerinin arkadaştan daha fazlası olmalarının sürecinin herhangi bir yas tutan kişiden daha farklı olması mantıklıydı.

İkisi de evlilikleri konusunda konuşurken kendilerini rahat hissediyorlardı. İkisinin de iyi, sağlam evliliklerdi; her ne kadar Bryn'ın paylaştığı şeylerden anlaşılacağı üzere, onunla Adam, Garrett'la Molly'den daha fazla mücadele etmiş olsa da.

Bryn yalnız olmayı sevmiyordu ve evsizler sığınma evindeki işiyle bir amaç bulana kadar, kocasının çalışma saatlerinden şikâyet etmişti. Garrett da Molly'nin uzun zaman dilimlerinde evden uzak olmasından çok mutlu değildi ama Molly'yle tanışmadan önce bile, yalnız olmanın kendisi için bir sakıncası yoktu. Onun fazla mesai yaptığı günleri, okul etkinliklerinde katkıda bulunarak, daireyi boyayarak ve eline geçirdiği her şeyi okuyarak doldurmuştu.

Molly'yle sadece bir buçuk yıl evli kalmışlardı. Belki, tıpkı Bryn ve Adam'da olduğu gibi, hoşnutsuzlukların baş göstereceği zaman kaçınılmaz olarak gelecekti. Bryn, Adam'la işleri yoluna koyacaklarından asla şüphe duymadığını söylemişti. Garrett'a birlikte yürüdükleri soğuk bir gecede "Ona kızmamın bütün sebepleri şimdi o kadar önemsiz geliyor ki" demişti. "Onun sahiplenici ve kontrol edici olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi sadece beni korumaya çalıştığını görüyorum. Geriye dönebilmek ve bunun değerini daha fazla bilmek isterdim. Ona bunu söylemeyi dilerdim."

"Sanırım biliyor" demişti Garrett, onu rahatlatmaya çalışarak. İşler farklı gitseydi Molly'yle uzun ve mutlu bir evlilikleri olacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Sanki düşünceleri durulayıp atmak istermiş gibi, yüzüne su sıçrattı. Molly'yi düşünmek istemiyordu. Geleceği düşünmek istiyordu. Bryn'ı.

İkisi güneş altında her şeyden konuşmuş, ama ilişkileri konusuna hiç değinmemişlerdi. Ayrıca Bryn'ın belki de konuşmaya hazır olmadığı bir konuyu açarak işleri berbat etmek istemiyordu.

Giyinmesi bittiğinde televizyonu açtı ve çamaşır odasındaki uyduruk köpek kulübesinden Boss'u salmaya gitti. Arka planda meteorolog okulların kapanmasıyla ilgili bir şey söylüyordu. "Hey oğlum. Bugün evde kalabiliriz."

Boss kutuya benzer kafasını kaldırdı ve sanki onun ne dediğini anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. Garrett plastik bir yemek kutusundan bir kap köpek maması boşalttı ve bunu bir karıştırma kâsesine döktü; Bryn'ın Boss'u getirdiği gece ona gösterdiği kaseydi bu. Bryn'la arkadaş olmaya başladıkları gece.

Televizyonun önünde durdu ve ekranın altında kayan kapalı okullar listesine iki kez göz attı. Bu fırtına tahmin ettiklerin-

den daha şiddetli olabilirdi. Kahve makinesini suyla doldururken, televizyon ekranına bir göz attı.

İşte oradaydı. *Hanover Falls: Bütün bölgede okullar kapalı.*

Üç ay önce bu anons olsa, Molly'yle birlikte sevinç çıgıkları atarlardı. Sürünerek yeniden yatağa girerlerdi. Sevişirler ve birbirlerinin kollarında uykuya dalarlardı; ender buldukları geç kalkma şansının keyfini çıkarırlardı. Daha sonra, kahve ve bagetlerle birlikte gazeteyi paylaşırlar ve Fransız kapıların hemen dışındaki veranda parmaklığında, karın tıpkı şimdi olduğu gibi yığılmasını seyrederlerdi.

Güzel bir kitapla şöminenin önündeki kanepenin üstünde kıvrılırken, Molly'nin üstünde pijamaları, saçları meleksi yüzünün etrafında çılgınca dağılmış bir hâlde evin ufak tefek işleriyle meşgul olmasını seyrederdi.

Bir özlem dalgası içinde köpürdü, bu o kadar güçlüydü ki midesi çalkalandı. *Bryn.*

Başını salladı. Hayır. *Molly.* Onları zihninde karıştırmaya başlamıştı: Bryn ve Molly. Bu kendisini biraz korkuttu.

Gazetenin ön verandaya konup konmadığına bakmaya gitti. Boss kahvaltısını bırakıp onu antre boyunca takip etmişti, ayak tırnakları giriş yolunda ahşap yere vuruyordu. Posta kutusundaki kapak açıldı. Mektupları en son ne zaman aldığını hatırlayamadı. En az iki gün olmuştu. Bu akşam alacaktı. Ya da yarın. Kasım ayında taziye kartları çıg gibi düştüğünden beri posta kutusundan uzak durmayı öğrenmişti, ta ki kutuya bir zarf daha sığmayana ve postacı şikâyet etmeye başlayana kadar.

Her ne kadar saat daha sabahın yedisi olsa da, gökyüzü neredeyse simsiyahtı. Bir sokak lambası, adeta sabah olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi yanıp söndü. Devasa ıslak kar taneleri ışıqla aydınlanıyordu ve her ne kadar hava son derece soğuk olsa da, rüzgâr neredeyse hiç esmiyordu. Bu

kendisine geçen kışın bir sabahını hatırlattı, Molly'yle Ferris Park'ta donmuş gölette kaydıkları zamanı.

Boss karlı verandaya deneme niyetine bir adım attı. Başını ileri uzattı ve diliyle bir kar tanesi yakaladı. "Haydi dostum, işini yap. Dışarıda bütün gün durmak için fazla soğuk." Boss, Garrett'in dediğini yaptı ve hızla içeri döndü. Garrett onu izleyerek arkasından kapıyı kapadı ama döner dönmez bakışları kapının arkasındaki portmantoya ilişti. Bir çift paten, iplerinden kancalara asılıydı. Aklına gelen fikir hemen anında içini neşyle doldurdu.

Ayakkabılarından karı silkeledi ve mutfığa döndü. Fikrini değiştirmeden, telefonu aldı ve Bryn'in numarasını çevirdi.

Bryn'in sesi uykuluydu.

"Seni uyandırdım değil mi? Özür dilerim."

"Sorun değil." Garrett onun tarafında bir şeyin takırdadığını duydu ve onu komodinden gözlüklerini alırken hayal etti. "Her şey yolunda mı?"

"Bu sabah çalışman gerekiyor mu?"

"Şey... hayır. Öğleden sonraya kadar değil. Neden?"

"Ayakkabı numaran kaç?"

"Ne? Garrett, saçmalıyorsun. Daha uyanamadın mı?"

Garrett güldü. "Sadece soruma cevap ver."

"Bu seni ilgilendirmez ama 39 giyiyorum. Bazen 40" diye geveledi.

"Bu işe yarar."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kalk giyin, sıkı giyin, kat kat. Ve bir çift çorap giy."

"Neler oluyor? Neredesin?"

"Yarım saat içinde seni alacağım."

“Ne? Bugün Pazartesi. Okulun yok mu?”

“Dışarı bak.”

“Ne?”

“Sadece tembel vücudunu yataktan çıkar ve pencereden dışarı bak.”

Garrett çarşafların hışırtısını dinledi ve Bryn’in yataktan sürünerek çıkarken homurtusunu duydu.

“Oh! Kar yağmış! Ne güzel!” Bryn’in sesinde de, Garrett’in birkaç dakika önce yeni yağmış karı ilk gördüğü zaman duyduğu hayret vardı.

“Biz konuşurken kahve demleniyor. Seni yarım saat içinde alacağım.”

“Ama ben gelemem. Saçlarım karmakarışık ve ben...”

“Harikası. Zaten, kimse senin saçını görmeyecek. Başında bere olacak.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Peki, tam olarak nereye gidiyorum?”

“Sürpriz. Ama cidden, dışarıda hava soğuk. Sıkı giyin. Kat kat.” Bryn itiraz edemedi Garrett telefonu kapattı ve Bryn’in yine de, kendi telefonunu kapatırken bile, itiraz ettiğinin kesin olmasına içinden güldü.

Manto dolabını didik didik arayarak, birkaç eski sweatshirtünü buldu. Bunları mutfak masasına yaydı ve makası eline alarak, köpek süveteri yapmak için uzun kollara vurdu. Bryn’i tanıdığı kadarıyla, Sparky’nin herhâlde çoktandır güzel bir köpek süveteri vardı bile, ama ne olur ne olmaz diye ikisini de alacaktı. Bu iki hayvana sweatshirt giydirmeye çalışmak onları pekâlâ güldürecekti.

Termosu mutfak lavabosunun altında buldu, duruladı ve sürahiden sıcak kahve boşalttı. Dolapta yenilebilir bir şey aradı ve bir kutu granola çubuğu aldı. Bunları yememişti ama Molly bunları seviyordu, o hâlde belki Bryn da severdi.

Koridorda portmantodan patenlerini çekip aldı, sonra Molly'nin beyaz patenlerini. Bunları birlikte geçirdikleri ilk Noel'de ona hediye etmişti. İçini suçluluk hissi sardı ama Bryn'la birlikte olma heyecanı hemen tekrar bunun yerini aldı.

"Haydi Boss. Haydi oğlum. Arkadaşını göreceğiz. Evet bizim Sparky'yi göreceğiz."

Boss beklentiyle bütün vücudunu salladı. Garrett kahvaltılıkları kamyonetine attı, arabanın camını sildi sonra yine Boss'u almak döndü. Kayışı kapının yanındaki kancasından çekip aldı ve bunu Boss'un tasmaına takmak için eğildi.

Köpeği bir kolunun altından kucaklamak için iki büklüm oldu, Boss'un ne kadar kaslı olduğuna şaşırdı. Patenleri omzunun üzerinde yığarak, son suçluluk duygusu kırıntılarını üzerinden attı. Molly ölmüştü ve Tanrı, Bryn'ı hayatına belli bir nedenle sokmuştu. Üzüntüsünü atlatmanın bir yolunu bulmak için, yardım görmek için dua etmemiş miydi? Tanrı güzel bir arkadaşlıkla cevap vermişti. Bu ilahi hükmün keyfini çıkarmaktan dolayı suçluluk hissetmeyi reddediyordu.

*Adam'la el ele tutuşmayı ne
kadar sevdiğini unutmuştu.
Bunun kendisini ne kadar
güvende ve sevilen biri gibi
hissettirdiğini de.*

16

Saatten gözünü ayırmadan, Bryn rujunu sürdü ve saçını fırçaladı. Koyu renk bir buklet, inatçı bir inek yalaması gibi şakağının üstüne yayıldı, bu sırada saçının öbür tarafı kafatasının üzerinde ölü gibi dümdüz düz yattı. Bu karışıklığı alçak bir atkuyruğu hâlinde topladı ve başına Adam'a ait olan parlak turuncu örgü bir bere taktı. Ne kadar iğrenç görüldüğünü bilmek istemediğinden aynadan uzaklaştı.

Garajda, Sparky, Bryn'in aldığı koyun postu yuvası yatağından kalktı ve onu karşılamak için hızla ilerledi. Zavalı köpek. İyi görünüyordu ama dışarı o kadar soğuktu ki Bryn önünde kendi nefesini görebiliyordu. Sparky bu gece evde uyuyabilirdi. O dışarı çıktığında, Bryn onun tabağını doldurdu ve taze su getirdi. Köpek dışarıda hiç oyalanmadı ve o yemeğini yerken, Bryn mantosuyla eldivenlerini almak ve Garrett'in yolunu gözlemek için eve döndü.

Garrett'in kolunda bir şey vardı. Onu tanıdığı kadarıyla, belli ki sadece karda oynamak istiyordu. Garrett'in neden iyi bir öğretmen olduğunu anlayabiliyordu. O hâlâ bir çocuktü. Bu kendisinin Adam'da da sevdiği bir özellikti.

Üzerinde Güneydoğu Missouri Eyalet logosu bulunan kapüşonlu sweatshirtünü aramak için koridor dolabında birbirine girmiş manto askılarını taradı. Bulamayınca, mantosunun altına kat yapmak için ince bir cekette karar kıldı ve manto ceplerine iki çift eldiven koydu. Ayakuçları üzerinde durarak, en sevdiği atkısı olan, annesine ait olan kalın kırmızı bir yün atkısı bulmak için koridor dolabının en üst rafını köşe bucak aradı. Bulamayınca, yatak odasını aradı ama yine bulamadı. Herhâlde Noel süslemesi kutuları ve Goodwill'e götürmeyi düşündüğü şeylerin arkasına düşmüştü. Aramak için şimdi zamanı yoktu ama bu hafta sonu dolabı temizleyecekti. Onu en son ne zaman görmüştü? Son zamanlarda ılıklaşmış havayla buna ihtiyacı yoktu ama bulması gerekiyordu. Atkı annesinden kendisine kalan birkaç şeyden biriydi.

Garrett'in nehir yolunda ödünç verdiği günden beri çamaşır odasında asılı duran siyah atkısını hatırladı. Her zaman bunu geri vermeyi düşünmüştü, ama daima unutuyordu. Şimdi onu aldı ve boynuna doladı. Bu sabah bunu yine ödünç alabilir ve o kendisini eve bıraktığında geri verebilirdi.

Kapının zili çaldı ve Bryn açınca biraz Garrett'a benzeyen korkunç bir kardan adamla karşılaştı. Güldü ve onun ceketinin başlığının altına bakmak için eğildi. "Oradaki sen misin?"

Garrett'in sadece üst dudağı, burnu ve o çelik mavisi gözleri, başlıktan ve boynuyla çenesini saran kareli flanel atkıdan görünüyordu. Ama gözlerinin içi gülüyordu. "Hazır mısın?"

"Olacağım... sen ne yapacağımızı bana anlatır anlatmaz."

Garrett başını çevirip sokağa baktı. "Ne sanıyorsun? Kar yağıyor. Gidip karda oynayacağız."

"Aha! Haklıydım."

"Ne konuda?"

“Boş ver.” Garrett’in omzunun üzerinden, onun kamyonetinin park ettiği yere baktı. Egzoz dumanları bir bulut hâlinde sokağın üzerinde dolaşıyordu. “Boss seninle mi? Sparky’yi getirmemi ister misin?”

“Eğer getirmezsen Boss beni asla affetmez.”

“Tamam. Bekle. Onu getireceğim.”

Bryn kayışını tasmaına takmaya çalışırken Sparky neşeyle dans etti.

Garrett, Bryn için yolcu kapısını açtı ve ağır tempolu yumuşak bir country şarkısı kamyonetin sürücü tarafından dalgalandı. Boss sanki arabanın sahibiymiş gibi ön yolcu koltuğuna yerleşti.

“Uzağa mı gidiyoruz?”

“Hayır. Sadece şehrin öbür tarafına.”

“Peki. Arka koltukta duracağız. En kolayı bu olur.”

Garrett itiraz etmedi ve Bryn, Sparky’yi dar kanepeye itti ve onun peşinden tırmanıp çıktı. Kamyonet tost makinesi gibi sıcaktı ve dışarıdaki kar dünyayı parlayan bir vakuma çevirmişti. Garrett’in kamyoneti neredeyse hiç ses çıkarmadan sokakta ilerlemeye başladı, motorun sesi kardan oluşan yastıkla azalıp hafif bir mırıltıya dönüştü. Sessiz kozalarını sadece ön cam sileceklerinin ara ara sürtmesi bozuyordu.

Bryn burnundan nefes alınca sadece araba egzozuyla köpek nefesi kokusu aldı... ayrıca Garrett’in hafif çam kokulu tıraş losyonu. Belki bu boynuna sarılı atkısından geliyordu ama Garrett o kadar yakındaydı ki Bryn neredeyse burnunu onun omzuna gömebilirdi. Bu konuda harekete geçmeye kıskırtılmamak için aklından bu düşüncüyü sildi. “Hey, kahve kokusu almıyorum ben. Kahveden bahsettin sandım. Kahvemi içmeden hiçbir iş yapamam.”

“Bekle...” Garrett gülerek döşeme tahtasına uzandı ve eski stil kırmızı ekoseli bir termos aldı. Bunu Bryn’a uzattı sonra konsoldan iki tuhaf görünümlü çömlek bardak uzattı. “Doldurmadan önce bunlardan köpek kollarını uçurmak isteyebilirsin.”

“Sende de mi bu sorun var? Bir köpek nasıl bu kadar çok kıl dökebilir? Bu çok fazla. Evim kocaman bir kıl yumağı oldu.”

“Yine de buna değer.” Garrett, Boss’un kafasını okşadı. “Değil mi oğlum?”

Garrett’in Boss’u çok sevdiği gerçeği karşısında rahatlama hissi yeniden Bryn’in damarlarında gezindi. O gece köpeği ona getirdiği için kızmamıştı.

Gazeteleri okumayı bırakmıştı ama şehirde yangın haberleri bitmişti. Her ne kadar Garrett soruşturmayı dikkatle izlese ve bunun devam ettiğini Bryn’a söylese de, hasar bu kadar çok olduğuna göre belli ki çok az ipucu vardı. O ne zaman yangından söz etmeye başlasa, Bryn konuyu değiştirmeye çalışırdı. Bunu geride bırakıp ileri bakmaya hazırdı. Müfettişlerin sadece dosyayı kapatmalarını ve bu işi bitirmelerini istiyordu.

Kamyonet kaygan sokakta zigzaglar çizdi ve Bryn önündeki koltuğa tutundu.

“Bunun için özür dilerim.”

“Sorun değil. Bu sabah kalbimi hoplatacak bir şeye ihtiyacım vardı.” Bardaklara üfledi ve gömleğinin ucuyla kenarlarını sildi, eğlenceden memnundu. Düşüncelerinin kendisini götürdüğü yer hoşuna gitmemişti. Özellikle Garrett yanındayken.

Bardağı dizlerinin arasında dengede tutarak, termosun kapağını gevşetti. “Tamam, dolduruyorum. Arabayı mümkünse iki hendeğin arasında bir yerde tutmaya çalış.”

Bir bardağı yarı yarıya doldurarak, kokulu buharı içine çekti. Bunu koltuğun üzerinden ona uzatırken, dikiz aynasında onunla göz göze geldi. “Bu arada nereye gidiyoruz?”

Garrett gizemli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Sabret. Nereyseye geldik.”

Bryn kendisine yarım bardak doldurdu ve ikisi hiç konuşmadan sıradaki birkaç bloğu yavaş yavaş geçtiler, derken Garrett kamyoneti yavaşlattı ve eski şehir parkına giden yola saptı. “Yanında, yerdeki kutuyu görüyor musun?”

“Evet.”

“Onu aç ve sana uyup uymayacaklarını dene. Beyaz olanlar.”

Bryn boş bardağını yere koydu ve kutunun kapağını açınca iki çift buz pateni ortaya çıktı; sürünmekten aşınmış bir siyah çiftle daha küçük bir beyaz çift. Hemen bunların Molly’ninkiler olduğunu anladı. “Daha önce hiç paten kaymadım, Garrett.” Garrett’in arkasındaki koltuktan onu izleyerek cevabını anlamaya çalıştı.

“Biliyorum. Söylemiştin.”

Söylemiş miydi? Hatırlamadı.

“Sana öğreteceğim. Bugün öğrenmek için iyi bir gün. Kar düşerken sana yastık gibi gelecek.”

“Sence bir sakar gibi mi görünüyorum?”

Garrett omzunu silkti ve Bryn’in şaka yollu elinin tersiyle vuruşunu savuşturdu.

Bryn içinden gülümseyerek ve patenlerin Molly’ye ait olduğuna fazla aldırmayarak, koyu renkli arka koltuğun bir ucunda hızla hareket etti ve yürüyüş botlarından birini çıkardı. Sparky kocaman kafası bir tarafa uzanmış hâlde ona baktı.

Bryn patenlerden birinin bağını çözdü ve çekerek giydi. “İşe yarayacaklar.”

“İyi.”

Bryn pateni çıkarıp tekrar botunu giydi.

Birkaç kızak sürücüsü parkın doğu ucundaki tepede izler bırakmıştı ama parkın geri kalanı bozulmamış karlardan bir çarşafla örtülüydü. Yol kenarını işaretleyen birkaç santimlik sütunlar olmasaydı, yolu bulmaları kendileri için oldukça zor olacaktı. Göletin yerini ancak karın dışına çıkıntı yapan iskele sayesinde bulabildiler.

Garrett kamyoneti çalışır durumda bıraktı ve suyun kenarına diz çöktü. “Buzun bize dayanması konusunda endişeli değilim ama bunu kamyonetin ağırlığıyla sınamak istemiyorum.”

Motoru tamamen kapattı ve kapısını açtı. Boss kucığına atladı ve soğuk havayı kokladı. Garrett gülerek onu karın üstüne indirmeye çalıştı. “Dur bekle, neredeyse unutuyordum.” Onu yeniden kucığına kaldırdı, kapıyı kapattı ve tekrar koltuğun altına uzandı. “Burada.” Sweatshirte benzeyen bir şeyi Bryn’a uzattı.

“Bu nedir?”

“Sparky için.”

Bryn bunu açınca gülmeye başladı. “Köpeğime bir Missouri Eyaleti sweatshirtü mü giydireceksin?”

“Senin için sakıncası var mı?”

Cevap olarak, Bryn mezun olduğu okulun Güneydoğu Missouri Eyalet Üniversitesi’nin bir dövüş şarkısına başladı, ne var ki ilk kısımdan sonra sözleri karıştırdı.

Garrett güldü. “Sözleri bilmemen çok kötü. Ama özür dilerim, bilmiyordum. İşte...” Koltuğun altından bir sweatshirt daha çekti. “Değiş tokuş yaparım. Old Navy’nin senin için sakıncası var mı?”

“Hiç yok.”

“Güneydoğu Missouri Eyalet Üniversitesi ha? Asla bir Güneydoğu kızı olduğunu düşünmezdim.”

“Hey! Bu da ne demek?”

“Bir kızıl şahin gibi görünmüyorsun, o kadar.”

“Ha! Gerçek bir Missouri Eyalet Üniversitesi ayısı gibi konuştun.”

“Peki ya *bu* ne demek?”

“Hiçbir şey.” Bryn ona kibirli bir bakışla baktı.

Bryn sinir bozucu sweatshirtü Garrett’a verdi ve Old Navy olanını açtı. “Buraya gel, Sparky. Bakalım bu tuhaf şey sana uyacak mı?” Sweatshirtü onun başından geçirdi ve ayağını kaldırarak, bunu sweatshirtün kesilmiş koluna sokmaya çalıştı. “Sinir bozucu logolar kenara denk geliyor, bu oldukça zekice bir fikir. Nereden aklına esti?”

Garrett başının bir kenarına hafifçe vurdu. “Ne diyebilirim? Ben sadece dehanın sınırındayım.”

Sparky, Bryn onun öbür ayağını kaldırırken yardım etti. Bryn sweatshirtün geri kalanını onun gövdesinde çekti ve sonucu görmek için geri çekildi. Sparky sanki bir defile pozu veriyormuş gibi başını doğrulttu ve Bryn gülerek el çırpı.

Ön koltukta, Garrett öteki köpek süveterini Boss’a giydirenken o kadar şanslı değildi.

“İşte, yardım edeyim.” Bryn, Sparky’yi kucağının üzerinden kaldırıp kanepenin öbür tarafına götürdü ve kamyonetten dışarı sürünerek çıktı. Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve Boss’un gelmesi için dilini şaklattı. Garrett ona süveteri uzattı ve inatçı buldoğu aralarına alarak süveterin içine sokmayı başardılar.

Üzerine oturmayan süvete yerleştğinde Boss, Bryn'a huysuz bir bakışla baktı. Bryn onun başını görebilmesi için Garrett'a çevirdi ve bu ikisini de güldürdü.

Köpekler kara uygun giyinince, Garrett iki çift pateni de aldı ve bunları karla kaplı bir piknik masasına taşıdı. Sıranın bir ucunu silip temizledi ve eldivenli eliyle vurdu. "Otur... patenlerini giyerken yardım edeceğim."

Bryn dediğini yaptı, Garrett önünde diz çökerken ve patenini giymesine yardım ederken Bryn da bir botunu çıkardı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Onun, Molly'nin birlikte paten kaymaya gittikleri son seferi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Burada parkta mıydı? Gene böyle paten giyerken karısına yardım etmiş miydi?

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. "Karın üstünde kayabilir miyim?"

"Dün gölet temizdi. Çok kötü olacağını sanmıyorum. En azından şimdilik değil." Gökyüzüne baktı. "Sanırım öğreneceğiz, ha?"

"Sanırım."

Garrett, Bryn'ın patenini bağlamayı bitirince onun ayak bileğine vurdu. "Çok sıkı mı?"

Bryn ayağını yere koyup denedi. "Güzel."

Garrett onun dizine vurdu. "Sıradaki."

Bryn öteki botunu çıkardı ve ona ayağını uzattı.

Birkaç dakika sonra, Garrett patenlerini giyerken, Bryn piknik masasının kenarına tutunarak sallanan ayak bilekleri üstünde duruyordu.

Köpekler gölet boyunca birbirleriyle yarıştılar ve Bryn, Garrett'ın koluna tutundu. İkisi buzun kıyıyla buluştuğu yere doğru kâh yere vura vura ilerlediler kâh paten kaydılar.

“Buranin güvenli olduğuna emin misin?”

“Gazetede okudum.”

“Gazetede okuduğun her şeye inanıyor musun?”

Garrett gözlerini devirdi. “Şimdi annem gibi konuşuyorsun. Ve hayır, gazetede okuduğum her şeye inanmıyorum.” Yüzü bulutlandı. “Yangından beri.”

“Biliyorum. Ben de.” Bryn gerildiğini hissetti, konunun hiç açılmamış olmasını dilerdi. O günle ilgili konuşmak istemiyordu. Bu anın sihirli havasını bozmak istemiyordu.

Garrett da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, bu nedenle Bryn’in elini kavradı ve onu buza doğru peşinden sürükledi. “Haydi gidelim.”

Bryn çılgılık atarak ve dengesini kazanmak için yere ayaklarıyla vurarak, kendisini Garrett’in çekmesine bıraktı. “Yavaşla Garrett. Çocukluğumdan beri paten kaymadım.”

“Bu kolay. Ayrıca bir sakar olmadığını ispatlayacaktın, unuttun mu?” Bryn’in elini bıraktı ve buzda döndü, onunla yüz yüze geldi ve geriye kayarak ondan uzaklaştı. Buza yerleşen kar pudra gibiydi ve Garrett’in patenleri toz şekerin üstündeki bıçak ağzı gibi bunun üzerinde kayıyordu.

Bryn ellerini önüne koydu ve kendisini kalın kafalı ve beceriksiz hissederek ayaklarını sürttü.

Garrett güldü, 360 derece döndü ve ona doğru kayarak geri döndü. “Bana ellerini ver.”

Bryn, Garrett’in ellerini tutmasına ve kendisini buzda çekmesine izin verdi.

“Rahatlamaya çalış. Eğer baştan aşağı gerilirsen düşme ihtimalin artar.”

“Ne olursa olsun düşecek gibiyim.” Gülüşü Bryn’a titrek geldi.

“Eğer düşersen, sadece tekrar ayağa kalk. Bu ne kadar zor?”

“Senin için söylemesi kolay. Oh...!”

Garrett hızlanarak, Bryn’in elini daha sıkı tuttu ve gözünü ondan ayırmadı. “İyi gidiyorsun. Rahatla. Dizlerini bük ve biraz ileri eğil.” Nazikçe çekerek, Bryn’i kendisine daha da yaklaştırdı. “Küçük adımlar at. Ayaklarını yukarı kaldırmaya kalkma. Sadece onları kaymaya bırak, ritmi bul.”

Bryn soğuk bir nefes içine çekti, kaslarını rahatlamaya zorladı.

“Bu daha iyi... görüyorsun değil mi, yapabiliyorsun.”

Bryn’in bütün vücudu giderek daha fazla ritim buldu ve çok geçmeden adım adım birbirlerinin yürüyüşüne uyum sağlayarak buzda adeta dans etmeye başladılar. Taze karlar etraflarında dönüyordu ve Sparky’yle Boss yanlarında boğuşuyordu. Bryn gülümsemekten kendini alamıyordu.

Garrett da ona gülümsedi ve yumuşak bir ters bir hareketle yanına gelerek elini onun beline koydu. Bryn onun kolunun belindeki ağırlığını sertçe hissetti. Garrett, Bryn’in elini tuttu; giydikleri kalın eldivenlere rağmen, Bryn onun sıcaklığını, gücünü hissedebiliyordu. Adam’la el ele tutuşmayı ne kadar sevdiğini unutmuştu. Bunun kendisini ne kadar güvende ve sevilen biri gibi hissettirdiğini de.

Ayakuçları uyuşmaya başlamıştı ve nemli hava yüzünü sıplatıyordu ama bu umurunda değildi. Bu günün sonsuza dek sürmesini istiyordu.

*Bryn, onu arkadaştan daha
fazlası olarak düşünmesini
kolaylaştırıyordu. Çok daha
fazlası.*

Göletin kıyılarından, Garrett gülerek durdu, köpekler Bryn'in etrafında fır dönüyorlardı. Bryn pudra gibi karın üzerinde iz bırakarak ilerledi, buzda çemberler çizdi, giderek iyileşiyordu ama patenleri üstünde yalnızken hâlâ biraz sendeliyordu. *Molly'nin patenleri*, diye düzeltti Garrett'in vicdanı. Bu düşünceyi can sıkıcı bir örümcek ağı gibi uzaklaştırdı ve botlarını bağlamayı bitirdi.

Yorgunluktan bitap düşmüştü ve gölette biriken kar kaymayı daha zorlaştırıyordu ama Bryn'in sınırsız enerjisi varmış gibi görünüyordu. Çabucak yakalamıştı ve onun bu yeni elde edilmiş yetenekten duyduğu keyif, Garrett'a öğrencilerinden birisinin sinir bozucu uzun bir bölme problemini çözdüğü zaman gözlerinde yanan ışık ne hissettiriyorsa aynen onu hissettirmişti.

Bu güzel bir gün olmuştu. Bryn'in arkadaşlığı her zaman kendisine bir gün daha dayanabilirmiş gibi, Molly ölse bile yaşamaya değer bir şeyler varmış gibi hissettirmişti. Geçenlerde, Bryn'la sonunda birlikte olabilecekleri fikrini aklında bulundurmaya cesaret etmişti. İkisi için de fazla erkendi ama Bryn, onu arkadaştan daha fazlası olarak düşünmesini kolaylaştırıyordu. Çok daha fazlası.

Okuldaki diğer öğretmenlerle daha dikkatli, hatta mesafeli olmuş, kendisine uygun genç kadınları ayarlama denemelerinden uzak durmayı tercih etmişti. Onlara Bryn'dan bahsetmeye hazır değildi. Ayrıca, onlara ne anlatacaktı ki? Molly'yle birlikte kiliseden veya itfaiyeden diğer genç çiftlerle takıldıkları zamanları gerçekten özlemiyordu. Evliliklerinde dışa dönük olan Molly olmuş, daima arkadaşlarla bir parti veya toplantı planlamıştı. Molly onu hep yalnızlığa düşkün biri olmakla, kendisinden başka hiçbir arkadaşına ihtiyaç duymamakla suçlamıştı. Garrett bunu inkâr etmiyordu. Ve şimdi, madem Molly yanında değildi, ihtiyaç duyduğu tek arkadaşı Bryn'da bulmuştu.

Ellerini ovuşturarak, ısıtmaya çalıştı. Kar hâlâ yağıyordu ve montunun kollarından birkaç kar tanesi silkeledi. "Gitmeye hazır mısın? Dışarısı buz gibi."

"Sen hareket etmeye devam edersen, değil." Bryn gülümseyerek ona doğru kaydı, beceriksizce tek ayak üstünde döndü, Sparky ve Boss peşinde oldukları hâlde kayarak uzaklaştı.

Garrett kalktı ve patenlerini omzunun üstüne astı. "Kamyonette olacağım... kahve içeceğim."

Bunu duyunca Bryn tekrar göletin kenarına kaydı ve kaygan kıyıya ayaklarını sertçe vurarak çıktı. "Tamam, tamam... ama daha yeni ayaklarım alışmaya başlamıştı."

"Yakında geri geliriz böylece pratik yapabilirsin." Garrett bir elini uzattı ve Bryn'ın kaygan kıyıdan çıkmasına yardım etti. Onun patenlerinin bağlarını çözdü ve bunları çekip çıkardı. Bryn botlarını giydi ve topukları donan köpeklerle birlikte kamyonete geri döndüler.

Köpekler beraber arka koltukta ve Bryn yanında yolcu koltuğundayken Garrett kamyoneti çalıştırdı. Radyo açıldı ve Kenny Chesney'in bir aşk şarkısı hafif bir sesle yayıldı. Şarkı

tam uyuyordu. Garrett sesi açtı ve kaloriferi de sonuna kadar açtı. Bryn termos kapağını açtı ve kahvenin kalanını ikisinin bardağına eşit olarak koydu.

Garrett direksiyonu kaldırdı ve koltukta yanlamasına yüzü Bryn'a dönük hâlde oturarak, ıslak eldivenlerini çıkardı. Kaloriferden gelen soğuk hava giderek ısındı ve Garrett ellerini hava deliklerinin önünde ovuşturdu.

Bryn bardağını kontrol paneli üstünde onunkinin yanına yerleştirdi ve aynı şeyi yaptı.

"Bu eğlenceliydi" dedi Bryn, Garrett'in beşinci sınıf öğrencilerinden biri gibi sırtarak. Bardağını şerefe kaldırdı.

"Öyleydi." Garrett, Boss'un kulaklarının arkasını kaşıdı ve bir yudum kahve aldı. "Orada, sen de ayaklarının üzerinde oldukça sağlam duruyordun."

"Öyleydim, değil mi?"

"Köpekle konuşuyordum" diye şaka yaptı Garrett.

Bryn bir anlığına kafası karışmış göründü, sonra Garrett onun yavaş yavaş hatırladığını gözlerinden okudu ve Bryn kahkahalara boğuldu. "Oh, tuş oldum. Sadece bununla benden intikam almak için ölüyordun, değil mi?"

Garrett kahkahayla gülerek, bardağının üzerinden ona baktı, Bryn'ın şu anda yüzünün ve soğuktan pembeleşmiş yanaklarının etrafında uçuşan koyu renk saç tutamlarıyla görünüşünü seviyordu. Onun burada kendisiyle birlikte kamyonette bulunuşunu seviyordu. Onu birkaç dakika içinde eve götürmesinin gerekmemesini, onun sadece kendisiyle eve gelebilmesini ve dünyanın geri kalanını unutabilmelerini diliyordu.

Molly sadece birkaç yıl yanında olmuştu ama "ölüm onları ayıracaya dek" birlikte olmuşlardı. Bu, neredeyse sonsuza kadar sayılırdı.

“Ne düşünüyorsun böyle ciddi ciddi?”

Bakınca, Bryn’ın gözleri, hâlâ gülerек kendisini incelediğini gördü. Havayı bozmak istemiyordu. Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Bardağını boşaltarak zaman kazandı. Sıcak sıvı boğazına rahatlatıcı bir etki yaptı. “Düşünüyordum ki ben...” Ama düşünmüyordu. Rol yapıyordu neredeyse bilinçdışı olarak, mantığa uygun düşüncelerin şu anda istediği şeyden kendisini alıkoymasına izin vermek istemiyordu.

Gözünü Bryn’dan ayırmayarak kahvesini kontrol paneline koydu ve Bryn’ın bardağını elinden aldı. Onun elleri dokununca soğuk geldi ve ikisini de kendi ellerinin arasında ovuşturarak ısıttı. Koltuğun üzerinde ona daha fazla yaklaştı ve bir tutam saçı yüzünden çekip aldı.

Bryn kucağına baktı, boynundaki atkıyla oyalandı. Ama gözleri yeniden onunkilerle buluşunca, Garrett, Bryn’ın da bunu kendisi kadar çok istediğini anladı.

Uzandı ve bir tutam saçı yeniden onun beresine sokarak, onu kendisine çekti. Bryn’ın dudakları sıcak ve yumuşaktı ve ağzı kendisinininkine tıpkı hayallerinde olduğu gibi uyuyordu.

Bryn kollarını onun boynuna doladı ve karşılık olarak öptü. Garrett sonunda geri çekildiğinde ona dokunmayı bırakamıyordu; burnundan aşağı bir parmağını gezdirdi, dudaklarının Eros’un yayına benzeyen dış çizgisini çizdi, avucuyla onun yumuşak yanağını avuçladı.

Onu yeniden öpmek için eğildi ve Bryn öyle bir yanıt verdi ki, Garrett kamyoneti vites takması ve kadını eve götürmesi gerektiğini düşündü. Onun evine. Kendisinin pişman olacağı bir şey yapmasına fırsat kalmadan.

Onu bırakmak için kendisini zorladı. Direksiyonu yerine geri koyan mekanizma için dümen sütununu el yordamıyla arayarak, kamyonetin kendi tarafına kayd. Cesaret toplaya-

rak Bryn'a baktı ve onun gözlerinin yaşlarla dopdolu olduğunu gördü.

"Özür dilerim" dedi sadece.

"Ben dilemiyorum."

Onun sözleri karşısında Garrett'i şaşırttı. Ayrıca gözyaşlarıyla uyumlu değildi. "Ben... ben ne düşünüyordum bilmiyorum." Bir elini vitese koydu.

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Ne?"

"Ne düşündüğünü bilmiyor musun? Özür mü diliyorsun? Ben... bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum."

Garrett başını salladı, konuşmak için fazla üzgündü. Bryn haklıydı. Bir adam bir kadını kazara öpmezdi, değil mi? Elbette bu sabah evden onu öpmeyi *planlayarak* ayrılmamıştı. Ama işte bu noktadaydılar. Sırf iki haftadır onu öpmeyi istediği için, neden birlikte sahip olduklarını, yaşadıklarını anlayan tek arkadaşını kaybetme riskini alacaktı ki?

"Bryn, bunu yapmaya hakkım yoktu." Bir elini kaldırdı ve mahcup bir gülümsemeyle ağzını kapattı. "Sadece... bu hiç olmamış gibi yapabilir miyiz?"

"Garrett..." Bryn başını eğdi ve kayak pantolonundan hayali bir pamuk parçası aldı. Ama tekrar başını kaldırıp baktığında, yumuşak vizon rengi gözlerinde bir parıltı vardı. "Ya sana, bunu sonsuza dek yapmanı istediğimi söyleseydim...?"

Garrett derin bir nefes aldı ve bu sözü düşünmeden kullandığını ona hatırlatmak için ağzını açtı... onun *sonsuza dek* tanımını on haftadan uzun sürmeyebilirdi. Bu fazla erkendi. *Çok fazla erken.* İkisi için de.

Ama söylemesi gereken sözleri, onları bu sabah bulundukları yere, sadece iyi dostlar konumuna geri döndürecek sözleri

söyleyeceği yerde koltukta yeniden hareket etti ve onu kollarına sıkıca sararak, onun tadına aç olarak tekrar tekrar öptü.

Bu sefer onu iten Bryn'dı, sertçe nefes alıyor, her hızlı nefesle omuzları kalkıyordu. Sanki dudaklarını ondan korurmuş gibi ellerini ağzına götürdü. Yanakları pembeleşti ve saklanmış dudaklarının üzerinde, gözlerinin içi gülüyordu. Ama ince parmakları titriyordu. Soğuktan değil. Onun da Garrett kadar titrediği açıktı.

Garrett yeniden direksiyon tarafına kaydı ve kamyoneti geri vitesine taktı. Kar şimdi daha hızlı yağarak sokaklarda yığılıyordu. Garrett bazen kaderinin kendisinden istediği her şeye karşı geliyordu. Mesela yasak aşka direnç gibi. Bu düşünce kendisini suçlu hissettiriyordu ama şu anda bu güzel kadını kendi evine almaktan ve dairesinde ateşin karşısında onunla sevişerek karlı bir günü geçirmekten daha fazla hiçbir şey istemediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Neredeyse katlanabileceğinden daha fazla baştan çıkmıştı ve içindeki hisse göre Bryn da böyle hissediyordu... bu sadece bir tek söze bakıyordu, o da kendisiyle birlikte içeri girecekti. Ya da en azından bunu isteyecekti.

Ama Molly yüzünden, beklemenin getireceği ödülü, her ne kadar arzuları yönünde hareket etmek o anda harika hissettirse de daha sonra bundan pişmanlık duyabileceğini biliyordu.

Gaz pedalına bastı ve direksiyonu daha sıkı tuttu. Kamyonet buzda zigzag çizdi ve Bryn iki elini de uzatarak kendisini kontrol panelinde sabitleştirdi.

“Özür dilerim.”

“Ben dilemiyorum.”

Garrett gergin bir şekilde güldü. “Araba sürüşümü kastettim.”

Bryn gülmesini tutamadı.

Garrett ona yandan baktı. Göz göze geldiler ve ikisi de gülmeğe başladılar.

Birkaç dakika sonra, arabayı şehir evinin önündeki kaldırıma çektiğinde, Bryn bir elini araba kapısının koluna koydu sonra Garrett'a dönerek gözlerini kısıtı. "Özür dilemiyorum Garrett, dilemiyorum."

Garrett onun taktığı atkının iki ucunu aldı ve bir başka öpücük için onu kendisine yaklaştırdı. "Ben de dilemiyorum."

"Seni arayacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Garrett onun atkısını bıraktı ve sonunda jetonu düştü. "Hey bu benim değil mi?"

Bryn hafifçe yutkundu sonra kıkırdayarak başını eğdi, atkırıyı çözdü. "Ben... bunu sana geri vermeyi düşünüyordum. Gerçekten. Bunu bana ödünç verdin... o gün, nehirde ilk gün. Hatırlıyor musun?" Atkırıyı ona uzattı. "Özür dilerim."

"Nerede olduğunu merak ediyordum." Atkırıyı Bryn'dan aldı ama yeniden başının üzerine koydu, boynuna sardı ve ona son bir öpücük verdi. "Sende kalsın. Bende bir tane daha var."

Bryn ona itiraz etmedi ama atkırıyı daha sıkı dolayarak kendisine sarıldı. Sanki sarılanın Garrett olmasını istiyormuş gibi.

*Bir kenara bırakmaları
daha iyi olacak bir
konuya tehlikeli biçimde
yaklaşıyorlardı.*

18

Daha Garrett, Bryn'ı bırakalı 10 dakika geçmemişti ki telefon çaldı. Sparky'yi daha yeni kurulamıştı ve işe hazır olmak için duşa giriyordu.

Arayan bilgisi Garrett'ın numarasını gösterdi. Bryn gülümsedi ve telefonu açtı. "Alo?"

"Merhaba." Bryn onun sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

"Merhaba. Sorun nedir? Atkı konusunda fikrini mi değiştirdin?" diye sordu alaylı bir şekilde.

Garrett güldü. "Hayır, ama senin fikrini değiştirip değiştirmediyini merak ettim." Gülmesi durdu. "İkimiz hakkında."

"Ne demek istiyorsun?"

Garrett telefona nefes verdi ve sözleri soluksuz bir coşku hâlinde geldi. "Sadece bu... Bugün aramızda olup biten her şeyi düşünmeye başlayacağını biliyorum. Ve bu sana bir anlam ifade etmeyecek. Sadece yalnızlığımızdan dolayı böyle davranmışız gibi gelecek sana. Sanki hayatlarımızda başka birinin olması ikimiz için de çok erkenmiş gibi."

Garrett durdu. Ama Bryn hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Kız arkadaşlarından birine söylesen, şok geçirecek ve 'Sen

çıldırдың mı?’ diyecek. Babana anlatırsan, benim senden faydalanmaya çalıştığıma dair seni ikna etmeye çalışacak ve benim kendi yasımı tutmaya bile zar zor zaman buluyorken seni sevmemin nasıl mümkün olabileceğini ve senin kendi kocanı daha yeni kaybetmişken başka bir adamı nasıl düşünebildiğini...”

“Garrett...” Bryn gözlerini kapadı ve gözkapaklarının arkasında Adam’ın bir resmi gerçekmiş gibi canlandı. Kocasına duyduğu bir özlem dalgası benliğini sardı, başlarda hissettiği her üzüntüden daha güçlüydü bu. *Oh, sevgilim...*

Düşüncelerinin kendisini götürmekle tehdit ettiği yere gitmek istemeyerek dikkatini yeniden Garrett’ın sesine verdi. Garrett neden birlikte olmamaları gerektiğine dair hepsi makul, *mantıklı* bin bir sebepler listesini sıraladı.

Haklıydı. Babası bu şeyleri *söylerdi* ve eğer arkadaşlarına, iletişimini sürdürdüğü üç beş kişiye bunu söylerse iyi niyetli boş sözler geveleyeceklerdi. Ama onların gözlerindeki yargılamayı görecekti. Özellikle kendisiyle aynı kayba uğrayan Jenna’da. Arkadaşının nutkunu şimdiden duyabiliyordu: *Bu çok erken, kendine yas tutmak için biraz zaman ver, en az bir yıl hiçbir şeye atlama...*

Sonuç olarak, bütün bu tavsiyeler aynı anlama gelirdi: Akıldan *ne* geçiyordu ki?

“Garrett.” Dolaylı olarak bir söz almak için yeniden dendi.

“Evet”

Bryn zorla güldü. “Bütün bunları biliyorum. Tamam mı? Ve sen haklısın. Herkes muhtemelen bize çok erken olduğunu söyleyecek. Ama bulunduğumuz yerde olmadıktan sonra, nereden bilecekler ki?”

“Ben de bunu düşünüyordum.”

“Aptalca bir şey yapmayacağız. Dikkatli davranacağız.”

“Davranacağız?” Garrett güldü. “Yani davranacağız.”

“Evet.” Bryn, bütün istediği onu tekrar öpmek, kollarının sıcaklığını etrafında hissetmekse nasıl dikkatli davranacaklardı... bilmiyordu. Boğazını temizledi. “Bu konuşmanın sonu mu?”

“Neden ki?”

“Bazılarımızın işe gitmesi gerek biliyorsun değil mi?”

“Ah. Özür dilerim. Kütüphane açık mı?”

“Bildiğim kadarıyla öyle. Ama Myrna daha aramadı. O yeri kapatması için başkanın ulusal bir felaket ilan etmesi gerekecek. Sanırım bizim postane filan olduğumuzu sanıyor.”

“Ya?” Bryn onun başını kaşıdığını neredeyse gözünde canlandırabiliyordu.

“Biliyorsun, ne kar ne yağmur ne de kasvetli gece ya da... nasıl olursa olsun.*”

Garrett güldü. “Sanırım bu ‘gecenin kasveti.’ Ama yine de, onun için iyi diyorum. Hiç olmazsa çocukların okulu kapalıyken gidecekleri bir yerler olacak.”

“Bu harika. Orasını bugün küçük yumurcıklar istila edecek.”

Garrett hain, kötü bir gülüşle güldü. “Ne şanslısın.”

“Gelip yardım edebilirsin, biliyorsun.”

“Hayır, teşekkürler.”

Bryn imada bulunduğunu fark etti ve yarım saniye boyunca reddedilmenin sızısını hissetti.

Ama Garrett dilini şaklattı. “Kadın, seni parktan eve getirdiğim zaman neden getirdiğimi sanıyorsun? Rafların arkasında

* New York'ta James Farley postane binasının üzerinde bulunan yazıya gönderme yapılıyor.

karanlık bir köşede birbirimizi baştan çıkarmamıza ihtiyacım yok.”

Bryn’in bu sözler karşısında içi ısındı ve kendisini flörte bıraktı. “O hâlde neden beni aradın?”

Garrett’in iç çekişinden sahte bir öfke yansıdı. “Deminki söylediklerimi duymadın mı?”

“Laf salatası duydum.” Bryn telefona gülümsedi.

Ama Garrett’in sesi ciddiye. “Sadece olup biteni düşünmeni istiyorum. Seni baştan çıkardığımı düşünmeni istemiyorum... şey, belki benim istediğim söz bu değil.”

Bryn “Hayır” dedi onunla hemfikir olarak. “Sen son derece centilmensin.”

“Belli ki zihnimi okumadın.”

Bryn bunu duymazlıktan gelmeyi seçti. Bir kenara bırakmaları daha iyi olacak bir konuya tehlikeli biçimde yaklaşıyorlardı. Gerçek şuydu ki, eğer o böylesine bir centilmen olmasaydı kendisinin nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Bunu fark edince korktu. Daha güvenli bir konuya geçti. “Harika bir zaman geçirdim, Garrett. Teşekkürler.”

“Ben de. Sadece bilmeni istiyorum ki, eğer her şey... çok hızlı gidiyorsa... pişman olmanı istemem. Seni acele ettirmek istemedim. Eğer istersen yavaşlayabilirim. Bunun erken göründüğünü biliyorum. Ama Tanrı’nın bizi birbirimizin neler yaşadığını tam olarak biliyoruz diye bir araya getirdiğini düşünmüyor musun?”

“Bu benim de aklımdan geçti.”

“Belki bu ettiğim dualara onun cevap verme biçimi... yani huzur için, yalnızlıktan kurtulmanın bir yolunu bulmak için.” Burnundan soludu. “Karşıma dost canlısı kim çıksa böyle olurdu demek istemedim. Hiçbir şeyi doğru anlatamıyorum.”

“Sorun değil. Ne demek istediğini biliyorum. Aynı şeyi düşündüm.” Bu tam olarak doğru değildi. O geceden beri dua edemediğini bir türlü dilinin ucuna getirip de ona söyleyemedi. Tanrı’ya kızgın değildi... en azından öyle olduğunu sanmıyordu. Ama her nasılsa, Adam hayattayken olduğu gibi ona ulaşmayı başaramıyordu.

Garrett’a bunu nasıl söyleyebilirdi? O, Tanrı’ya o kadar yakın görünüyordu ki. Bu tuhaftı, çünkü Molly ölmeden önce o kendisine Tanrı’ya gerçekten inandığından emin olmadığını söylemişti.

Bir gün nehir yolunda köpekleri gezdirirken, “Evliliğimizde inançlı olan Molly’ydi,” demişti. “Ben yalnızca ona eşlik ediyordum, o kadar. Ama onu kaybettikten sonra... bilmiyorum... sanırım ilk defa olarak, Tanrı’nın onun için neden önemli olduğunu anladım. Onun cennette olduğunu bilmek benim her şeye farklı bakmama neden oldu. İsa’yı sevmekten, O’nun yolunda gitmekten bahsettiğinde ne demek istediğini, sürekli bu hayatın her şey demek olmadığı fikriyle nasıl yaşadığını ilk defa anladım.”

Garrett ona o sık sık yüzünde beliren düşünceli, ciddi ifadeyle bakmıştı. “Bunu daha önce nasıl kaçırdığımı bilmiyorum... her gün bu gözümün önündeyken. Molly’de. Onun böyle bir amaçla yaşamasında. Neden Tanrı’nın onu aldığını ve beni yaşamam için bıraktığını anlamıyorum. Ama bu hediyeyi boşa harcamak istemiyorum.”

Bryn onun hissettiğini hissedebilmeyi diledi. Dua etmenin nefes almak gibi olduğu bir evde yetişmişti. Özellikle annesi hastalandığında. O zaman bile kendini Tanrı’ya yakın hissetmişti. Dua edebildiğini ve O’nun kendisini duyduğunu hissetmişti. Onunla konuşabildiğini ve O’nun kendisinin söyledikleriyle ilgilendiğini biliyordu. Ama yangın gece-

si bir şeyler değişmişti. Kişisel kaybını karşılaştırmak yanlış görünse de yangın, fotoğrafların, gazete makalelerinin ya da mezarlık alanlarının ölçebildiklerinden daha fazlasını yakmıştı.

Belki de bu güvenle ilgili bir şeydi. Ama o gece gibi korkunç bir şeyden sonra bir daha nasıl güvenebilirdi? Tanrı'yı suçlamıyordu. O gecenin iğrenç olaylarına O'nun neden olduğunu düşünmüyordu. Ama O, bu kadar güçlüyse, bu kadar biliyorsa ve eğer kendisini seviyorsa hiç olmazsa, bunun olmasına *izin vermişti*. Bunu kabul edemiyordu.

Bu konuda düşünmek fazla zordu. Garrett'in iç huzuruna gıpta ediyordu.

"Gerçekten gidip işe hazırlanmam gerekiyor." Telefonu kulağına yapıştırdı, şu anda ona duyduğu yakınlığı kaybetmek istemeyerek. "Aradığın için teşekkürler Garrett. Anlattıklarını duydum. Sanırım ne söylediğini biliyorum. Biz... bu konuda daha ayrıntılı konuşuruz, tamam mı? Şu anda bir karar almamız gerekmiyor, değil mi?"

"Tahminimce hayır. Sadece seni korkutmadığımdan emin olmak istedim. Aptal olduğum için seni kaybetmek istemiyorum."

Bryn'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oh, o hâlde beni öpmek aptalcaydı?"

"Hayır, demek istediğim bu değil."

"Şaka... şaka yapıyorum." Zorla güldü, bunun ikna edici olmasını umuyordu.

"İşe gitmek için hazırlansan iyi olur."

"Demin bunu söylemedim mi?"

"Kapatıyorum, seni koca ahmak." Garrett güldü ve Bryn yüzündeki gülümsemeyi gözlerinde tıpatıp canlandırabildi...

ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmış, bu sırada dişleri alt dudağına değiyor gibi.

Bryn telefonu kapattı ve tekrar yuvasına koydu. Bu adama bayılıyordu. Dikkatli hareket edeceklerdi. Gördüğü en değerli arkadaşlığa dönüşmüş olan şeyi ikisi de yıkmak istemiyordu. Bilinci kendisini *Adam'ın yanına* yerleştirdi.

Ama bunun doğru olduğundan emin değildi.

*Bütün dünya bunun fazla
erken olduğunu düşünse
bile umurunda değildi.
Garrett'la arkadaşlığını
herkese karşı savunacaktı.*

19

*B*u öğleden sonra isteyken, Bryn kendisini gülümsemekten alamıyordu. Çocukların kütüphanesinde birkaç azgın çocuk vardı, ama Bryn orada kitapları raflara dizmek için gönüllü oldu, böylece Myrna, gizlemeyi başaramadığı budalaca sırtıma yüzünden kendisine kızmayacaktı.

O gece yataktayken tavana gülümsedi. Yeniden gülümsemek, güçlü bir ilaç gibiydi. Bir hayat boyu yetecek kadar gözyaşı dökmüştü. Garrett'in onu bıraktıktan sonra söylediğini düşündü. Bütün dünya bunun fazla erken olduğunu düşünse bile umurunda değildi. Garrett'la arkadaşlığını herkese karşı savunacaktı. Babasının ne diyeceği umurunda değildi. Ya da Garrett'in ailesinin ne düşüneceği. Garrett'in sözlerini düşündükçe, bunlar giderek daha fazla anlam kazanıyordu.

Birlikte yaşadıkları şey, Tanrı'dan bir hediyeydi. Her biri dünyalarındaki en değerli kişiyi kaybetmişlerdi, hayatın en güzel döneminde yalnız bırakılmanın dehşetini ikisi de deneyimlemişti. Tanrı ona kederini derinden anlayan bir kişi göndermişti. Kendi kederine tıpatıp benzediği için anlayan...

Bir şey onu örtülerin altından kayması ve yatağın yanına diz üstü düşmesi için dürttü. Ellerini birleştirdi ve başını eğdi, an-

nesi ona böyle dua etmeyi öğretmişti. Bunun anısı içini ısıttı. Eve dönmüş gibiydi.

“Teşekkürler, Tanrım,” diye fısıldadı gecenin sessizliğine. “Beni buraya yönlendirdiğin için teşekkürler. Senden yardım istemediğim için çok özür dilerim. Seni görmezden geldiğim için çok özür dilerim. Garrett’ın sana duyduğu gibi bir inanca sahip olmak istiyorum, Tanrım. Sana yakın kalmam gerektiğini biliyorum. Lütfen kırık kalbimi iyileştir. Teşekkürler. Sanırım bunu yapmaya çoktan başladın... Garrett aracılığıyla. Onu hayatıma soktuğun için teşekkürler, Tanrım. Onsuz ne yaptım bilmiyorum.”

Gözyaşları süzüldü, arındırarak, iyileştirerek. Minnettarlık gözyaşları. Ayrıca tuhaf bir şekilde, Adam için yeni bir sevgi dalgası. Küçük şeylerin aralarına girmesine izin vermişti. Ona karşı her zaman nazik olmamıştı, sevgisini yeterince fazla göstermemişti. Ayrıca ona karşı dürüst olmamıştı. Gizli işler çevirmesi, o istemediği hâlde sığınma evinde çalışması yanlıştı. Adam bunu sadece onu sevdiği ve onun güvende olmasını istediği için yapmıştı.

“Çok özür dilerim Tanrım. Lütfen beni affet.” Her ne kadar odadaki hava soğuk olsa da bir sıcaklık dalgası içini sardı. Uzun süredir Tanrı’nın varlığını böyle hissetmemişti. Mahkûm olarak dua etmeye devam etti, ağzından zorlanmadan çıkıveren sözler fısıldadı. Bu sefer sözler tavana varınca durmuş gibi değildi ama aksine cennete kadar yükseldi ve Bryn bunların duyulduğunu ve anlaşıldığını her nasılsa anladı.

“Tanrım, seninle olmak istiyorum. Bedeli ne olursa olsun. Lütfen benim için ne istediğini, hayatım için ne planladığını göster. Ve tekrar teşekkürler Tanrım, Garrett’ı hayatıma soktuğun için.”

Bryn birkaç dakika sonra yeniden yatağa tırmandığında, gözlerini kapadı ve küçük bir kız olduğu zamandan beri deneyimlemediği gibi bir huzur kozasının içinde yüzmeye başladı. İçinde bir şeyler değişmişti. Hayatının buna bağlı olup olmadığını söyleyemezdi. Sözler yoktu. Ama bu ana geri dönüp bakacağını ve kalbini gerçekten Tanrı'ya açtığı zaman değeri büyük olan bir şeyin, sonsuz bir şeyin meydana geldiğini bilecekti.

Bilinçle uyku arasındaki alacakaranlık yerde sürüklendiğini hissetti. Garrett'la geçen gün, onun gülüşü, paylaştıkları tatlı öpücükler, zihninde yeniden canlandı. Sanki gerçekten onun arabasının sıcaklığına geri dönmüştü, Garrett'ın, atkısına asıldığını hissetti. Garrett onu bir başka öpücük için kendisine doğru çekti.

Ama bir şey oldu ve Garrett ortadan kayboldu. Boynunun etrafındaki atkı siyahtan kırmızıya döndü, sanki kana batırılmış gibi. Bryn aşağı baktı, parmaklarının arasındaki yumuşak yünü okşadı.

Ama boynuna sarılı olan Garrett'ın atkısı değildi. Annesiniinki idi. Bu kadar süredir neredeydi? Bunu kaybettiğini sanıyordu. Atkırı yüzüne tutarak, tuhaf bir nedenle, Garrett gibi kokmasını bekledi. Ama duman, ter ve korku kokuyordu.

Boğazını eliyle kavrayarak, atkırı çıkarmaya çalıştı. Atkı ayaklarının altında bir sıvacı çamuruna düştü. İkinci kattaki ofisin eskimiş döşemesine. Etrafına baktı. Grove Sokağı Sığınma Evi'ne geri dönmüştü. Oda hâlâ o adamın pis vücut kokusuyla doluydu, adam odadan yirmi dakika önce ayrılmış olmasına rağmen.

Başka bir koku burun deliklerini gıdıkladı. Tarçın. Tatlı ve sıcak.

Alev titreşti, sönükleşti sonra yeniden parladı.

Kulağına bir tıklama sesi geldi. “İçeri gir” diye mırıldandı. Müşterinin yeniden alanını pis kokuya boğmak için döndüğünü sanarak, kokuya karşı nefesini tuttu. Kayıt yaptırmak için onun gece yarısına kadar beklemiş olması yeterince kötüydü zaten. Susan’ın kuralları gece 11’den sonra kayıt alınmaması yönündeydi. Bir istisna yaptığı için adam şanslıydı.

Ama kapıda o değil Charlie duruyordu. “Hey Charlie, ne oldu?”

“Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun kardeş?”

“Gecikmiş bir kaydımız var.”

“Oh.” Charlie masa ve kapı arasındaki dar alanda tekerlekli sandalyesini ileri geri sürdü... kendi volta atma biçimiydi bu. “Orada işin bittiğinde biraz kart oynamak ister misin?”

Bryn masasını kaplayan kâğıtlara baktı. Sonra Charlie’ye. Onun tedirgin olduğunu söyleyebilirdi. Sık sık sebepsiz yere böyle olurdu. Muhtemelen Vietnam’daki yıllarından kalan bir travma sonrası stres bozukluğuydu. Bunun üstesinden gayet iyi geliyordu ama bazen uyuyamadığı takdirde, üzerinde gereğinden fazla düşünmeye başlıyordu.

“Benim seçimim... Gin rummy. Ama sonra uyuyacağına söz vermelisin.”

“Oldu!” Kırışmış saç sakalıyla sırtışı Bryn’in doğru şeyi yaptığını anlamasını sağladı.

Bryn sandalyesini hızla geriye attı. Dokümantasyon birkaç dakika bekleyebilirdi. “Yedi kart, joker yok.”

“Ne istersen kardeş. Seni hangi oyunda yeneceğim konusunda seçici değilim.”

“Ha ha ha” diye şakayla güldü Bryn. Masanın başından kalkıp geldi. Ofis sıcaktı ve tuhaf bir şekilde, annesinin atkısının yine boynuna sarılı olduğunu fark etti. Onu çekip çıkardı ve

yerine işe getirdiği küçük çantayı aldı. Kırmızı atkıyı eline aldı ve kapının ardındaki kancaya astı. Lambriker ve geniş ahşap eşyalar bu odanın eskiden büyük ihtimalle özel bir ofis olduğunu gösteriyordu... doktorlardan birine ya da başhekime aitti. Hastane hâlâ çalışırken kancaya herhâlde bir laboratuvar önlüğü ya da ceket asılırdı.

Masadaki tarçın mumun ışığı Bryn'a adeta göz kırpar gibi titreşti sonra sabit bir hâlde parlamaya başladı. Bryn burnundan nefes aldı. Belki hayalindeydi ama bu adamın vücudunun kokusunu hâlâ alabiliyordu. Charlie'yle birkaç el gin rummy oynarken mumu yanar durumda bırakacaktı. Hava az çok nefes alınabilir duruma gelecekti böylece kayıt formlarını doldurabilir ve yarın geceki gönüllüler için masayı temizleyebilirdi.

Söndür bunu! Söndür bunu şimdi!

Bir eli kapının kolundayken, Charlie'nin sandalyesini geniş kapının eşiğinden sürmesini bekledi. Charlie bir şeyler söylüyordu. Kendisini güldüren bir şey ama onun sözlerini duyamıyordu. Neye gülüyordu? Yavaşça eliyle kapıyı çekip kapatmasını ve anahtarı kordonundan kilide yerleştirmesini seyretti.

Hayır! Geri dön! Onu yanar durumda bırakma! Geri dön! Geri dön!

Bir şey göğsüne bastırıyordu. Nefes alamıyordu. Gözlerini açmak için zorlandı ama göz kapakları sanki yapıştırıcıyla kaplanmıştı. Kapıyı iterek açmaya çalıştı ama kolları son derece ağırdı. Bacağıyla kapıyı tekmeleyerek açmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Hareket edemiyordu. Paralize olmuştu. Nefes bile zor alabiliyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler fena hâlde ters gidiyordu.

*Rüyada gördüklerini
aklından geçirdi, bunun
kendisine hissettirdikleriyle
yeniden karşılaşınca, dehşete
düştü...*

20

15 Ocak, Salı

Bryn yatakta oturdu, titriyor, çılginca silkinip kendisini rüyadan çıkarmaya çalışıyordu. Bunun böyle olması gerekiyordu. Sadece bir rüyaydı.

Komodinindeki saat parlayarak zamanı gösterdi. Biri on geçiyordu. Yatağın yanında diz çökmüşken saatin gece yarısını göstermesini seyretmişti. Bunun anısı yeniden zihnine hücum etti; dua ederek geçirdiği tatlı zaman, sanki Tanrı uzanıp kendisine dokunmuş gibi, her sözünü duyduğunu kendisine bildirmiş gibi hissetmesi...

Bu ancak bir saat önceydi. Ama uyumak için yeterli bir zamandı. Zihninin o dehşet verici kâbusu oluşturması için yeterli bir zaman. Battaniyeyi üzerinden attı ve bacaklarını yatağın kenarından yere koydu. Karanlık odada yerini bulmaya çalışarak banyoya kadar sendeledi ve ışığı yaktı.

Lavaboya gitti ve yüzüne soğuk su vurdu. Sert bir el havlusuyla yanaklarını sertçe ovalayarak ayıldığını hisset-

ti. Öne doğru eğilerek yüzünü aynada inceledi, omuzlarını kaldırdı, derin bir nefes aldı.

Zihni kâbusun resimlerinin içinde yüzdü. Ender olarak rüya görürdü, neredeyse hiç kâbus görmemişti... en azından sabah hatırladıkları kâbus değildi. Ama bunların hepsi o kadar gerçekti ki. Rüveyı gerçekten zar zor ayırabiliyordu. Rüyasında Charlie, Grove Sokağı Sığınma Evi'ne tıpkı o gece olduğu gibi gelmişti. Aslında, rüyasındaki konuşmaları neredeyse kelimesi kelimesine gerçekte olduğu gibiydi.

Başladı. Annesinin atkısı. Rüyada olmuştu. Garrett'ın kendisine ödünç verdiği siyah atkı annesinin atkısına dönüşmüştü. Bu, bunun rüya olduğunu ispatlamıyor muydu?

Rüyada gördüklerini aklından geçirdi, bunun kendisine hissettirdikleriyle yeniden karşılaşınca, dehşete düştü ama aynı zamanda ayrıntıları ortaya çıkarmak, gerçeği kurgudan ayırt edebilmek konusunda her şeyi göze almıştı.

Derken, bir anda, hepsi açıkça aklına geldi. Annesinin atkısı. Bunu bulamamasının sebebi o gece onu ofiste bırakmasıydı. Orada bırakmıştı, çünkü doğrudan oraya gitmeyi planlamıştı. Ve o mumu yanar durumda bırakmıştı. Sadece rüyasında değil, o gece de.

Sersemleyerek yatak odasına döndü ve yatağa çöktü. Rüyasındaki her şey, tam olarak gerçek hayatta olup bitendi. Bu bir rüya değildi, bir anıydı. O gece olup biten her şeyin berrak bir anısı. Baştan beri bildiği, ama keşfetmek için fazla korktuğu bir anı. İtiraf etmek için fazla korktuğu bir anı.

Daha da kötüsü, o gece daha erken bir uyarı alabilirler, kontrolden çıkmadan önce ateşi söndürebilirlerdi ama ofiste ki duman dedektörü kapanmıştı. Bryn'in bunu kapatanın kendisini olduğunu açıkça hatırlaması için rüya görmesi ge-

rekmiyordu. Bunu yaptığı gece davranışları o kadar zararsız görünüyordu ki. Asla kötü bir niyeti olmamıştı.

Gerçeği bileceksin ve gerçek seni özgürleştirecek.

“Oh, sevgili Tanrım.” Sözler ağzından zar zor çıkıyordu. “Ben ne yaptım? Oh, Tanrım ben ne yaptım?” İçindeki güç parça parça tükendi ve yere yatağın ayak ucuna kaydı, tıpkı bir süre önce rüyadan uyandığında olduğu gibi paralize olduğunu hissediyordu.

Bu gerçektir. *Hepsi* gerçektir. Ve kendisi sorumluydu. Asla geri dönmek ve mumu söndürmek şansına sahip olamamıştı. Çünkü bu mum bir şekilde yangını başlatmıştı. Artık çok geç olana kadar bir uyarı almamaları gerçeğinden *kendisi* sorumluydu. Bunu herkesten nasıl saklayabilmişti? Kendisinden bile?

“Ne yapacağım Tanrım?” Gerçek, ağırlığıyla üzerine yuvarlanırken derin bir nefes aldı. Bir katilden farkı yoktu. Bu hayatların sorumluluğu kendi üzerindeydi.

Molly. “Hayır! Oh hayır. Lütfen, Tanrım...” Bir mide bulantısı dalgasıyla adeta sele boğuldu. Bu gerçekle Garrett’in yüzüne nasıl bakardı? Bütün bu zaman boyunca herkes Zeke Downing’i aramıştı, beş kahramanın ölümlerinden dolayı mahkûm etmek için başka birini aramışlardı.

Ama bu kendisiydi. Baştan beri kendisiydi.

Onlar kendisini nasıl affedebilirlerdi? Tanrı bile affedebilir miydi ki?

İstirap içinde saçlarını çekerek yatağın ayakucunda yerde süründü. Hiçbir çıkış yolu göremiyordu, Tanrı’nın kendisini bu borçtan kurtarması için, bunun telafi edilebilmesi için mümkün olan hiçbir yol yoktu.

Zar zor diz üstü doğrulabildi, avuçları çarşafın üstünde dümdüz bir hâlde ayağa kalktı. Çıldırılmış gibi odada göz gez-

dirdi. Eğer gözleri hayatına son vermek için herhangi bir yola, bir hap kutusuna, bir silaha ilişseydi hemen rahatlama hissiyle bunu eline alırdı. Bu düşünceyle nefesi tükendi. Hayatına devam etmek istemiyordu. Ama hayatına son veremezdi. Bunu babasına asla yapamazdı.

Ama uyuyabilmeyi ve asla uyanmamayı diliyordu. Yatağa çöktü. "Yardım et bana Tanrım, yardım et."

Cehennemden gelen kül ve döküntü yağmuruna benzer hâlde, düşünceler veba gibi üzerini sardı. Babasına anlatması gerekecekti. Bu onu öldürebilirdi, kalp krizine neden olabilirdi. Ama bunu ondan nasıl saklayabilirdi? Asla yapamazdı.

Elbette Garrett'ın da bilmesi gerekecekti. Bu aralarındaki her şeyi sonlandıracaktı. Garrett kundakçının yasalarca mümkün olan en ağır cezaya çarptırılması arzusunu hiç gizlememişti.

Kendisi bir kundakçı değildi. Ama yaptıkları bir trajediden daha az olmayan bir şeyle sonuçlanmıştı. Yaptığı şey için ölümle cezalandırılabilir miydi? Kanı soğuk aktı ve Bryn'ın başı düştü. Ama bu bir hediye olacaktı, değil mi? Ölüm, yaptığı şeyle birlikte yaşamaktan çok daha merhametli bir ceza olacaktı.

Kime anlatabilirdi? Sırrını açığa vurmak için nereye gidebilirdi? Peki ya itiraf etmek için neden bu kadar beklediğini nasıl açıklayabilirdi? Bilmiyordu. Şimdiye kadar hatırlamamıştı. Ama kendisine inanırlar mıydı?

Gerçeği bileceksin ve gerçek seni özgürleştirecek.

Kısa nefesler alıp verdi. *Biliyordu.* Derinlerde bir yerde, derine gömdüğü ve unutmaya çalıştığı bir yerde gerçek baştan beri duruyordu. Biliyordu. Ama gerçek gizlice olsa bile yüzleşmek için fazla korkunçtu.

Gerçek seni özgürleştirecek.

Gerçek kendisini nasıl özgürleştirebilirdi? Hayır. Gerçek kendisini hapishane duvarları ardına koyabilirdi. Belki kendisini ölüme kadar götürebilirdi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun Tanrım? Anlamıyorum,” diye feryat etti. “Neden bu anıyı şimdi geri getirdin? Bu ne fark yaratacak? İnsanları geri getirmeyecek. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Tanrım.”

Gerçek seni özgürleştirecek.

Sözler sanki, O bunları yüksek sesle söylemiş gibi berrak gelmişti. Gerçek kendisini *gerçekten* özgürleştirirdi. Eğer dürüst olmazsa kendisini asla affetmeyecekti. Adam ve diğerlerini öldüren yangındaki rolünü itiraf etmesi gerekiyordu. Bunu her nasılsa biliyordu, artık o gece neler olduğunu bildiği gibi. O mumu söndürdüğüne dair anılar uydurmuştu. Buna inanmayı o kadar istemişti ki; zihninde imgeler yaratmış, bir şekilde kendisini ikna etmişti. Ve aslında baştan beri bildiği şeyi düşünmesi gerekmesin diye, zamanını başka işlerle doldurmuştu.

Ama şimdi rüyası gerçekte neler olduğunu ortaya çıkarmıştı, teslim olmaktan başka seçeneği yoktu. Adam'ı asla geri getiremezdi ya da Molly'yi, hiçbirini. Ama yaptığı şeyi ödemesi gerekiyordu. Bunu yapmazsa kendisiyle yaşayamazdı.

Yatak örtülerini eliyle kavrayarak bacaklarının üstünde doğruldu ve banyoya gitti. Duşu elinden geldiğince sıcak açtı ve keskin su ıgnelerinin altında durdu.

Yarım saat sonra, serpilen suların altından çıktığında, ne yapması gerektiğini biliyordu.

*Bryn'in, parkta olup
bitenlerin üzerinde çok fazla
duracağından baştan beri
korkuyordu.*

21

Garrett dairesinin kilidini açtığında cep telefonunu tekrar kontrol etti. Bu sabah uyandığından beri Bryn'a üç kez mesaj atmıştı ve hem ev telefonunu hem de cep telefonunu aramıştı. Bryn ikisine de cevap vermediğinde, iki sesli mesajla bir e-mail bırakmıştı. Bryn hiçbirine cevap atmamıştı. Sonunda bütün mesajları aldığı anda, muhtemelen kendisini peşine takılmakla suçlayacaktı ama bu onun yapacağı bir iş değildi. Genelde ona mesaj attığında hemen cevap alırdı.

Bir boğulma hissi benliğini sardı. Bryn'ın, parkta olup bitenlerin üzerinde çok fazla duracağından, onu öptükten sonra arkadaşlıklarının yeni bir seviyeye ilerlemesini onaylamayacağından baştan beri korkuyordu.

Bryn değişiklikten memnun olduğunu söylemişti. Bunu kendisine bizzat telefonda söylemişti. Yine de biliyordu ki, Bryn bunun üzerinde düşünmeye başlayınca, karşıt fikirlerle sahip olabilir, bunun fazla erken olduğuna karar verebilirdi. Kendisinin de benzer düşünceleri olmuştu. İşte bu nedenle dün gece eve gittikten sonra onu aramıştı. Onu

zorlayarak arkadaşlıklarını riske atmak istemediğine dair güvence vermek istemişti. Ama belki de Bryn kendisine inanmamıştı.

Olup bitenler aralarında oldukça sıcak ve ağır yaşanmıştı. Molly'nin "geri dönüş yok" dediği türden yoğunluk. Bir keresinde, Molly'yle birlikte, markette alışveriş yaparken Molly'nin en iyi arkadaşıyla karşılaşmışlardı. Michelle, Molly'ye her zaman "sadece bir arkadaş" olduğunu söylediği, aynı yerde çalıştığı bir adamla birlikteydi ama birbirlerine dokunuşlarına bakıldığında, ilişkilerinin arkadaşlıktan ötesine geçtiği belliydi. Duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında Molly gözlerini devirmişti. "İşte, mükemmel derecede iyi bir arkadaşlığın sonucu."

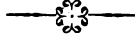
"Neden bunu söylüyorsun? Bana her zamankinden daha iyi arkadaşlarım gibi geliyor."

Ama Molly durmuş, ellerini Garrett'in omuzlarına koyarak onu döndürmüştü. "Bak onlara." Koridorda kol kola girmiş çifte işaret etmişti. "Anlamıyor musun Garrett? Artık geri dönüş yok. Yeniden eskisi gibi arkadaş olamazlar. Eğer işler yolunda gitmezse, önceden sahip oldukları konuma geri dönme-yi başaramayacaklar."

Garrett ona itiraz etmişti. Ama içten içe Molly'nin haklı olduğunu biliyordu. Bryn'in şimdi endişelendiği bu muydu? Şimdiden fazla ileri gittikleri. Mükemmel derecede iyi bir arkadaşlığa zarar verdikleri.

Mektupların arasından bir katalog yığının ve kredi kartı tekliflerini ayırdı ve bunları mutfak lavabosunun altındaki çöp tenekesine tıktı. Onu bir şekilde ikna etmeliydi. Ağırdan almalı, bir süre pençelerini ondan çekmeliydi. Bugünün öncesinde sahip olduklarını korumak adına bir süre geri çekilmek istediğini ona kanıtlamalıydı.

Ama hayır, bu kolay olmayacaktı. Yeniden Bryn'la birlikte olma düşüncesi kalp atışlarını hızlandırdı. Gülümseyerek cep telefonunu cebinden aldı, kanepeye çöktü ve tekrar onun numarasını çevirdi.

16 Ocak, Çarşamba

Telefon çalmaya başladı. Tekrar çaldı. Bryn donup kaldı. Garrett olmalıydı ama onunla konuşamazdı. Henüz değil. Belki de bir daha asla.

Mutfak masasındaki sert sandalyede pozisyonunu değiştirdi, sonra önündeki masanın üzerindeki zarf yığınının geri döndü. Elinin altındaki kâğıt boştu. Myrna'yı aramış, ona hasta olduğunu ve işe gelemeyeceğini söylemişti. Bu yalan değildi. Hayatında hiç bu kadar hasta hissetmemişti kendini... zihinsel, fiziksel, duygusal olarak. Yemeye çalıştığı ufacık yemeği sindirememiş ve zar zor ayakta kalabilmişti.

Bununla birlikte, bu sabah erken saatten beri burada neredeyse hiç mola vermeden oturmuştu; aklına gelen herkese özür mektupları yazıyor, neler olduğunu açıklıyordu: Yangındaki rolünü dün geceye kadar kesin olarak gerçekten hatırlamadığını, o gece ölen cesur itfaiyecileri geri getirecekse kendi hayatını bin kez feda edebileceğini ve bu son derece ihmalkâr davranışı için yasaların istediği herhangi cezayı çekmeye her ne kadar hazır olsa da bunun kahramanların sevdiklerinin gözlerinde asla yeterli olmayacağını bildiğini...

Görevine devam etti, eliyle yazmaya başladı, her mektubu kişisel ve benzersiz bir hâle getiriyordu, bunu kurulmuş makine gibi yapmak istemiyordu. Elindeki listesinde herkesin adresi yoktu ama onları bulacak ve mektupları yarın sabah postaya verecekti.

Yığındaki her mühürlü zarfı birer birer çevirdi, bu kadar özenle yazdığı el yazısına hayran kaldı ve böyle bir anda böylesine değersiz, ben merkezli bir şeyi düşünebildiği için kendisini hasta hissetti.

Her kişinin ismini okurken, onlar için bir dua okudu; Tanrı'nın onları huzura kavuşturması, onların af dileğini kabul etmeleri ve bir şekilde içlerinde kendisini affedecek merhameti bulmaları için...

Jenna Morgan. Arkadaşı. Onun arkadaşlığını kaybetmek, kendisine bile itiraf edemediği kadar acı vermişti. Jenna'nın uzak durmasının sebeplerinin artık önemi yoktu. Bu mektup aralarındaki mesafeyi asla tamir edilemeyecek şekilde kesinleştirecekti.

Zach'in annesiyle babası, Bill ve Clarissa Morgan'a ayrı ayrı yazmıştı. Jenna'nın kayınvalide ve kayınpederiyle hiç tanışmamıştı ama yangınla ilgili haberlerde onların isimlerini görmüştü. Şimdi onlar için dua ederken, onların mektuplarını açmalarını ve oğullarını kaybetmenin yarasını yeniden deşmekten başka bir işe yaramayan sözleri okumalarını hayal ederek ağlıyordu. Herhâlde mektuplarını Jenna da okuyacaktı ve acılarını yeniden paylaşacaktı.

Başka bir zarfı çevirdi. Emily Vermontez, Manny'nin karısı. Ve bir mektup daha, Lucas için, yangında sadece babasını değil, bacaklarından birinin kullanma olanağını, en azından geçici olarak, kaybeden oğulları...

Susan Marlowe'un ismini taşıyan zarfı çevirdiğinde kalbi duracak gibi oldu. Susan da arkadaşı olmuştu, kendisinden birkaç yaş büyük biriydi, örnek aldığı birisi. Gerçeği öğrendiğinde Susan'ın ne kadar ihanete uğramış hissedeceğini düşündüğünde Bryn'in içi sızladı. Susan taptığı kocasını kaybetmişti ve şimdi babalarının ölümünü çok zor karşılayan iki oğlunu

teselli etmeye bırakılmıştı. Açık bir yaraya basılan tuz gibi, yangın ayrıca Susan'ın kalbini ortaya koyduğu kurumu barındıran binayı yıkmıştı.

Bryn, Marloweların oğulları David Jr. ve Danny'ye ayrı mektuplar yazmıştı ve bunları Susan'ın zarfının içine koymuştu. Susan'ın oğullarını da tanımıyordu ama David'le aynı adı taşıyan büyük oğlunun, çok fazla mücadele verdiğini, üniversiteden ayrılmak ve eve dönmek istediğini biliyordu. Belki mektubu Davy'ye babasının ölümü üzerine ufak bir kapanış etkisi yapacaktı.

Bu sabahın erken saatlerinde mektupları yazmaya başladığından beri aklına karşıt fikirler gelmemiş, yangındaki rolü konusunda sessiz kalmaya heveslenmemişti. Tanrı'nın kendisini yönlendirdiği şeyi yaptığını hiç şüphe götürmeyecek bir şekilde biliyordu. Olanları tamir etmek için elinden gelen her şeyi yapmazsa, kendisiyle asla yaşayamayacağını biliyordu.

Ama şimdi, önündeki boş kâğıda bakarken, daha fazla dayanamayacak hâle geldi. Yeniden kalemi eline almak için bütün gücünü kullanması gerekti. Kalem ucunu kâğıdın üzerine koydu ve titreyen bir elle "Sevgili Baba!" diye yazdı. Kalemi yerine koydu ve göz yaşıyla ıslanmış kâğıdı buruşturdu. Acıyla inleyerek bunu masasının altındaki çöp kutusuna tıktı.

Babasının bunu bir mektupta okumasına izin veremezdi. Bunu ona bizzat söylemeliydi. Hemen, bugün. Vereceği bilginin etkisini yumuşatmak için onunla birlikte olmalıydı. Ama böyle haber nasıl daha makbul bir hâle getirilebilirdi ki?

Belki de yarın teslim olmadan önce geceyi onun evinde geçirecekti. Babasının nasıl perişan olacağını, kendisine karşı

nasıl bir hayal kırıklığı duyacağını düşünerek titredi. Babasının kalbinin bütün bunlara dayanabilmesi için dua etti. Eğer haberleri duymak onda kalp krizine neden olursa kendisini asla affetmeyecekti. Ama ona *anlatmadan* yapamazdı.

Yeni bir düşünce aklına geldi ve Adam'a hitaben bir mektubun giriş bölümü zihninde oluşmaya başladı. Sözlerin bir kâğıtta karalandığını imgeledi. *Sevgili Adam, beni affedebilecek misin?*

Yeni bir gözyaşı akınını silerek, tekrar bir kâğıt çıkardı.

Garrett için. Yaşayanlar için.

Onun mektubunu yazmak yaptığı en ağır şey olacaktı. Başta, bunu ona bizzat söyleyeceğini düşünmüştü. Eğer roller tersine dönseydi Garrett'dan kendisine gelmesini ve itirafını yüz yüze yapmasını isterdi. Ama son haftalardaki konuşmalarını zihninde yeniden yaşıyor ve Garrett'ın, Molly'yi öldüren yangından sorumlu olan "her kimse" ona karşı öfkeli sözlerini hatırlıyordu.

Belki bu konuda korkakça davranıyordu, ama onunla yüz yüze gelip de ilk öpüştüklerinde gözlerinde olan aşkın tiksintiye dönüşmesini göremezdi. Garrett gerçeği öğrendikten sonra, bir daha asla kendisini görmek istemeyecekti. Ne yaptığını öğrendikten sonra onun kendisine bakması, onun için sadece bir işkence olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve tanıdığı en değerli arkadaşlıklardan birini sonsuza dek bitirecek sözleri yazmak için bütün gücünü topladı.

*Babasının gözlerindeki
sevgi, Bryn'in içinde
ağlama isteği uyandırdı.
Neler olduğunu ona nasıl
anlatabilirdi?*

22

“Merhaba, baba...”

“Bryn! İçeri gir, içeri gir. Bu köy yerinde ne yapıyorsun? Seni beklemiyordum.”

“Biliyorum. Aramam gerekirdi.” Bryn’in sinirleri hızla bozuluyordu.

“Saçmalık. Daha demin sıcak kakaoyu bitirdim. Sana bir bardak hazırlayayım mı?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Bir şeyler yemek ister misin? Akşam yemeği yedin mi?” Babası Bryn’in arkasından kapıyı kapattı ve mutfığa yöneldi.

“Hayır. Aç değilim. Ben... baba. Sana söyleyeceğim bir şey var.”

Babası yüzünü ona döndü, başını dikerek ona dikkatle baktı. “Bahse girerim bunun ne olduğunu biliyorum.” Yavaşça yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bu Garrett denen çocuk, değil mi? Şu köpekleri birlikte gezdirdiğin adam.”

“Hayır... baba. O...” Bryn başını babasından çevirerek onun dağınık oturma odasına baktı, birden bacaklarının artık kendisini taşıyamayacağını düşündü. “Oturalım, tamam mı?” Bir koltuğa çöktü.

Ama babası ufak bir yaşlı kadın gibi odada titreyerek ilerledi, gazeteleri topladı, kurumuş yemek lekesi olan bulaşıkları kahve masasının bir kenarına yığdı.

“Sanırım ne söyleyeceğini biliyorum Bryn Abigail ve senin de ne söyleyeceğini düşündüğünü biliyorum, o hâlde sana zaman kazandırayım.” Kollarını kavuşturdu ve oturma odasıyla mutfak arasındaki kapının kenarına dayandı. “Bu adama âşıksın ve benim sana bunun çok erken olduğunu söyleyeceğimi sanıyorsun.”

Bryn itiraz etmek için ağzını açtı ama babası söze başlamıştı bir kere.

“Başka koşullar altında sana bunu söyleyebilirdim, Bryn. Ama şimdi bir süredir, bu adamın ismini her andığında sesinde neşeli bir hava ve gözlerinde bir parıltı var.”

Babasının gözlerindeki sevgi Bryn’in içinde ağlama isteği uyandırdı. Neler olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Bunu şimdi yapması gerekiyordu ama sesi bir türlü çıkmıyordu.

Babası sözlerini sürdürdü. “Çok uzun süre yas tutmak için fazla gençsin. Bu adamı seviyorsan, sana mutluluklar diliyorum. Biliyorum ki emin olmadığın bir şeye atılmazdın, sana güveniyorum.”

Bryn paralize olmuş bir hâlde kanepenin kenarına oturdu. Oh, keşke babasının söyleyeceğini sandığı şey doğru olsaydı. O anda, babasını dile getirebileceğinden daha çok seviyordu; kendisine Garrett’ı sevmek için izin verdiği, kendisini anladığı, güvendiği için... *Güven*. Bu düşünceyle soluğu kesildi. Çünkü şimdi ona söylemesi gereken şey, bu güveni sarsacaktı.

“Ah baba...” Ağlamamak için kendisini zor tuttu. “Keşke bu olsaydı. Keşke iyi bir haber olsaydı. Ama... değil.”

“Bryn! Tatlım sorun nedir?”

“Ben... korkunç bir şey yaptım. Bilerek yapmadım.” İtiraf etmesi gereken şeyin ağırlığı yeniden üzerine çökünce, sesi bir hıçkırıkla çıktı. “Ah o kadar üzgünüm ki.”

Babası bir anda Bryn’ın yanında biterek kolunu onun beline sardı. Bryn onun varlığından güç aldı. “Nedir tatlım? Sorun nedir?”

Bryn onun sesindeki korkuyu hissetti ve bunu geri alabilmeyi umutsuzca istedi. Ama yapamadı. “Korkunç bir sır saklıyorum... kendimden bile. Hiçbir şey yapmadığımı kendime anlatmaya çalıştım, ama bunun doğru olmasını ne kadar istersem isteyeyim, doğru değildi. Ve şimdi, bunu telafi etmeliyim. Bunu yapmalıyım, baba.”

“Neyi telafi etmelisin? Bryn, ne dediğin anlaşılmıyor.”

“Yangın...” Babasının kalbi için bir dua okudu. “Adam’ı öldüren, bütün bu adamları öldüren yangın... benim suçumdu.”

“Ne? Saçmalıyorsun Bryn. Neler söylüyorsun?”

“Bir mumu yanar durumda bıraktım... sığınma evinde bir ofiste. O gece yangını başlatan buydu. Bilerek yapmadım. Geri dönüp söndürecektim. Ama sonra Charlie benden kendisiyle kart oynamamı istedi ve...” Kısa kesti. Tekrar tekrar, düşüncelerini düzeltmesi, suçu başkasının üstüne atamayacağını kendisine hatırlatması gerekti. Ne Charlie’ye, ne vücudu kokan adama, ne de uykusuzluğa değil ve kesinlikle kavgayı başlatan, kendisini hassas bir ruh hâline sokan Adam’a da değil. Bunların hiçbirisi hatası için bir mazeret değildi. “Bunu asla bırakmamalıydım.”

“Bryn?” Babası ona baktı. “Emin misin?”

Bryn derin bir acı içinde sadece başını sallayabilirdi.

Babası başını eğdi, iki elinin parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirdi. Sonunda başını kaldırdı ve odada boşlu-

ğa baktı. “Ama yangını başlatanın bu olup olmadığını bilmiyorsun.”

“Biliyorum baba.”

“Nasıl bilebilirsin? Bu... her şey olabilir.”

“Baba...” Bryn zorla bir nefes daha aldı. “Yangının ikinci katta başladığını biliyorlar. Ayrıca hepsi bu değil.” Utançtan kızarak, ofisteki duman dedektörünü kapattığını anlattı.

Babası sandalyeye çöktü, derin bir nefes verdi. “Ama onlar... gazete çarşafarla ilgili bir şey yazdı.”

“Bu nedenle yangın bu kadar şiddetli oldu, evet. Çünkü bütün bu hastane çarşafı orada duruyordu. Ama yangını başlatan bu değil.”

Babası başını sallayarak oturdu, bütün bunları kavramaya çalışıyormuş gibi görünerek. Sonunda dirseklerini dizlerine koydu ve Bryn’a baktı. “Neden daha önce hiçbir şey söylemedin?”

Bryn ona rüyasını anlattı; anıları nasıl bastırdığını, hatta mumu söndürmesine dair bir anı kurgulamaya çalıştığını.

“Rüyanın, uydurduğun anılardan daha gerçek olduğundan nasıl emin olabilirsin ki? Fark nedir?”

Bryn başını eğdi. “Farkı biliyorum. Sadece biliyorum.”

Babasının omuzları çöktüğünde, Bryn onun kendisine inandığını anladı. Babası gözlerini bir an kapadı sonra yine Bryn’la göz göze geldi. “Peki, ne yapacaksın?”

“Birisine anlatmalıyım. İtiraf etmeliyim.”

“Bryn, bunun sen olduğundan emin olamazsın. Soruşturma görevlileri işlerini bitirene dek bekle.”

“Hayır baba. Bu kadar beklemiş olmam yeterince kötü zaten. Birisine anlatmalıyım. Eğer rapor çıkana dek beklersem...” Cümlesini nasıl bitireceğine dair bir fikri yoktu.

“Ama kime anlatacaksın ki? Sadece polis karakoluna girip de... Bir avukat tutmalıyız. Çok dikkatli olmalısın. Bu ciddi Bryn. Öyle içeri girip kendin yaptığını iddia edemezsin. Hapse düşebilirsin! Belki haksızsındır.”

Bryn başını salladı. “Bütün ailelere mektuplar yazarak özür diledim. Şimdi teslim olmalıyım. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.” Bunun babasını ne kadar derin etkileyeceğini fark edince keder benliğini sardı. Onun haklı olabileceğini anladığı sırada, ayrıca yaptığı şeyden dolayı hapse girebileceğinin gerçekten mümkün olduğunu da anladı.

“Bryn, birini arayacağım. Eberfield’in arada bir kullandığı bir avukat. İyi bir avukattır.”

Bryn gözlerini kapadı. “Bir avukat tutacak param yok. İyisi şöyle dursun, *hiçbir* avukat.”

“Bu konuda endişelenme. Bununla ilgileneceğim.”

“Hayır baba. Ben *suçluyum*. Bir avukat bu durumda ne yapabilir ki? Bundan yakamı kurtarmaya çalışmak istemiyorum. Sonuçlarını ödemek istiyorum... bunu *yapmak zorundayım*. Bunu yapmazsam kendimi affedemem.”

“Bunları sadece Adam’ı kaybettiğin için söylüyorsun.” Babası kanepeden kalkıp yürümeye başladı. “Bunalımdasın Bryn. Ama tatlım, bununla savaşmalısın. Uğruna yaşayacak o kadar şeyin var ki.”

Bryn hafifçe gülümsedi. “Elektrikli sandalyeye oturtulacağımı sanmıyorum baba.”

Babasının yüzünün rengi attı. “Böyle bir şey hakkında şaka bile yapma.”

Bryn onun yanına giderek sarıldı. Babasına duyduğu sevgi içini doldurdu. Davranışlarının ona bu kadar üzüntü ve utanç vermesinden nefret ediyordu. Bu büyük karışıklıkla ilgili her

şeyden daha fazla nefret etti. Ama yanan sığınma evinin önünde sıralanmış sedyelere dair zihninden hızla geçen bir resim bu düşüncesini hemen düzeltti.

“Benimle gitmek ister misin?”

Babası gözleri büyüyerek kol saatine göz attı. “Şimdi mi gidiyorsun?”

Bryn derin bir nefes aldı. “Yarın sabah ilk işim bu. Aklımda bu varken hafta sonunu geçiremem.”

“Elbette seninle geleceğim. Hem bu gece burada kalıyorsun.”

Bryn başını salladı. Babasının ne yapmayı planladığını öğrenince kalması için ısrar edeceğini bildiği için eşyaları arabasındaydı.

Bryn yarınki sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı: Kendisi polise her şeyi anlatırken, babası elini tutuyordu. Yanında o varken bu çok daha kolay olabilirdi. Yine de onu bu işe katmayı düşünmek kalbini burkuyordu.

Bir hıçkırık kendisini sarstı. Sessizce ayakta durdu. Babasının duygusal çöküntü yaşadığını görmesine izin veremezdi. “Banyoya gidiyorum” diyerek hıçkırdı, sesini düzgünleştirmeye çalıştı.

Babası gözlerinde dalgın bir bakışla başını salladı.

Bryn banyoya giden koridorda adeta koştu. Kapıyı kapattı, kilitledi ve sırtını soğuk fayanslı duvara dayayarak yere çöktü.

Askıdan bir banyo havlusu çekti ve hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak yüzünü buna gömdü. “Oh Tanrım, anlamıyorum! Bunun olmasına nasıl izin verirsin?” diye fısıldadı.

Gerçek seni özgürleştirecek.

Ebedi sözleri yeniden duydu ve bunlarla içine geçici bir huzur geldi.

*Kalemin eline bindirdiği
yükten dolayı, ağırlığı
400–500 kilo edebilirdi.*

23

Babasının evindeki misafir odası, evin arkasındaki küçük yatak odasıydı, onun dinlenme odası olarak işlev görüyordu. Annesinin ölümünden tam bir yıl sonra babası kırsal bölgeye taşınmıştı. Falls'tan 32 kilometre ötede 12 bin metrekarelik ağaçlık alanın üzerinde bulunan bu malikâne stili evi almıştı. Onu, büyüdüğü evi satarken görmekten çılgınca nefret etmişti ama babası, başını çevirdiği her yerde annesiyle ilgili anıların bulunmasının çok zor olduğu konusunda ısrar etmişti. Bryn anlıyordu. Annesi öldükten sonra onu eski evde ziyaret etmek kendisine zor geliyordu. Evin babasına nasıl boş geldiğini ancak tahmin edebilirdi.

Babasının sarkmış, çökmüş eski kanepeye yaydığı battaniyeleri düzleştirdi, ışığı söndürdü ve serin çarşafların altına sokuldu. Mutfakta babasının musluğu açtığını, dolap kapaklarını açıp kapadığını duydu. Sonra koridorda onun sürünür gibi yürüdüğünü, kendi kapısının önünde bir an durduğunu ve sonra odasına hareket ettiğini duydu.

Yirmi dakika sallanıp döndükten sonra kanepenin üzerinde, duvardaki saatin saniye saniye tıklamasını dinledi. Sonra örtüleri üzerinden attı ve babasının masasına ilerledi. Masada-

ki lambanın ışığını yaktı. Eski sumen üstüne ampul sarı bir ışık gölü yansıttı. Bryn bunu büyüdüğü evdeki babasının çalışma odasından hatırladı.

Sessizce yan çekmecelerden birini açarak, kâğıt aradı. Bunu babasının her zaman sakladığı yerde buldu. Bu tertemiz beyaz kâğıdı çıkarmak, babasının işten sonra duştan yeni çıkmış, şampuan ve yeni yıkanmış tişört kokar bir hâlde masasında oturmasının tatlı anılarını aklına getirdi. Elinde kalemtıraşla açılmış kalem, başını masasına eğmişken onu rahatsız etmek istemeyerek babasının yanında çömelirdi.

Yıllar sonra babasının akşam işinin, *News-Leader*'daki bulmacayı çözmek olduğunu anladı. Bunun anısına gülümsedi ve masasının üstündeki Eberfield & Sons bardağından bir kalem seçti.

Yine de kâğıdın üstüne tarihi yazarken, hıçkırmaya başladı. Kalemin eline bindirdiği yükten dolayı, ağırlığı 400–500 kilo edebilirdi. Bununla birlikte yarın sözlerin diline gelmemesinden korkuyordu, bu nedenle kalemin ucunu kâğıda koydu ve itirafını yazdı.

Ben, Bryn Hennesey, geçen yıl 1 Kasım'daki Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi'ndeki yangında suçluluğumu itiraf etmek istiyorum. Her ne kadar bu tamamen isteğim dışında olsa da ihmalimin, kocam Adam Hennesey ve diğer dört itfaiyeciyi öldüren yangına sebep olduğuna inanıyorum.

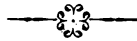
Durdu ve üzüntüsünü bastırarak yazdıklarına baktı. İtirafını siyah ve beyaz yazılı bir hâlde görmek, evi yeniden yaptığı şeyin ağırlığıyla doldurmuştu. Sözleri iyice inceledi, itirafını yasal boşluklar bırakacak ve kendisine mahkûmiyetten kurtulması için şans verecek bir şekilde kaleme almanın bir yolu bulunabileceğinin farkındaydı.

Babası ona bir avukat tutmak istemişti. Ama dünyadaki hiçbir avukat kendisinin suçlu olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Yaptığı şey için cezadan kurtulmak istemiyordu. Zaten, o gece olup biteni telafi edecek hiçbir ceza yoktu. Ölümü bile, yangının alıp götürdüğü beş hayatı dengeleyemezdi. İhmalî nedeniyle ölen insanlar beş yiğit kahramandı. Kendisi bir korkaktı, keyfini çıkardığı mutluluğun bir gününü bile hak etmemişti.

Garrett'la Ferris Park'taki o sihirli sabahı düşündü, sadece onunla birlikte olarak içini dolduran sevinci. Bir arkadaş olduğunu onun düşünmesine izin vermekte o kadar haksızdı ki. Her ne kadar insan beyninin nasıl çalıştığını anlamadıysa da, kesinlikle gerçeği baştan beri biliyordu. Kesinlikle bir yerde, derinlerde, bu trajedi için suçlanacak kişinin kendisi olduğunu farkındaydı. Garrett'ın kendisine güvenmesine, onun arkadaşası olmasına, hatta belki de kendisine âşık olmasına izin verirken aklından ne geçiyordu ki?

Peki ya Garrett ne yaptığını öğrendiğinde, varlığının her hücresinden nefret etmekten kendini nasıl alacaktı?

Kalemi aldı ve yazmaya devam etti. Mantiğini koruması gerekiyordu. Gerçekle yüzleşmesi gerekiyordu... ve sonra bunun getirdiği her ne sonu olursa.

17 Ocak, Perşembe

Sarı bir güneş ışını, odadaki keçeleşmiş halıyı boyadı. Babasının Folgers'ının tanıdık, rahatlatıcı kokusu kapının altından süzüldü ve Bryn onun mutfakta bir şeyler aradığını duydu.

Sonunda uykuya dalmayı başarmış olmalıydı ama saat beşe kadar saatin ibrelerinin her saat başında anons ettiğini görmüştü. Şimdi saat yediydi. Dün gece korku hissetmişti, hatta umutsuzluk ama şimdi sadece bugünün üstesinden gelmek istiyordu.

Bu gece hapisane hücresinde oturuyor olacak mıydı? Orada mı uyuyacaktı? Bilmiyordu. Ama olacıklardan korkmuyordu. Artık bu Tanrı'nın ellerinde değildi ve bu gece güneş battığında gerçeği ortaya çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapmış olacaktı. Bunu bilmesi sonsuz huzur veriyordu. Hissettiği geçici huzur, yalnızca o uğursuz geceden beri korkunç, gizli bir gerçekle yaşadığını ispatlıyordu.

Çabucak duş alıp giyindi ve koridordan geçerek mutfağa gitti. Babası masada oturuyordu, arkası dönük, başı eğikti. Bryn onun saçlarının ne kadar ağardığını fark etmemişti. Boğazını temizledi ve babası başını doğrulttu.

“Günaydın. Seni korkutmak istemedim.” Sesine neşeli bir hava vermeye çalıştı.

“Düşünüyordum, Bryn. Yangın müfettişinin raporunun çıkmasını beklesek ne olur? Belki bir şey sonunda bunun bir mum olmadığını ispatlayacak. Eğer şimdiye dek hatırlamadıysan, belki de düşündüğün gibi olmamıştır.”

“Baba, lütfen!” Bir elini uzattı. “Biliyorum bunun doğru olmasını istemiyorsun, bir çıkış yolu bulmakta umutsuzsun. Ama... sen sadece benim için işleri zorlaştırıyorsun. Bununla ilgili dua ettim. Gerçeği biliyorum. Ne yapmam gerektiğini de biliyorum.”

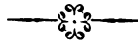
Babası sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, duruşunda bir meydan okuma vardı. “İnternete bakıyordum. İstem dışı adam öldürmenin cezası nedir biliyor musun? Hapishaneye düşebilirsin, Bryn. Hapishane! Başka bir yol olmalı. Bir çıkış

yolu olmalı. Hiç olmazsa onların sana bir avukat tutmalarına izin ver.”

Bryn başını salladı. “Baba... Ben çıkış yolu aramıyorum. Ben suçluyum. Hapse düşmeyi hak ediyorum.” Ölmeyi hak ettiğini düşünmeye başlamıştı. Ama babasının yüzündeki derin üzüntüyü görünce, ona kendisini son günlerde rahatlatan sözleri söyledi. “Belki bir çıkış yolu olmayabilir, ama bir geçiş yolu olmalı. Ben korkmuyorum baba, o hâlde lütfen benim için korkma. Ben iyi olacağım. Ne olursa olsun, Tanrı bunu aşmama yardım edecek.”

Bunun hiçbir anlamı yoktu ama o anda, Bryn bunun doğru olduğunun farkına vardı. Hayatının bu en kötü anında, sanki birisi taşkın bir nehirde kendisini çekmiş, sağlam bir kıyıya oturmuş ve etrafına sıcak bir battaniye sarmış gibi hissediyordu.

Ama birkaç dakika içinde, kendisini isteyerek bu nehre atacaktı. Sadece akıntının kendisini evden fazla uzağa taşımamasını umuyordu.

Bryn sakın olduğunu sanıyordu ama Hanover Falls Karakolu’nun ön kapısından geçtiğinde elleri titremeye başladı.

Babası korkusunu hissetmiş olmalıydı ki bir elini sırtına koymuştu, kendisinden beklenmeyecek bir hareketti bu. “Tamam, buradayım tatlım.”

Bryn çantasından dün gece yazdığı itirafı çıkardı ve bir nefes aldı.

Üniformalı bir kadın polis, ona doğru yürüdükleri sırada masadan başını kaldırıp baktı. “Yardımcı olabilir miyim?”

Bunun için prosedürün ne olduğu konusunda Bryn'ın hiçbir fikri yoktu. "Biriyle konuşmam lazım... bir suçla ilgili."

"Kurban siz misiniz?"

Bryn boğazındaki yumruyu yuttu. "Hayır. Ben... suçu işleyen kişiyim."

"Affedersiniz?"

Bryn zarfı uzattı. "Burada itiraf mektubum var. Bunu kime vermem gerektiğini bana söyleyebilir misiniz?"

Kadın sandalyesini geriye attı ve yavaşça kalktı. Bryn'ın babasına doğru başını salladı. "Avukatı mısınız?"

"Hayır. Ben Hugh Terrigan. Babasıyım."

Bryn onun sesinde bir gurur olduğunu düşündü. Bu kendisini şaşırttı. Yaptığı şey onu utandırmıştı. Ama babasının gururu kendisine güç verdi.

Polis başını salladı. "Avukatının hazır bulunmasını isteyeceksiniz."

Bryn ileri bir adım attı, babasının bununla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu. "Bir avukatım yok. Ben suçluyum. Ben... bu işten sıyrılmaya çalışmıyorum."

"Suçun tanımı nedir?"

"Sanırım buna istem dışı adam öldürme diyebilirsiniz."

"Birini mi öldürdünüz?" Kadın pek inanmamış görünüyordu.

Ama Bryn başını salladı.

"Durun... Durun..." Kadın iki elini de avuçları dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bir dakika bekleyin, Komiser Perlson'ı çağıracağım. Burada bekleyin." Masasının etrafından hızla koşturdu ve solundaki bir kapının ardında kayboldu.

Bryn, bir cam panelin ardından, onun bel yüksekliğindeki bölmelerden oluşan labirentten geçerek el salladığını ve bir adamın masasında durduğunu gördü. Adamı yangından sonra bölge gazetelerinde çıkan fotoğraflardan tanıyordu: Komiser Rudy Perlson. Adam, Perlson'la birlikte sayısız kaza sahnelerinin tatbikatını yapmıştı ve ondan daima övgüyle bahsederdi.

Komiser başını kaldırıp baktı, Bryn'la göz göze geldi ve hafifçe başını salladı.

Bir dakika sonra panelin kapısından başını uzattı ve Bryn'a işaret etti. "Buraya gelin." Çenesini kaldırarak babasına da Bryn'la birlikte gelme izni verdi.

Bryn'la babası, Komiser Perlson'ı binanın arka tarafında aralıklı olarak döşenmiş bir ofise kadar takip ederken iki üniformalı memur ve sivil giyinmiş birkaç kadın masalarından baktılar.

"Memur Jamison, bir suçu itiraf etmek istediğinizi söylüyor."

Bryn başını salladı. "Evet." Zarfı uzattı. "Bir itiraf mektubu yazdım."

Perlson zarfı görmezden geldi, çekmecesinden bir form çıkardı ve yuvarlak uçlu bir kalem eline aldı. "İsim?"

"Bryn Hennesey." Onun için heceledi.

Perlson başını kaldırdı, sanki Adam'ın kızı olduğunu çıkarabilmiş gibi ona dikkatle baktı ama adresini ve doğum tarihini sormakla yetindi. Bunları forma geçtiğinde, "Bir avukatınız var mı?" diye sordu.

"Hayır efendim. Suçlu olduğumu beyan etmek istiyorum."

Perlson başını salladı. "Yine de bir avukata ihtiyacınız olacak."

Bryn babasına baktı sonra komisere dönerek, “Avukat tutmam şart mı?” dedi.

“Bryn...” Babası boğazını temizledi. “Lütfen mantığına kulak ver. Bırak sana bir avukat tutsunlar.”

Bryn başını kaldırıp duvardaki saate baktı. On. Garrett’ın mektubu bugün eline geçecekti. Ondan gelen birkaç telefon araması ve mesajını görmezden gelmişti, o mektubunu okumadıysa, her şey yolundaymış gibi yapamayacağını biliyordu ve şayet mektubuna cevap olarak aradıysa onunla konuşmak için oldukça korkuyordu.

Perlson başını kaldırdı. “Bir itirafta bulunmadan ve gelecek sorulara cevap vermeden önce, bir avukat bulundurma hakkına sahipsin. Sana bunu yapmanı şiddetle tavsiye ederim.”

“Avukat istemiyorum. Sadece itirafımı yapmak istiyorum.” Eğer bunun üstesinden şimdi, bugün gelemese çıldıracaktı. Komiser omzunu silkti ve forma bir şeyler yazdı. Başını kaldırıp onu inceledi. “Peki itiraf etmek istediğin nedir?”

Bryn zarfı masaya koydu ve komisere doğru itti, sanki bir uçurumun kenarından cehenneme yeni atlamış gibi hissediyordu.

*Bryn gözlerini kapadığında,
neredeyse yanındakinin
Garrett olduğunu hayal
edebiliyordu ve geri kalan
her şey sadece kötü bir
rüyaydı.*

24

18 Ocak, Cuma

Bryn, babasının misafir odasındaki kanepede oturdu, damarlarından huzur ve dehşetin bir karışımı akıyordu sanki. Hanover Falls nezarethanesinde tek başına uykusuz bir gece geçirdikten sonra evdeydi.

Dün, yarım saat formları doldurduktan ve sorgulandıktan sonra, tutuklanmış ve karakolda bir nezaret hücreğine götürülmüştü.

O anki utancını ve babasının buna tanık olmak zorunda kalmaktan ötürü duyduğu acıya tanık oluşunu her düşündüğünde, onun kendisiyle birlikte gelmesine izin verdiği için pişmanlık duyuyordu. Neyse ki, Komiser Perlson bu sabah kendisi için bir kefalet duruşması almayı başarmış ve yargıç onu, ne anlama geldiğini bilmediği “kefaletsiz” serbest bırakmıştı. Belli ki kendisinde kaçma riski görmemişlerdi, böylece hiç olmazsa bütün hafta sonunu hapishanede geçirmek zorunda kalmamıştı.

Kendisini oradan çıkardığı için komiseri öpmek istedi. Adam'ın Hanover Falls'un komiserinden her zaman nasıl sev-

giyle bahsettiğini hatırladı ve şimdi anlıyordu. Perlson'ın da Adam için aynı şeyi hissettiğini düşünüyordu ve adamın kendisine gösterdiği merhametten dolayı Tanrı'ya şükretti.

Ama artık bundan böyle merhamet bekleyemezdi. *Ağır suç* işlemiştir. Bu söz adeta kulaklarında çınladı.

İstem dışı adam öldürmekten bir ağır ceza yargıcının huzuruna çıkacaktı. Bu trajedi ulusal çapta dikkat çekmişti. Garrett'in davranışı bir işaretse, halk intikama açtı. Yargıç şüphesiz onlara istediklerini verecekti.

"Bayan Hennesey, iyi bir avukat tutmanızı size ne kadar tavsiye etsem azdır" dedi komiser. "Ya da hiç olmazsa mahkeme size bir avukat tutsun. Bu hafife alınacak bir şey değil. Herhâlde kendi avukatlığınızı kendiniz yapmak istemezsiniz... tabii hayatınızın en güzel yıllarını hapiste geçirme fikrinin sizin için bir sakıncası yoksa."

Bryn buna hazırlanmıştı. En azından nezarethanede geçen zamana. Ama büyük ihtimalle hapse girecekti. Daha azını hak etmiyordu. Babası bir avukat tutması konusunda ısrarcı olmuştu ve sonunda babasının sağlığını düşünerek, Eberfield & Sons'un tuttuğu avukatla konuşmayı kabul etmişti.

Babası her nasılsa bu öğleden sonrası için Judson Meyer'in Springfield'deki ofisinde bir buluşma ayarlamayı başarmıştı. Bryn'in bu konuda içinde iyi bir his yoktu. Adam bu dava konusunda ya umutsuz durumdaydı ya da bu davanın kendisine getireceği reklam için açgözlüydü ki, Bryn için programını yenilemişti. Her iki senaryo da Bryn'a fazla huzur vermedi.

Kapı vuruldu ve Bryn doğrularak hemen gözlerinin etrafını çerçeve gibi sardığını bildiği maskara akıntılarını sildi. "Gel baba."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve babası orada durarak ona dikkatle baktı. "Nasılsın?"

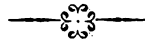
Bryn sadece başını salladı, konuşacak olursa ağlayacağından korkuyordu.

Babası içeri girdi ve yanındaki kanepeye oturdu. “Bu adamla konuşmakla doğru olanı yapıyorsun tatlım. O iyi bir avukat. Senin için en iyisini yapacak.”

Bryn ne yapacağını bilemiyordu. Sadece bunun bitmesini istiyordu. “Sanırım gitmeliyiz artık, sence de öyle değil mi?”

Babası zorla ayağa kalktı. “Üstümüzü giyinelim.”

Sprigfield yolunda ikisi de konuşmadılar. Radyo babasının country müziğini çaldı. Bryn gözlerini kapadığında, neredeyse yanındakinin Garrett olduğunu hayal edebiliyordu ve geri kalan her şey sadece kötü bir rüyaydı.

“**P**eki o zaman. Sana Bryn diyebilir miyim?” Judson Meyer yaklaşık elli yaşlarında görünüyordu, şakaklarında çekici bir şekilde beyazlaşmış saçları, çelik mavisi gözleri, özel dikilmiş takımı vardı ve tavırlarıyla şüphesiz müşterilerine güven telkin etme amacındaydı. Ama Bryn’a göre, TV reklamından çıkmış şu kalitesiz avukatlara çok benziyordu.

Elleri kontrol edilemez bir şekilde titredi. Avuçlarını birbirine bastırdı ve sakın görünmek için boşuna bir çabayla ellerini masanın altına koydu.

“Sana bazı sorular sormalıyım Bryn, mutlak gerçeği öğrenmem gerekiyor. Eğer seni temsil edeceksem, bildiğin her şeyi bilmeliyim, en ufak ayrıntısına kadar.”

Bryn onunla göz göze geldi ve başını salladı. Hiç olmazsa bu konuda aynı şeyi istiyorlardı: Gerçeği.

“Ön duruşmayı erteleyeceğiz. Hakkındaki iddiaların neler olduklarını biliyorsun.” Mahkemeye çağrıldığı sırada, Bryn’ın

suçuyla ilgili bulunabileceği çeşitli beyanları anlattı. Bryn bütün bu terimleri zar zor anlayabiliyordu... anlaşmalı ceza, suç kabullenme, tek başına savunma, daha hafif ceza için suç itiraf etme gibi. Cümlelerin hepsi birbirine karıştı ve hiçbir gerçeği yansıtmıyormuş gibi gelmiyordu, bütün gerçeği ve sadece gerçeği... *Yardım et Tanrım!*

Avukat bir saat boyunca ona sorular sordu; sığınma evindeki işi, o gece neler olduğu, mumla ilgili ayrıntılar, rengine kokusuna kadar. Bryn sanki başkasının hikâyesini anlatıyormuş gibi kendisini durumdan soyutlanmış hissederek, onun sorularını dikkatle cevapladı.

Ona rüyasını anlattı, ya da anısını... buna ne diyeceğinden emin değildi.

Avukat inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Bir rüya mı? Bir rüyadan dolayı mı suçlu olduğunu düşünüyorsun?”

Bryn başını salladı. “Bundan daha fazlasıydı. Rüya sadece yaşananları geri getirdi... gerçek anıları. Bunları hayalimden uydurmuyorum.”

“Mumu sen mi satın aldın?” diye sordu Meyer, önceki sorgulama şeklinden belli ki vazgeçmişti.

“Hayır.”

“Bunu sığınma evine getiren sen misin?”

“Hayır.”

“Kim getirdi?”

“Susan Marlowe, müdire.”

“Evsizler sığınma evinin müdiresi mi? Emin misin?”

“Evet.”

Meyer, hiddetle önündeki defteri karaladı. Başını kaldırıp baktığında, yüz ifadesi neredeyse sevinçliydi. “Bu mumu yanar durumda bırakmış olsan bile, ki böyle olduğuna ikna olmuş

değilim ama bunu yapmış olsan bile, mumun zaten en baştan sığınma evinde bulunmaması gerekirdi. Bayan Marlowe da şüphesiz bunu biliyor.”

Bryn başını salladı. “Hayır. Susan’ın bununla hiçbir ilgisi yok. Bunun sadece koku için olduğunu açıkça söyledi, havayı temizlemek için” dedi. “Bunu yakmamamız gerekiyordu” diye ekledi hemen.

“Yakmamanız mı gerekiyordu? Bunu belirten, bir yerlere asılı talimatnameler var mıydı?”

Bryn bir an düşündü. “Hatırlamıyorum. Ama olmalı. Bir eğitim el kitapçığı vardı. Herhâlde oradaydı.” Nabzı hızla atmaya başladı. Susan’ı bu işe dâhil edecek bir şey mi söylemişti?

“Hiç Bayan Marlowe bu mumu kendisi yakar mıydı? Ya da sığınma evindeki başka mumları?”

Bryn’in nefesi kesildi. Sırf mumları içeri soktuğu için Susan’ı tutuklayabilirler miydi? “Ben... hiç bilmiyorum.” Bırak avukat bunu nasıl anlarsa anlasın.

“Her ne kadar mumu arada bir yakmasa bile, Bayan Marlowe’un bunun binaya sokulmasına izin vermesi, kendisi açısından tamamen sorumsuzluktur. Ayrıca kibrit veya başka yakıcı araçlarının binaya girişine izin vermesi. Bunlar, orada bulundurulmaması gereken nesneler. Ayrıca kalitesiz bu ucuz duman alarmlarını kullanıp paçayı sıyırmaları beni şaşırttı.”

Bryn onların “paçayı sıyırmadıklarını” belirtmedi.

“Kalanların çoğu sigara içiyordu. Dışarıda... şey, arada bir dışarısı gerçekten soğuk olduğunda, girişin hemen içerisinde içerlerdi... ama yine de, bütün çakmaklara ve kibrit kutularına el koymamıza imkân yoktu. Esrar ve uyuşturucuları içeri sokmamaya çalışırken zaten yeterince sorun yaşıyorduk.”

Bay Meyer defterine yine bir şeyler karaladı. Bryn onun farklı yerlere yazdığı karalamalarını okumaya çalışmaktan vazgeçmişti.

“Bakmamız gereken bir nokta daha var. Yangın müfettişinin raporuna göre, ikinci katta yüksek derecede yanıcı nitelikte yataklar ve çarşafur duruyordu. Bayan Marlowe ya da bir bina müfettiş, sonuçta herhangi birisi bunların bina dışına çıkarılmasını sağlamalıydı. Yangında büyük bir tehdit oluşturunurlardı.”

Bryn zorla derin bir nefes aldı. “Bay Meyer, bunu ben haric herkesin üstüne atmaya çalışıyorsunuz. İşte tam bu nedenle bir avukat istemiyordum.” Babasına sertçe baktı, onu kırmak istemeden ama ayağını yere basması gerektiğini hissederek. “Bunu yapan *benim*. Cezalandırılması gereken benim. Bundan yakamı kurtarmaya çalışmıyorum. Bana ne yapmaya karar verirlerse versinler, korkmuyorum. Böyle korkunç bir hata yapmam yeterince kötü ama suçu başkasına atmaya çalışırsam, aynı şekilde...” Cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemiyordu.

Meyer başını dikti ve onu inceledi. “Bayan Hennesey, bölge başsavcısı son zamanlarda halktan iyi tepki almadı ve elini atacağı sansasyonel bir dava çok hoşuna gider. Onun için kurbanlık bir koyun olmak *istiyor musun?*”

“Sadece gerçeği anlatmak istiyorum.”

“Gerçek başkalarının da sizin kadar suçlu olmaları olabilir.”

“Hayır, değiller. Ben o mumu yanar durumda bırakan kişiyim, tek kişiyim. Bu duman dedektörünü kurcalayan kişiyim. Yasaların istediği her ne sonuç olursa olsun kabul edeceğim.”

“Eğer suçunu kabul edersen, çok büyük ihtimalle hapse giresin.”

Bryn başını salladı. "Bunu anlıyorum."

Meyer başını salladı. "Anladığını sanmıyorum. Yasaların nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum. Olup biten tamamıyla senin suçun değil. Hiçbir şekilde değil. Bütün suçun sana yıkılması için hiçbir sebep yok. Ancak ihmalleriyle bu trajediye katkıda bulunan diğerleri de suçun kendi hak ettikleri kısmını omuzlarına alırlarsa adalet yerini bulur."

Bryn bunu düşündü. Eğer hiçbiri suçu tamamen üzerine almazsa, eğer her biri ufak bir yolla katkıda bulunduğunu kabul ederse, belki hiçbiri hüküm giymeyecekti.

Ya da belki hepsi yasalarca en ağır cezaya çarptırılacaktı. İnternette bakmıştı. Missouri'de istem dışı adam öldürmenin en ağır cezası 22 yıldı. Hesabı yapmıştı ve bu nefesini kesmişti. Cezasını çekerken hayat kendisini teğet geçecekti. Evliliğe ve çocuk sahibi olmaya elveda öpücüğü verebilirdi ya da bir kariyer sahibi olmaya. 22 yıl sonra ellili yaşlarda, annesinin öldüğü zamanki yaşından daha fazla olacaktı.

Kendisi hapisteyken babası muhtemelen ölecekti. Eğer mahkûm olursa, hapse girerse onun kalbi buna dayanabilir miydi? Bu uzunlukta bir cezayı pek az kişinin çektiğini okumuştur. Yine de en ağır cezanın yarısını bile çekmiş olsa, çıktığında babasının hayatta olmayacak olması son derece yüksek bir ihtimaldi. Titredi. Bu düşünce katlanılmazdı. Bunu zihninden attı.

Hapse girmek istemiyordu. Ama Susan giremezdi. İki oğlunun ona ihtiyacı vardı şimdi. On yıl sonra değil, beş yıl sonra bile değil. Özellikle Davy şu anda hassas durumdaydı. Annesine bir şey olursa tamamen çökebilirdi.

Meyer'in olaya dâhil etmek istediği bina müfettişini tanı-mıyordu. Belki Meyer bu müfettişin kim olduğunu bile bil-miyordu. Ama kim olursa olsun, erkek ya da kadın, şüphesiz

kendisine bel bağlayan eşi ve çocukları vardı. Kendisinin kim-sesi yoktu.

Sandalyesinde doğrularak babasının elini tuttu. "Bay Meyer, ben suçumu kabul etmek istiyorum. Mektuplarda dediğim gibi..." Sesi kırıldı. "Eğer herhangi bir yolu olsaydı, geri dönmenin ve bu korkunç..."

"Bir dakika bekle!" Meyer ona sertçe baktı. "Mektuplar mı?"

"Ailelere yazdığım mektuplar. Özür dilemek için, affetmelerini istemek için."

Meyer sandalyesini gıcırdatarak geriye attı ve kalktı, Bryn'in üzerinde bir kule gibi yükseldi. "Ne yaparsanız yapın..." Masanın üzerinden ona doğru eğildi, her sözü vurgulayarak "bu mektupları göndermeyin" dedi.

Bryn önce babasına, sonra başını kaldırıp avukata baktı. "Ben... gönderdim bile."

Judson Meyer'in gözleri kocaman açıldı. Yüzü buruştu, kravatının düğümünü çekiştirdi ve arkasındaki sandalyeye çöktü. "Bir vasiyetnameniz var mı Bayan Hennesey?" Bryn'in babasına döndü ve ellerini yukarı kaldırdı, belli ki söyleyecek söz bulamıyordu.

Ama Bryn için gelen sözler vardı.

Gerçeği bileceksin ve gerçek seni özgürleştirecek.

Rüyadan uyandığından beri zihninde yankılanan Tanrı'nın sözleri, yeniden kendisine geldi.

Ama bunların kendisi için anlamı neydi? Gerçek *neydi*?

*Neden çağrılarına cevap
vermemişti? Onun kendisine
hafta sonu bir yere gideceğini
söyleyip söylemediğini
hatırlamak için zihnini
kurcaladı.*

25

21 Ocak, Pazartesi

“**D**emin söylediklerimin bir kelimesini olsun duydu mu?” Kathy Beckwith elleri belinde, Garrett’a sırtarak öğretmenler odasının kapısının eşiğinde duruyordu.

“Özür dilerim... Ne dedin?” Garrett zihnindeki örümcek ağlarını sildi ve dikkatini zorla dördüncü sınıf öğretmenine verdi.

Kathy güldü. “Fena tutulmuşsun, dostum.”

Garrett ona mahcup bir ifadeyle güldü ve ayağının ucunu eskimiş linolyuma sürttü. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kathy “Tabii canım” dermiş gibi somurtarak baktı. Gerçekte söylediğiye şuydu: “Bu öğleden sonra bölme zarını* ödünç alabilir miyim, *dedim*. Birkaç günlüğüne buna ihtiyacımız olacak, eğer sakıncası yoksa.”

“Elbette. Sorun değil. Ne zaman istersen, bir öğrencini bunları alması için gönder.”

* ABD’de okullarda öğretici amaçla kullanılan, her yüzünde bir bölme işleminin bulunduğu zar.

“Teşekkürler.” Kathy başını eğerek ona dikkatle baktı, güzel yüzünü annelere özgü bir endişe gölgeledi. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Kadın sorunları mı?”

Başka zaman olsa, kadınların kesinlikle sorun oldukları konusunda bir şaka yapar ya da Bryn’la ilerleyen arkadaşlıkları üzerine ona ilgisini çekecek birkaç haber verirdi. Ne de olsa onun kendisini cesaretlendireceğini, Bryn’la ilişkisinin çabucak arkadaşlıktan fazlasına dönüşmesi konusunda kendisini daha iyi hissettireceğini biliyordu, bunu henüz öğretmen arkadaşlarına açıkça söylememiş bile olsa.

Ama bugün hiç havasında değildi. Bryn’la ilgili gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Neden çağrılarına cevap vermemişti? Onun kendisine hafta sonu bir yere gideceğini söyleyip söylemediğini hatırlamak için zihnini kurcaladı ve hiçbir şey hatırlayamadı. O, kendisine nerede olacağına dair dakikası dakikasına bir program vermeye mecbur değildi. Ama ne de olsa son birkaç haftadır, mesajlaşmalar, e-mailler ve yüz yüze konuşmalar derken, onun her an nerede olduğuna dair bilgi alabilmişti.

Şimdi, onun nerede olduğuna ve neden kendisini görmezden geldiğine dair hiçbir fikri olmadığından, saatler çektikçe daha endişeli oluyordu. Ferris Park’ta birlikte geçirdikleri romantik günden sonra kendisine hiç olmazsa aklına karşıt fikirlerin gelmeye başladığını söyleyebilirdi.

“Özür dilerim ama gitmem lazım.” Çalışma odasından çıkarken Kathy’ye el salladı ve sınıfına doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde öğrencileri fizik dersinden dönmüş olacaklardı ve hâlâ bilimsel bir deney kurması gerekiyordu.

Saatine baktı. Okuldan ayrıldığında eğer hâlâ Bryn’dan haber alamazsa, onun babasıyla bağlantıya geçmeye çalışacaktı.

Adamın ön adını bile bilmiyordu ama Bryn'in bir esprisini hatırladı, evlendiğinde adının baş harflerinin BAT iken BAH olduğunu ve Terrigan kızlık soyadıyla birlikte kısaltmasını söylediklerinde BATH* olduğunu söylemişti. Hanover Falls telefon defterinde kaç tane Terrigan bulunabilirdi?

Garrett okuldan sonra jimnastik salonunda bir basketbol oyununa katıldı ama sadece birkaç adam gelmişti, bu nedenle erken bitirdiler. Birkaç şey almak için markete uğradı. Kamyonetine benzin doldurdu ve eve götürüp yemek için pizza aldı. Oturduğu siteye geldiğinde, yeniden Bryn'i cep telefonundan aradı, artık bir cevap beklemiyordu ama babasıyla bağlantıya geçmeye çalışmadan önce bir kez daha denemek istiyordu. Bu sefer bir mesaj atmaya gerek görmedi.

Akşam gazetesi verandadaydı, bunu aldı ve girişteki mektup kutusundan birkaç günlük mektubu aldı. Her şeyi mutfak tezgâhına yığarak telesekreteri kontrol etmeye gitti. Hiçbir şey yoktu.

Televizyonu açtı, bir kola doldururken ve üç pizza dilimi yerken *Oprah*'ın anlamsız bir bölümünün sonunu dinledi. Saate baktı. Neredeyse beşti. Bryn'in babası şimdi işten eve dönmüş olmalıydı. Garrett parmaklarını bir bulaşık havlusuna silerek, mutfak çekmecesinden telefon defterini çıkardı. Beyaz sayfaları parmağıyla çevirdi. "Terrigan" adına hiçbir şey yoktu. Bryn babasının kırsal bölgede yaşadığını söylemişti ama ya numarası listelenmemişti ya da bu rehberin kapsadığı bölgenin dışında yaşıyordu.

Odada ilerledi ve masanın sandalyesine oturdu. Belki internette bir şey bulabilirdi. Google'da Terrigan yazarken, akşam haberlerinde bir şey kulağına çarptı. Neşeli bir kadın haberci, Grove Sokağı Cehennemi'yle ilgili bir şey söylüyor-

* BATH, aynı zamanda İngilizcede banyo anlamına gelmektedir.

du. Sıçradı, kumandayı kaptı ve sesi açtı ama kanal çoktan reklama geçmişti.

Haberler geri dönünceye kadar sanki zaman durmuştu ama Grove Sokağı Cehennemi baş haberdi, Kasım'da yangınla ilgili haberlerde kullandıkları aynı foto illüstrasyonla tamamlanmıştı.

Garrett televizyona koştu ve karşısında durdu, nefesini tutarak bekliyordu. Yangın müfettişleri bir açıklama yapmış olmalılardı.

Aynı haberci kameraya baktı, Garrett onun amacını anlar gibiydi, aynı anda hem çarpıcı, hem zeki hem de ciddi görünmek. "Şaşırtıcı bir gelişme oldu, Hanover Falls'taki Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi'nin eski bir gönüllü çalışanı, geçtiğimiz Kasım ayında beş itfaiyecinin ölümüne neden olan yangından sorumlu olduğunu itiraf etti. Bu küçük orta güney Missouri şehrinin komiseri Rudy Perlson, Hanover Falls'lu kadının Cuma günü teslim olarak, tesisin bulunduğu eski hastane binasını yerle bir eden yangını kazara kendisinin başlattığını polise itiraf ettiğini bildirdi."

Garrett'in kalbi hızla atmaya başladı. Bir gönüllü mü? Bryn'in, o gece sığınma evinde Susan Marlowe'dan başka birinin bulunduğu bahsettiğini hatırlamıyordu. Şimdi ortaya çıkan bu kişi kimdi? Bütün bu zaman boyunca herkesin sorumlunun şu evsiz adam Zeke Downing olduğunu düşünmesine birisi nasıl izin verebilirdi? En azından Bryn'dan neden haber almadığını açıklayabilirdi bu. Herhâlde onu görüşmeler için çağırmışlardı. Zavallı Bryn. O gecenin olaylarını yeniden yaşaması gerektiğinden dolayı fazla üzülmemesi için dua etti.

Deri kanepenin kenarına oturdu, yangından tanıdık görüntüler ekranı doldururken gözleri televizyona dikilmişti. Yangından hemen sonraki günlerde, televizyon kanalları bu gö-

rüntüleri yüz kere göstermiş olmalıydı. İlk birkaç gün bütün ülkede gösterilmişti.

Kadının sesi yangınla ilgili eski ayrıntılardan söz edip durdu. “Bu yepyeni haberle ilgili daha fazla bilgi için saat onda ekranın başında olun.”

Garrett telefonu aldı ve tekrar Bryn’in numarasını aradı. Telesekreteri çıktığında, bu sefer bir mesaj bıraktı. “Hey Bryn, benim. Vay canına, haberleri daha yeni gördüm. Birkaç kez aradım ama artık bütün bu eziyetin başına geldiğini tahmin ediyorum. İtiraf eden kadını tanıyor muydun? Umarım senin için fazla kötü olmamıştır. Sanırım... sanırım sonunda bazı cevaplar alabilecek olmamız iyi. Neyse, seni düşünüyorum ve senin için dua ediyorum. Elinden geldiğince çabuk beni ara. Geç olup olmamasının önemi yok.”

Telefonu kapattı ve başı ellerinin arasında oturdu. Molly’nin ölümünden sorumlu kişinin yakalandığı anı düşündüğü zaman, hep benliğini bir rahatlama hissinin saracağını ummuştı. Ama şimdi bu olmamıştı. Kendisini uyuşmuş, neredeyse hayal kırıklığına uğramış hissetti.

Kadının yangını “kazara” başlattığını itiraf ettiğini söylemişlerdi. Eğer bu doğruysa, ortaya çıkması neden uzun zaman alınıyordu?

Muhtemelen yeni bir haber ve muhabirler akını başlayacaktı; görüşmek isteyecek, ölen itfaiyecilerin ailelerinden tepki bekleyeceklerdi... Bütün bunlar sona erdiğinde çok memnun olacaktı. Ama belki de Adam’la Molly’nin ölümlerinden sorumlu olan kişi parmaklıklar ardına konulduğunda, bu, Bryn’la kendisine ihtiyaç duydukları kapanışı sağlayacaktı. Ve birlikte, hayatlarının yeni ve daha mutlu bir bölümüne başlama imkânı verecekti.

*Neden Bryn ona
anlatmamıştı? Böyle bir şeyi
ondan nasıl saklayabilirdi?*

26

Saat on haberlerinin tanıtımı, bir televizyon dramının kapanış jeneriğinden sonra gösterildi. Garrett sadece haberleri kaçırmak istemediği için televizyonu açık bırakmıştı. Gece haberleri sunucusu, akşam haberlerindeki tanıtım metninin ay-nısını okudu ve reklama girildi.

Garrett haberleri duyduğundan beri Bryn'a iki kez ulaşma-ya çalışmıştı ve hâlâ cevap alamamıştı. *Neden Bryn telefonuna cevap vermiyordu?*

Reklam sona erdi ve sunucu ekranda göründü. "Bu gece, Kasım ayında Missouri, Hanover Falls'ta bir evsizler sığınma evini yerle bir eden ve beş itfaiyecinin ölümüne neden olan yangınla ilgili şok bir haberimiz var. Bu orta güney Missouri şehrinde, Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi'nde gönüllü ola-rak hizmet veren bir kadın, yangından sorumlu olduğunu itiraf etti."

Sonuçta Zeke Downing değildi. *İnanılmaz*. Garrett kanepede öne eğilerek, sesi açmak için uzaktan kumandaya vurdu.

"Hanover Falls komiseri Rudy Perlson, Cuma sabahı Bryn Hennesey'in yetkililere teslim olarak, yangın gecesi tesisin

ikinci katındaki ofiste bir mumu yanlışlıkla yanar durumda bıraktığını polislere anlattığını söyledi. Perlson ayrıca, kocası Adam Hennesey'in yangında ölen beş itfaiyeciden biri olduğu, Bryn Hennesey'in kefaletsiz serbest bırakıldığını ve muhtemelen kazara adam öldürmek iddiasıyla mahkemeye çağrılmayı beklediğini söyledi."

Garrett televizyona bakakaldı.

Bryn mı? Burada yanlış bir şey vardı. Tanıdığı Bryn, onu suçladıkları şeyi yapamazdı. Onun ismini karıştırmış olmalıydı. Molly'nin öldüğünü söylediklerinde hissettiği aynı mide bulantısı ve kabullenememe, şimdi kendisini eziyordu.

Eğer bu doğruysa, neden Bryn ona anlatmamıştı? Böyle bir şeyi ondan nasıl saklayabilirdi?

Sunucu devam etti ve Garrett adamın sözlerine odaklanmak için kendisini zorladı.

"Bölge başsavcısı Gordon Arrington, davaya cinayet suçlamasının konacağı konusunda yorum yapmayı reddetti, ama itfaiye Yüzbaşısı Peter Brennan, Hennesey'in itirafının eyalet yangın müfettişlerinin bulgularıyla uyumlu olduğunu söyledi. Bu son rapor yayınlanmadı ve önceki raporlarda tesisin geniş çapta hasar görmesinin, yangın müfettişlerinin bulgularını sonuçsuz kıldığı belirtilmişti ama soruşturma görevlileri yangının eski hastane binasının ikinci katında başladığını doğruladılar."

Peter Brennan ekranda görüldü, yüzüne bir mikrofon tutulmuştu. Peter, itfaiye istasyonundaki dinlenme odasında duruyordu. Bu odaya bir bakınca anılar zihnine hücum etti. Şarküteriden sandviçler alıp, Molly'yle adamlara yemek götürdüğü akşamlar... Bir gece geç vakit canı sıkılan Molly, istasyona gelip scrabble* oynaması için kendisini ikna et-

* Harfleri yan yana dizerek oynanan kelime türetme amaçlı bir oyun.

meye çalışmıştı. Ayrıca pestilini çıkaracaktı. Ama Garrett'in umurunda değildi. Sadece onunla olmak kendisini mutlu ediyordu. Molly, bir sürü adaleli itfaiyeciyile çevrili olsa bile, kendisinin yanında olmasını çılgınca istediği için memnundu.

Televizyon ekranına yapışmış hâlde oturdu, hâlâ çok içindiydi, yine de ayrıntılı bilgiye açtı. Duyduğu şeyin doğru olmasını istediğinden değil. Sunucu Bryn'in serbest bırakıldığını söylemişti. Neden? Peki ya o neredeydi? Belki de babasıydı.

Hiç olmazsa şimdi çağrılarına neden cevap vermediğini biliyordu. Bildiklerini parça parça bir araya toplamak için mücadele verdi ama hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Ne Bryn'in itirafı, ne yangının onun suçu olduğu gerçeği ve elbette ne de haftalar boyunca onun kendisine dünyada yanlış giden hiçbir şey yokmuş gibi davranması.

Peki, eğer bu doğruysa, Bryn neden kendisiyle yakınlaşma zahmetine girmişti? Bunun anlamı yoktu. Kendisiyle bir ilişkinin ona dokunulmazlık vereceğini mi düşünmüştü?

Bininci kez parkta birlikte geçen zamanlarını düşündü, hatta bugüne kadar süren haftalarını. Bryn, Garrett'a karşı o kadar açık ve dürüst olmuştu ki... ya da en azından böyle olduğuna inanmasını sağlamıştı. Her şeyden konuşmuşlardı. Garrett'a, Adam'ın o gece orada olmasının sebebinin, Noel alışverişi için para kazanmak amacıyla fazladan mesai yapması için onunla konuşması olduğunu, kendisini bu yüzden suçlu hissettiğini söylemişti. Ayrıca Adam onun nerede olduğunu bilmiyordu. Bütün bunları suçluluğunun gerçek sebebini örtmek için mi söylemişti?

Hava durumu başladı ve Garrett kumandaya hızla basarak, odayı sessizliğe gömdü. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyor-

du. Mutfak tezgâhındaki mektup ve gazete yığınınına göz ucuyla baktı ve bir nefeste çekip aldı. Televizyon kanalı, haberi zamanında ele geçirip 5 haberlerinde göstermişti. Belki bugünün gazetesinde de haber vardı. Eğer herhangi bir şey varsa manşete değerdi. Yığından rulo yapılmış bir gazeteyi çekip açtı. Dünün gazetesi. Yığından bir tane daha çekerek, bütün bu karışıklığı yere yaydı.

Hayal kırıklığıyla homurdandı ve karmakarışık gazeteleri toplayıp yığmak için diz çöktü. Mavi bir zarf gözüne çarptı ve bunu aldı, Bryn'ın el yazısıydı. Dün yollanmıştı.

Kalbi hızla atarak, kalçaları üstüne oturdu ve zarfı yırtarak açtı. Kâğıdın tepesindeki tarih de düne aitti.

Sevgili Garrett,

Söylemem gereken şeyi söylemek için kelimeleri bulmakta güçlük çekiyorum. Sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama bunu denemem lazım. Lütfen, sana asla zarar vermek istemediğimi bil. Dünyada sahip olduğum en değerli arkadaşın ve diğer bütün büyük üzüntülerin arasında, arkadaşlığını kaybetmek, ki bunu okuduğunda kesinlikle öyle olacak, en çok üzüldüğüm şeylerden biri.

En başı hariç nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bana öyle geliyor ki sonun başlangıcı dün sabahı, bir rüyadan uyanmışım ve bunun rüyadan daha fazlası olduğunu fark etmişim... bu bir anıydı. Yangın gecesi gerçekte neler olduğuyla ilgili bir anı. Sana yemin ederim ki bu anıyı düne kadar her nasılsa bastırmıştım. Sana neyi hatırladığımı söylediğimde, sanırım zihnimin bunu bastırmak için bana nasıl imkân verdiğini anlayacaksın. Beni affedip affedemeyeceğin ise başka bir konu.

Mektup Bryn'ın küçük, zarif el yazısıyla başka bir sayfaya devam etti. Garrett bir dolap kapısına dayandı ve ilk sayfayı tekrar okudu, sözlerin mantıklı bir anlam taşıması için boşuna çabalıyordu. Sonunda kâğıdı yere düşürdü, ikinci sayfayı düzeltirdi ve okumaya devam etti.

Umarım beni, geriye dönüp o gece yaşananları, bundaki sorumluluğumu değiştirmek için her şeyi yapacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsundur. Ama bunu yapamam. Dolayısıyla elimden gelen tek şeyi yapacağım. Yarın polise gideceğim ve teslim olacağım, yasaların ve Tanrı'nın benim için uygun gördüğü sonuç her ne olursa olsun kabul edeceğim.

Çok özür dilerim, Garrett. Molly'nin ölümünden sorumlu olmam, katlanabileceğimden daha fazlası. Karşılığında kendi hayatımı verebilseydim, bunu bin kere yapardım.

Senden arkadaşım kalmanı bekleyemeyeceğimi biliyorum ama umarım zaman geçtikçe bir şekilde, yaptığım şeyden dolayı beni affetmek elinden gelebilir.

Garrett yeniden sözleri okudu. Heceler zihninde oluştu ama onlardan çıkarabildiği anlama bakılırsa bunlar pekâlâ yabancı dilde yazılmış olabilirlerdi. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra yerden kalktı, mektubu buruşturdu ve odada bir uçtan bir uca masasının altına çöp kutusunun olduğu tarafa fırlattı.

Bir aptal olmuştu ve Bryn onunla oyun oynamıştı. Belki bilerek değildi, ama yine de bu sözde rüyaya kadar suçlu olduğunu bilmediğine inanması oldukça zordu.

Üzüntü, öfke ve diğer acı verici bin duyguyu zapt ederek ayağa kalktı, zorla bir ayağı diğerinin önüne koydu. Bryn'la arkadaşlığı için Tanrı'ya yalvarmıştı. Dürüst olmuştu. Sadece

onun kendisine ihanet edeceğini hesaba katmamıştı. Gerçek şuydu ki, Bryn'ın sağlıklı bir yas tutma sürecinin önünde engel olmasına izin vermişti.

Şimdi sanki Molly'yi bir daha kaybetmiş gibiydi... bu kaybın ağır dozda bir ihanetle gelmesi hariç. Belki de bu acı, sevgili karısının kaybından daha derin içine işlemişti. Ve bu sefer, bu katlanılmaz üzüntüye dayanabileceğinden emin değildi.

*Hiçbir şey kendisine
bu ziyaret kadar korku
vermiyordu.*

27

27 Ocak, Pazar

Bryn telefonu kapattı ve babasının mutfağındaki masada bir sandalyeye çöktü. Babası işte ve Sparky arka bahçede olduğu için ev sessizdi.

Polise teslim olduğundan beri on gün geçmişti. Duruşması 19 Şubat'taydı ve avukatı eğer suçluluğunu beyan etmekte ısrar ederse hemen mahkûm edileceğini ve muhtemelen en ağır cezaya çarptırılacağını söylemişti. En kötüsüne hazırlanmıştı. Bu korkunç belirsizliğe katlanmak için önünde birkaç haftası olsa da işinden ayrılmıştı.

Bryn'ın itirafına dair haberler yayınlanır yayınlanmaz, Myrna ona izin vermişti ama Bryn kütüphane müdiresinin istifa etmesini tercih ettiğini hissetmişti. Bir süre önce Myrna'yı evinden aradığında ve ertesi gün bir istifa mektubu yollayacağını söylediğinde, onun sesindeki rahatlamayı hemen fark etmişti.

Bryn'ın kütüphanedeki işinin sağladığı paraya ihtiyacı vardı ama orada yarı zamanlı çalıştığı ortaya çıktığı takdirde, bunun

zar zor ayakta duran kütüphane için iyi reklam olmayacağı gerçeğinin farkındaydı. Belki müdire, Bryn Hennesey'in istifasını sunduğunu söylerse bu işleri kolaylaştırırdı. Babası ona şimdilik parayla kendisinin ilgileneceği konusunda güvence vermişti. Bryn'in de başka seçeneği yoktu.

Polis Bryn'ı serbest bıraktıktan sonra, bazı kıyafetleri bavula koymak ve Sparky'nin eşyalarıyla kendi eşyalarını toplamak için eve dönerken, babası da onunla gelmişti. O zamandan beri burada, babasının kırsal bölgedeki evindeydi. Şimdi orasının sessizliğinden ve o zamandan beri kimseyle yüz göz olması gerekmediğinden dolayı minnettardı.

Sparky cennetteydi, babasının arka bahçesinde serbestçe koşturuyordu. İşten sonra akşamları, babası garajın yanında bir köpek kulübesi inşa ediyordu, böylece Sparky, evde kimse olmasa bile dışarıda olabilecekti.

Charlie aklına geliyordu ve ona, en azından geçici süreliğine taşındığını bildirmesi gerektiğini biliyordu. İtirafıyla ilgili haberleri, onun Springfield kadar uzak bir yerden duyup duymadığını bilmiyordu ama duyduğu takdirde, Sparky'nin geleceği konusunda endişelenmesini istemiyordu.

Bugün marketten bir şeyler almak için Falls'a gittiğinde, bilgisayarından Springfield'daki sığınma evinin iletişim bilgilerini alması gerekmişti. Bilgisayarı yanında götürmeyi düşünmüştü. Babasının bir masaüstü bilgisayar vardı -eğer o canavara böyle denilebilirse- ama eski şeyi kullanmaya çalışırken hayal kırıklığından başka bir şey duymuyordu. Hayatının çoğunun, Adam'la birlikte paylaştıkları dizüstü bilgisayarın içinde olduğunu daha yeni fark etmeye başlamıştı. Adres defteri ve telefon numaralarının yanı sıra, takvimi de bu bilgisayardaydı, favoriler listesine eklediği bütün internet siteleri de cabası.

Burada babasının evinde, zamanının çoğunu okuyarak, evin arkasındaki ağaçların arasında dolaşarak, babası için yemek yaparak ve dua ederek geçiriyordu. Tanrı'ya bütün kalbindekileri dökerek her gün, her saat affedilmek için dua ediyor ve sonra o Kasım gecesi ölen adamların aileleri için dua ediyordu.

Tanrı'nın huzurundaki bu sessiz anlar boyunca, kendisini her nasılsa Adam'la hayatını yeniden yaşarken buluyordu. Flört döneminin, düğün günlerinin her anı aklındaydı ve kocasına nasıl âşık olduğunu baştan sona yeniden hatırlıyordu. Önemli olmayan şeyler üzerine tartışarak boşa harcadıkları zamandan dolayı pişman olmamak elde değildi. Ama Adam'ı sevgiyle anmak, onun hayatını ve kendisi için ne anlama geldiğini düşünmek iyileştiriciydi. Onunla gurur duyuyordu ve ilk defa olarak onun bir kahraman olmasına değer veriyordu. Onun hayatını her gün nasıl ölüm tehlikesine attığını neden hiç görememişti? Onunla gurur duyduğunu yüzüne karşı asla söylememiş olması içini burkuyordu.

Garrett'ı da düşünüyordu. Ve onun için de dua ediyordu. Onun bir şekilde hayatına devam edebilmesi için dua ediyordu. Bu zor bir hayattı. Mümkün olmadığını biliyordu ama kendisini sık sık, aralarındaki derin uçurumu her nasılsa kapattıkları ve yeniden dost oldukları üzerine hayal kurarken yakalıyordu. Bazen paylaştıkları tatlı zamanları yeniden zihninde canlandırmak için kendisine izin veriyordu. Paylaştıkları ufak öpücükler. Ama bu sadece kendisini daha fazla üzüyordu. Garrett kendisini nasıl affedebilirdi?

Af dilemek için yazdığı mektupları yolladığı kişilerin birinden bile cevap almamıştı. Bu kendisine huzursuzluk ve oldukça fazla korku veriyordu. Acaba bölge başsavcısı, Meyer'in bahsettiği sansasyonel dava umudunu taşıyarak, onları eline mi

geçirmişti? Ya da daha kötüsü, içlerinde kendisini affedebilecek bir kişi bile yok muydu?

Babası ve Judson Meyer, hâlâ kendisini suçluluğunu beyan etmekten vazgeçirmeye çalışıyorlardı ama başka bir beyanda nasıl bulunabilirdi ki? Bunu yapmak yalan söylemekle eş değerd. “İtirazsızlık” beyanında bulunması bile yaptığı şeye bahane bulduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, bu davanın mahkemeye gitmesini istemiyordu. Bunun sona ermesini istiyordu. Bu, kendisinin hapse girmesi anlamına gelse bile, üzerinde fazla düşünmeye cesaret edemediği bir düşünceydi bu ama hiç olmazsa sürekli bundan dolayı endişelenip durmayacaktı.

Suçluluk duygusuyla hayatının her günü yaşayacaktı, ama hiç olmazsa kendisi için uygun görülen cezayı kabul edecekti, belki bu kendisine ve kurbanlarının ailelerine huzur bulma imkânı verecekti.

Arka pencerede Sparky’ye göz attı. Babasıyla birlikte yaşamak onun işine gelmişti ve şaşırtıcı bir şekilde, babasının da işine gelmiş gibi görünüyordu. Eğer babasıyla bu köpeğin bu kadar hızlı bir dostluk kuracaklarını bilseydi, Sparky’yi daha en başta buraya getirirdi. Tabi o zaman Garrett’la karşılaşması gerekmeyecekti.

Bu düşünceyle şaşıarak durdu. Şimdi geniş bir perspektiften baktığında, bu bir lütuf olacaktı.

Kafeterya stili perdelerini parlak öğleden sonrası güneşine karşı çekti ve çantasını almaya gitti. Babasına yemek yapmak için zamanında döndüğü sürece, Falls’a uğramayı elinden geldiğince erteleyecekti. Hiçbir şey kendisine bu ziyaret kadar korku vermiyordu. Polise teslim olmak bile. Saçma ama doğrudu bu. Yaptıklarından sonra insanların yüzüne nasıl bakabilirdi?

Bir an market için orası yerine Springfield’a gitmeyi düşündü ama dairesini kontrol etmesi ve daha fazla eşyasını alması

gerekiyordu. Ayrıca, burada babasının evinde sonsuza dek saklanamazdı. Kaçınılmaz olarak insan içine çıkacaktı. Bunun da pekâlâ üstesinden gelebilirdi.

Şehre giden yol boyunca dua etti. Tanıdığı hiç kimseyle karşılaşmamak gibi bencilce dualar.

Arabasını önce kendi evine sürdü, garaj kendisine gizlice girip çıkma imkânı verdiği için sevindi. Garajla mutfak arasındaki kapıyı açtığı anda küflü bir esinti yüzüne çarptı. Yine de tanıdık kokuların gönderdiği bir ev özlemi dalgası benliğini sardı. Kendi hâline acıma dürtüsünü üzerinden atarak, aceleyle birkaç kıyafeti ve duştan favori vanilya şampuanını aldı. Eşyaları arabasına götürdü ve bilgisayar için geri döndü. Babasının evine geri döndüğünde bağlantılarını tekrar nasıl yapabileceğini anlayabileceğini umuyordu.

Evi kilitlerken, buraya son uğrayışı olup olmadığını merak etti. Şehirdeki evi satma konusunda bir karar vermesi gerekiyordu. Her ne kadar babasının kendisinin yanında bulunmasından memnun olduğu kanaatine varsa da, onun zaafından yararlanmak istemiyordu. Ama şehir evini elinde bulundurmak için maddi hiçbir olanağı yoktu. Ayrıca hapse mahkûm edildiği takdirde, evin satışı için babasının uğraşmasını istemiyordu.

Şehrin batı ucunda daha küçük bir market olan Hanson'ın Marketi'ne sürdü. Burası biraz daha pahalıydı ama orada tanıdığı birisine rastlama ihtimali daha azdı. Hesaba katmadığı şey, Falls'ta sadece birkaç kişiyi tanıyor olsa da, yangından beri ve özellikle son zamanlarda fotoğrafı haberlerin her tarafına yapııştırılmışken, herkesin kendisini tanıyormuş gibi görüldüğü gerçeği idi.

Sepetini markette sürdüğü andan itibaren, fısıldanmalar başladı. Dikkatlerini alışveriş listesine vermiş orta yaşlı bir çift-

tin yanından geçti; ne var ki geçerken onlar baktı ve kadının yüzündeki dostça ifade, bir tanıma ifadesine dönüştü. Bryn, kadının arkasını döner dönmez kocasına neredeyse alay edermişçesine fısıldadığı kelimeleri kaçırmadı. “Bu o! Yangını başlatan!”

Bryn, döndüğü takdirde onların kendisine dikkatle baktıklarını göreceğini biliyordu. Bir dakika sonra, arabalarındaki bebekleriyle alışveriş yapan iki genç anneye aynı şey oldu. Tanıma ifadesi, kaçamak bakışlar ve elleri açıp fısıldaşarak konuşmalar. Onları suçlamıyordu. Eğer kendisi onların yerinde olsaydı farklı bir şey yapmazdı.

Aceleyle sıradaki geçide gitti ama peşinden mırıldanmaları duyunca, listesinden hemen vazgeçti, ürün bölümünden birkaç şey aldı ve sepetini en yakın kasaya itti. Bir şekilde elindekilerle babası için bir akşam yemeği uyduracaktı. Gelecek sefer Springfield’den alışveriş yapacaktı. Ve kılık değiştirmenin bir yolunu bulacaktı.

Aldıklarını torbaya koyan çocuğun bunları arabasına kadar taşımasını kabul etmedi. Park alanında, torbaları Accord’un arka koltuğuna attı. Sepetini marketin girişindeki bölmeye geri götürürken başını kaldırıncı, Jenna Morgan’ın marketten çıktığını gördü, kıvrılmış kolunda plastik bir torba vardı.

Onu görünce Jenna kısa bir süre nefesini tuttu. “Bryn...” Makyajsız gözleri, yaşlarla doldu. Jenna, Bryn’den birkaç yaş daha gençti ama Bryn onu son gördüğünden beri 10 yıl yaşlanmıştı.

Jenna’nın çenesi gerildi ve başını çevirdi, sanki Bryn’ın fazla yaklaşmasını istemiyormuş gibi bir elini kaldırdı. “Üzgünüm. Ben... nasıl yapabildin anlamıyorum... Neden kimseye anlatmadın? Bunun o kadar uzun zaman almasına nasıl izin verdin?”

“Jenna *bilmiyordum*. Yemin ederim, bilmiyordum. Bunu zihnimde bastırdım. Ya da belki... belki hatırlamadığımı düşünerek kendimi kandırdım. Ben çok özür dilerim. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Sepetleri aldıklarıyla dolu iki müşteri marketten çıktı ve park alanına giderken yanlarından geçti. Jenna onları görmezden geldi, derin bir nefes aldı ve sanki bacakları kendisini bir dakika daha taşıyamıyormuş gibi terk edilmiş bir market sepetine uzandı.

Bryn ona doğru bir adım atmaya göze aldı. “Umarım mektubumu almışsındır...”

Ama Jenna yığılmış alışveriş sepetlerinin izin verdiği kadar geri çekilince Bryn vazgeçti.

Jenna’nın bakışı adeta Bryn’in içinde bir gedik açtı. “Seni affediyorum. Bryn, seni affediyorum çünkü bunun yapılacak doğru şey olduğunu biliyorum. Söyleyeceklerim şimdilik bu kadar. Benim... benim gitmem lazım.” Hıçkırıkla inleme arası bir ses çıkardı ve Bryn’in yanından hızla geçti.

Bryn dönüp onu uzaklaşırken seyretti. Mektup yazdığı bütün insanlar içinde Jenna kendisini anlayabileceğini düşündüğü tek kişiydi. Zach’le Adam aynı dönemde itfaiyecilik eğitimi almışlardı. Aynı rütbedeydiler ve arkadaşılar. Jenna’yla o kadar ortak noktaları vardı ki. Birlikte gülmüşler, kocalarının uzun mesailerinden şikâyet etmişler, birlikte alışveriş yapmışlar ve birbirlerine evlerini dekore etmekte yardımcı olmuşlardı. Eğer Jenna kendisine karşı bu kadar soğuk davrandıysa, diğerlerinin her nasılsa affedeceklerini ummaya nasıl cüret edebilirdi?

Herkesten teker teker af dilemekle doğru olanı yaptığını biliyordu. Mektuplarını bitirdikten bir gün sonra, büyük huzur bulduğu yeni bir alışkanlık olarak, okumak için İncilini açmış

ve Eski Ahit'in dördüncü kitabında beşinci bölümüne denk gelmişti, orada ki birisinin başkasına haksızlık yaptığı takdirde suçunu itiraf etmesini ve bunu telafi etmesini emreden yasa-dan bahsediyordu.

Elbette, ihmali yüzünden yok olan hayatları telafi edebilme-sinin yolu yoktu. Yine de elinden geleni yapmıştı. Hem ailelere hem de yetkililere itiraf etmişti ve yargıcın adil olduğunu dü-şündüğü her ne telafi yolu varsa yerine getirecekti. Eğer olup biteni değiştirecekse her şeyi, kendi hayatını feda edeceğini Tanrı biliyordu. Ama değiştirmeyecekti. İhmalinin sonuçlarını hiçbir şey değiştiremezdi. Bunun için çok geçti.

Haksızlık ettiği kişilerin nasıl cevap vereceklerini kontrol edemezdi ama en azından kapıyı açmış, onlara pişmanlığını bildirmişti ve onlara affetmek için fırsat vermişti.

Tanrı'nın affediliciğini kabul etmişti ve bunda derin bir huzur bulmuştu ama eğer Jenna, Susan Marlowe ve oğulları, Emily Vermontez ve Lucas ve Garrett, -oh, Garrett- eğer hepsi kendisini affetmemeyi, sevdiklerinin hayatlarından kendisini sorumlu tutmayı seçerlerse, kendisini nasıl affedebilirdi?

*Hanson's Market'teki park
alanı kalabalıktı. Harika!
Kimseyi görecek hâli yoktu.*

Garrett her iki yöne baktı, okulun park alanından çıktı ve evden ters yöne saptı. Elinden geldiğince alışverişten kaçınmıştı ama şimdi dolapları bomboştu. Haftada üç gece adamlarla basketbol oynamış, sonra hademeler sınıfını temizlemeye gelene kadar okulda kalmak için bahaneler bulmuştu.

Eve gitmeden önce sınav kâğıtlarına notlar vermiş, bahar tatili boyunca ders planlarını çizmiş ve sınıfına birkaç haftada bir yeni bir ilan tahtası hazırlamıştı. Masasını ve malzeme dolabını temizlemiş, hatta sınıfın güney duvarını kaplayan sıra sıra pencereleri temizlemişti. Kendisini meşgul edecek, olanları düşünmemesini sağlayacak her şeyi yapıyordu.

Ama sadece okul yemekleriyle yaşayamıyordu ve arabaya yemek servisi pahalı geliyordu, dolayısıyla birkaç çorba paketi, mısır gevreği ve süt almasına yetecek kadar süre markette kalma cesaretini göstermeye karar vermişti. Belki de bir iki hazır pizza, her ne kadar alıştığı ürünlerin hiçbiri iştahını açmasa da.

Hanson's Market'teki park alanı kalabalıktı. *Harika!* Gece geç saatte alışveriş etmedikçe, öğrencilerinden birinin ailesine veya kiliseden arkadaşlarına rastlamadan marketten çıkmayı

başardığı pek nadirdi, küçük şehir hayatının ruh durumuna göre iyi ya da kötü olan zaaflarından biriydi bu. Bugün sadece içeri girip çıkmak istiyordu ve eve gitmek.

Girişe yakın bir yerin açılmasını bekleyerek küçük park alanını gezdi durdu. Bu olmayınca, en yakın yere park etti ve bir koşuyla arabalar arasında zigzag çizerek ön kapıya gitti.

Üzerinde Falls' Senior Center logosu bulunan on beş yolculuk bir minibüsünün etrafından dolandı. Öteki tarafta, az kalsın açık bir araba kapısına çarpıyordu. "Durun! Bunun için özür dilerim." Hemen durup şoförün direksiyonun başına geçmesini bekledi. Daha arabaya binenin Bryn olduğunu beyni algılayamadan, Beyaz Accord'u tanıdı.

Bryn dönünce onunla karşı karşıya geldi. Gözleri tanıma ifadesiyle parlayınca yüzünü bir korku kapladı. "Garrett..." Adını bir fısıltıyla söylemişti. Başını sallayarak asfalta bakakaldı.

Garrett, Bryn'ın kendisiyle göz göze gelmesini, bir şeyler söylemesini bekledi. Bu olmayınca, onun eğilmiş yüzüne sertçe baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bryn'ın başı kalktı. "Ben... sadece marketten alışverişe geldim. Babam için." Arabasını işaret etti. "Senin burada olduğunu bilseydim gelmezdim. Bu kadar zalim değilim."

"Ne?" Garrett ona bakakaldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bryn omzunu silkti ve yeniden başını eğdi. Berbat görünüyordu, yüzü solgundu, kıyafetleri ince bedeninden asılıyordu.

"Neden çağrılarıma cevap vermedin?" Daha Bryn'ın bir cevap vermesini isteyip istemediğini düşünmeden, soru ağzından çıkmıştı bile.

"Herhâlde bunu sormana gerek yok. Sen... mektubumu aldın değil mi?"

"Aldım." Garrett sert bir asfalt taşını tekmeledi, bu da kırı-

larak yoldan çıktı. Sekerek Bryn'in arabasının altına gitti. "Benimle yüz yüze konuşamaz mıydın?"

Cevap yoktu.

"Korkağın teki gibi davrandın Bryn. Hiç olmazsa söylemen gerekenleri bizzat duymayı hak ediyordum bence."

"Garrett..." Bryn iki gözünün arasını ovaladı. "Yaptığım şeyden sonra benim yüzümü görmek istemeyeceğini düşündüm."

"Pekâlâ buna *benim* karar vermemi bekleyebilirdin."

"Mektubuma cevap vermedin. Cevabının bu olduğunu düşündüm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yaptığımı affedemediğin ... *affedemeyeceğin*."

Garrett başını çevirdi. Affedebileceğinden emin değildi. Bütün geceler dururken buraya neden bu gece gelmesi gerekmişti? "Peki ne olacak?"

Bryn'in yüzü kafasının karışıklığıyla gölgelendi.

"Gazetede teslim olduğun yazıyor."

Bryn başını salladı. "Duruşma ancak gelecek ay."

"Duruşma mı?" Bryn bunu öyle doğal bir şeymiş gibi söylemişti ki. Ve ilk defa olarak, Garrett, Bryn'in bu yüzden hapse girebileceğini fark etti. Bu düşünce kendisine hiç keyif vermedi.

Bryn, "Evet" dedi sadece.

"O hâlde bu mahkemeye gidecek?"

"Hayır. Ben suçluluğumu beyan edeceğim. Mahkeme... olmayacak. Babamın evinde kalacağım, ta ki... ne olacağını öğrenene dek."

"Üzgünüm, Bryn." Bryn çok kırılmış görünüyordu. Bozguna uğramış gibi. Garrett onun için anlayış hissedeceğini ummuyordu. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gizlenmemiş gözyaşlarının parıltısına rağmen Bryn'in gözleri donuktu. "Bir şey söylemen gerekmiyor." Arabasının kapısına uzandı. "Özür dilerim. Gerçekten bu karşılaşmayı bilerek ayarlamadım."

Garrett onun neredeyse ağlamak üzere olduğunu söyleyebildi ve berbat bir an boyunca, onun eskiden arkadaşı olduğunu hatırlayabildi. Onun üzüntüsünü katlanılır bir hâle getirebilen tek kişi olduğunu, çünkü onun, kendisini tamamlayan birini kaybetmenin ne demek olduğunu gerçekten anlayan tek kişi olduğunu.

Garrett onu her kimse ya da her neyse, olduğu gibi görmek için kendini zorladı. Onun ne yaptığını kendisine hatırlatması gerekti. Molly'yi hatırlaması. Ve ayrıca, Bryn'in ihanetini. Onun kalbini giderek daha fazla sevmiştii. Ama artık şimdi onunkinin hilekâr bir kalp olduğunu biliyordu, her ne kadar hilekârlık yaptığı daha ziyade kendisi olsa da. Garrett yeniden esir olamazdı.

Geriye bir adım atarak, kamyonetine giden yolu planladı. Bu karşılaşmadan sonra kimseyle yüz yüze gelemezdi. Ayrıca, iştahı kaçmıştı. Onun yanından hiçbir şey söylemeden ayrılmazdı. Dolayısıyla ağzına gelen en nazik sözleri söyledi. "Senin için gerçekten üzgünüm, Bryn. Bütün bunların hiç olmamış olmasını dilerdim."

Bryn bunu nasıl yorumlarsa yorumlasın. Garrett'in gerçekte söylemek istediği şeydi: "Seninle hiç tanışmamış olmayı dilerdim."

Hayatının son üç ayını geri istiyordu. Molly'yi geri istiyordu.

Kendisini zorla uzaklaştırarak, park alanında ağır adımlarla geldiği yönden geri döndü.

*“Öyle görünüyor ki,
davanızda ilginç ve
beklenmedik bir gelişme var,
Bayan Hennesey.”*

29

19 Şubat, Salı

“*T*eşekkürler, baba.”

Babası mahkeme binasının kapısını onun için tutarken, Bryn zorla gülümsedi. Judson Meyer bu sabah erkenden arayıp duruşmanın belirlendiği zamandan bir saat önce gelmelerini istemişti. Bryn, Meyer’in “acil buluşmasının” avukatının onun daha hafif bir beyanda bulunmasını sağlamak için bir başka denemesi olduğundan endişeleniyordu. Anlamamış mıydı? Yaptığı şey için daha hafif bir beyan *yoktu*. Bu işi bitirmenin zamanıydı. Hüküm giymeye can atıyordu, böylece babası endişelenmeyi bırakabilir ve ölenlerin aileleri bir kefaretin ödendiğini bilerek hayatlarına devam edebilirlerdi.

Babası peşinden kapıdan geçerken dönüp ona baktı. Bugün rengi iyi değildi ve sesi titrek geliyordu. Bu hafta iki kez babasının, onun bakmadığını düşündüğü bir sırada bir nitrogliserin tableti yuttuğunu görmüştü. *Lütfen onun bunu öldürmesine izin verme Tanrım.*

Yine de, sağlık sorunlarına rağmen, babası bütün bu olup bitenler sırasında güçlü bir insan olmuştu. Dn bir emlk komisyoncusuyla şehirdeki evi listeye koymasına yardım etmiş ve Judson Meyer'la iletişimin çoğunu yönetmişti.

Eğer babasının onu temsil etmesi için Meyer'i tutmaktan bu kadar gurur duyduğu gerçeği olmasaydı, avukatı başından atacaktı. Bryn minnettardı, ama yine de en baştan avukatı reddetseydi işler daha mı çabuk yürürdü diye merak ediyordu. Kendisi daha mahkemeye bile ıkmamışken, neden adalet bu kadar uzun sürüyordu? Ne zaman suı kabullendiğini bildirecekti? Bunun anlamı yoktu.

Garrett'la marketin park alanında karşılaştığından beri  haftadan uzun zaman geçmişti. O zamandan beri onu görmemiş, ondan haber alamamıştı; bunu umduğu yoktu ama tesadüfen karşılaşmalarından beri, kendisini kısa arkadaşlıklarının günlerini eskisinden fazla düşünürken buluyordu. Garrett'ın arkadaşlığının hediyesini kaybetmesi şöyle dursun, şimdi onunla tekrar tesadüfen karşılaşma ihtimalinden korkuyordu. Nitekim Hanover Falls kadar küçük bir şehirde olağan bir şeydi bu. Bu korkuyu fark etmek kendisine zn-t veriyordu.

Tabii hapse girerse, ki tamamen bunu bekliyordu, Garrett'la karşılaşmak en az endişe duyduğu şey olacaktı.

"Buradan tatlım." Babası, üzerinde çeşitli odaları işaret eden oklar bulunan bir tabelayı gösterdi. Meyer'in onlarla buluşacağı odayı buldular. Odanın kapısı aralıktı ve içeri girdiklerinde, avukat katlanır bir masadaki sandalyesinden kalkarak tuhaf bir sırtımayla onları karşıladı. Neler oluyordu?

Bryn'in babası oturduktan sonra, Meyer'in yüzünde gller açtı. "yle görünüyor ki, davanızda ilginç ve beklenmedik bir gelişme var, Bayan Hennesey."

Beklenmedik mi? Bu iyi bir şey demekti, değil mi? Ne olmuştu?

Babasına baktı, o da aynı şekilde şaşkınlıkla bakıyordu ve avukata sordu. “Ne oldu?”

Meyer sandalyesinde geriye yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. “Evsizler sığınma evinde kalan biri oraya çıktı ve yangını başlattığını itiraf etti.”

Bryn derin bir nefes aldı. “Şaka mı yapıyorsunuz? Kim? Zeke Downing mi?”

Meyer başını salladı ve öne eğildi. “Downing değil. Ama şu anda başka bir adamı sorguluyorlar. Şimdilik bütün bildiğim bu, ama eğer bu adam gerçekten suçu itiraf ederse bugün, sizin ve benim takvimime mutlu bir gün olarak yazılacak.”

Bryn konuşamaz hâle gelmişti. Bütün olup bitenlerden sonra, gerçekten özgür kalabilir miydi?

Sanki Bryn’in düşüncelerini okurmuş gibi, Meyer ıslık ıslık bir yüzle ona baktı. Sonra gülümsemeyi bırakıp başını salladı. “Anlamıyorum... bir suç için iki kişi suçluluğunu beyan etmekte ısrar ediyor. Sana söyleyeyim, bu kitaplara konu olacak bir şey.”

Babası uzanıp bir elini Bryn’in sırtına koydu. “Bu Bryn’in... özgür olduğu anlamına mı gelir?” Sesi heyecanla titredi. “Ne kadar sürede bir şey öğrenebiliriz?”

“Söylemesi zor ama sanırım adam hikâyesini değiştirmedikçe bugün bir şey öğrenebiliriz. Ayrıca evet, bunu o adam yaptıysa, eve özgür dönebilirsin. Bu mumu söndürmediğini hiçbir şekilde ispatlayamazlar. Her zaman hikâyenin temelsiz olduğunu düşünmüştüm.”

“Ama...” Sözler Bryn’in diline gelmedi. Mum hakkında *yanılmış mıydı?* Zihni kendisini yanlış yönde ikna edecek,

mahkûm edecek kadar gerçek görünen bir şey mi uydurmuştu?

Meyer, Bryn'ı kendine getirdi ve bir elini uzattı. "Her zaman bu adamın suçluluğunu beyan etmemesi ve bunun mahkemeye gitmesi ihtimali bulunuyor. Onun avukatı suçu sizin üzerinize atmaya çalışacaktır. Ama o teslim olduğuna göre, bu pek muhtemel olmayan bir senaryo."

"Duydun mu tatlım?" Babası, Bryn'a sıkıca sarıldı. "Belki de bütün bu saçmalık sona erdi."

Bryn başını salladı. Ne var ki midesindeki düğüm çözüleceğine sağlamlaştı ve gerildi. Meyer'in kendisini suçluluğunu beyan etmemesi için ikna etmek uğruna ne kadar çabaladığını hatırladı.

Yine de kısacık bir an boyunca, bütün bu haftalar boyunca yaşadığı suçluluk ve utanç duygusundan özgür olmanın ne demek olduğunu düşündü. Tanrı'nın kendisini hiç hayal etmediği bir şekilde kurtarmış olması mümkün müydü? Nabızı hızlandı.

Garrett'le dostluğunun yeniden kurulabileceği ihtimalini düşünmeye cüret etti. Ama bu düşünceyi hemen kovdu, böyle imkânsız bir rüyayı bir an için bile olsa zihninde bulundurmaktan korkuyordu.

Meyer bir adamın yangını *başlattığını* itiraf ettiğini söylemişti. Belki kendisi mumu yakmıştı ama bunun bir kundaalama girişimiyle aynı zamanda meydana gelmesi tesadüftü. Belki başka birileri yangını başlatmıştı ve Bryn'ın suçu üzerine aldığını görünce kendilerini suçlu hissetmişlerdi.

Kim böyle bir şeyi yapardı? Ve neden? Oh, lütfen Tanrım! *Lütfen bu iş bitsin artık. Sadece bunun sona ermesini istiyorum.*

Anın tadını çıkarmaya, rahatlama hissinin benliğini sarması için kendisini bırakmaya çalıştı. Ama rahatlama hissi gelmiyordu. Fazla kolay olmuştu bu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

“Bay Edmonds?” Garrett notlar verdiği coğrafya testi yığınının başını kaldırıp baktı. Kathy Beckwith sınıfının açık kapısının eşiğinde durup seslenmişti.

“Okumaya devam ediyorum, birazdan koridora çıkarım.” Garrett masanın başından kalktı ve sınıfta Kathy’nin beklediği yere doğru gitti.

Kathy, “Garrett...” diye fısıldadı, dönüp onun açık kapısına baktı. Sabırsızlıkla beklermiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

Garrett soru sorarmış gibi baktı. Bir şeyler olmuştu.

“Hiç haberleri izlemedin, değil mi?”

Garrett başını salladı. “Hayır, neler oluyor?”

Geçen gecenin haberine göre, Bryn bugün mahkemeye çağrılıyordu ve kendisi her ne kadar tarihi aklından çıkarmaya çalışsa da, bu sabah başka bir şey düşünemez olmuştu. Kathy bir şeyler duymuş olmalıydı. “Bu... yangınla mı ilgili?” Aslında “Bryn’la mı ilgili?” diyecek olmuştu. Ama bu Kathy’ye yanlış bir izlenim verecekti.

Kathy başını sallıyordu. “Başka biri yangını başlattığını itiraf etti. O gece sığınma evinde olan evsiz bir adam. Jim, 3. kanalı seyrediyordu ve yerel haber programında bu haber yayınladı.”

Kathy’nin kocası evdeydi, sakatlık iznindeydi ve Kathy onun bütün yaptığının oturup televizyon seyretmek olduğundan şikâyet ediyordu. Yine de şu an üzgün görünmüyordu. Sevinçten yüzü ıslıl ıslıldı. “Fazla ayrıntı vermiyorlar ama Jim’in

dediğine göre, onlar Bryn'ın belki de serbest kalacağını söylemişler."

"Bu nasıl olabilir? Teslim olmuştu."

"Bilmiyorum." Kathy saatine baktı. "Herhâlde öğlen haberlerinde daha fazla bilgi olur. Yemek dağıtma görevini benim almamı ister misin, böylece seyredebilirsin?"

Garrett başını eğerek, parlayan cilalı döşemedeki deseni inceledi. Tek televizyon öğretmenler odasındaydı ve haberleri bir seyirci grubuyla birlikte seyredecek değildi.

Başını kaldırıp Kathy'ye baktı. Neden haberlere bu kadar sevinmiş görünüyordu? Kathy, Bryn'la ilişkisini tahmin etmişti, ama kendisinin ona Bryn'la aralarındaki her şeyin bittiğini söylemişti. Bryn ihanet etmişti. Başka söylenecek hiçbir şey yoktu. Bu konuda tartışmama arzusuna saygı göstermişlerdi, ama hem Kathy hem de Mary Briggman, teslim olduğu haberlerinin yayınlanmasının ertesi günü Bryn'ı Garrett'a karşı savunmuşlardı.

"İnan bana Garrett..." demişti Mary, "eğer ben olsaydım, kendimi bunun doğru olmadığına inandırmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu, birlikte yaşanamayacak kadar ağır bir yük."

Kathy başını sallamış ve yüzünü buruşturmuştu. "Kaç kere marketten eve dönünce bir mumu yanar durumda bırakmış gördüğümü düşününce..." Kathy susmuş ama Mary katıldığını belirtmişti ve Garrett, Molly'nin de aynı şeyi yaptığı bir zamanı hatırlamıştı. Üstelik o bir itfaiyeciydi. Onun yüzüne vurduğu bir konuydu bu. Herkesten çok onun bilmesi gerekiyordu. Kadınlar ve mumlar arasındaki mesele neydi? Ufak bir mum ışığı ve ılık vanilya kokusunun karışının üzerinde yaptığı etkiyi sevmiyor değildi tabii...

Bir elini yüzünde gezdirdi, tatlı anılardan sıyrıldı. "Bu ak-

şamki haberlerde yakalayacağım. Çocuklara geri dönmem lazım.”

Garrett arkasını döndü ama Kathy bir elini onun koluna koyarak, onu yeniden kendisine doğru dönmeye zorladı. “Garrett, eğer masumsa, onu affetmen gerekir. Bu senin içini kemiriyor.”

Garrett çenesini sıktı ve bir elini uzattı. Sınıfının dışındaki koridorda bu tartışmayı yapmayacaktı.

Kathy’nin yüzü buruştu. “Özür dilerim. Sadece... bilmek istersin, diye düşündüm.”

Garrett başını salladı, konuşmadan özür dilemeye çalıştı. Kathy’nin ifadesinden, bunu başaramadığını anladı. Pekâlâ, Kathy buna aldıracak değildi.

Onu orada bıraktı ve sınıfına geri döndü. Ama kafasında bir milyon soru vardı. Neden başka birinin suçu zaten üzerine aldığını bile bile evsiz bir adam aynı suçu işlediğini itiraf etsin ki? Bryn’la sığınma evindeki işiyle ilgili konuşmalarını hatırladı. Bryn ona insanların bazen bir “ev”, “ait olunan” herhangi bir yer bulmak konusunda çok çaresiz olduklarını, o kadar ki, hapisanenin güvenliği için suç işleyebileceklerini söylemişti. Belki de bu adamın istediği buydu.

Böyle olmalıydı. Aksi takdirde, Bryn yapmadığı bir şeyi kabul etmiş olurdu. Ya o masum olsaydı? Kalbini bir umut sardı. Ya bütün bunlar büyük bir yanlış anlaşılardan ibaretse?

Ama bunun anlamı yoktu. Gazetelere göre, Bryn’ın itiraf-ları yangın müfettişlerinin bulgularına uyuyordu. Bunu ona kendisi söylemişti yazdığı mektupta. Ama ya o yalan söylüyorsa? Hangi nedenle yalan söylüyor olabileceğini tahmin edemiyordu, ayrıca yaptığını yangından ancak aylar sonra hatırlamasının da bir anlamı yoktu. Yani kendisi ona âşık olduktan sonra.

“Bay Edmonds... Bay Edmonds?”

Garrett başını kaldırıp baktı, kendisini sınıfında bulunca biraz şaşırdı. “Evet, Jillian?”

Takıntısını sona erdirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu, bu saçmalıkla ilgili. Bryn’la ilgili. Başka bir şey düşünemiyordu. Bu baştan aşağı hayatını tüketmişti ve öğrencileri bundan kötü etkileniyordu.

*Hafif bir umut kıvılcımı
içinde parıldadı ve Bryn
bunu tutuşturmayı umarak
nefes aldı.*

30

Bryn saatine baktı. Neredeyse öğle oluyordu. Duruşması saat 10'a ayarlanmıştı. Artık kaderiyle ilgili son kararı öğreneceğini sanıyordu. Bunun yerine, iki saatten uzun süredir Judson Meyer'in davasındaki yeni pürüzle ilgili haberlerle dönmesini bekliyorlardı.

Babası onun karşısındaki sandalyede doğrulmuş bir hâlde uyukluyordu, nefesi yumuşak horuldamalar hâlinde geliyordu. Bryn, kendisi oradayken sığınma evine uğrayan müşterileri birer birer aklından geçirerek, kimin orayı ateşe vermek için akla yatkın bir nedeni olabileceğini düşünmeye çalıştı. Zeke Downing muhtemel şüpheliydi. Ama Meyer onun Zeke *olmadığını* söylemişti.

Bryn avukatın bunu nasıl bilebileceğini tahmin edemiyordu ama şimdi onun James Friar olup olamayacağını merak etmişti, yani Bryn'in sığınma evinde yeni çalışmaya başladığı zamanlarda reşit olmayan müşteriye saldıran adam. Friar, kendisinin Adam'dan gizli çalışmasının başlıca sebebiydi.

Sığınma evinde kalanların birçoğu gibi, Friar da akıl hastasıydı, uyuşturucu ve alkol bağımlılığıyla mücadele etmişti. Sadece bu nedenle bile, atılmasından dolayı onun intikam arıyor

olma ihtimali şaşırtıcı değildi. Eğer yangını başlatan gerçekten oysa Bryn'm rahatlamasının sınırları olmayacaktı.

Bu suçluluk bulutu altında o kadar uzun zamandır yaşamıştı ki, temize çıkmanın nasıl bir şey olduğunu zar zor tahmin edebiliyordu. Yine de, ihmalkâr davranışlarının Adam ve diğer kahramanların hayatlarını söndürme potansiyeli taşıdığı gerçeğini hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini biliyordu.

Şans eseri yangın başka bir sebeple başlamış olsa bile, suçluluk duygusundan asla sıyrılamayacaktı. Ama tabii, yangın kasten çıkarılmışsa omuzlarında çok daha hafif bir yük olacaktı. Hafif bir umut kıvılcımı içinde parıldadı ve Bryn bunu tutuşturmayı umarak nefes aldı.

Kapı açıldı ve Judson Meyer elinde evrak çantasıyla içeri girdi. Babası dikkatle doğruldu ve Bryn'la ikisi öne eğildiler.

Avukat evrak çantasını önüne koydu ve bir nefes verdi. "Tamam, bakalım elimizde neler var." Bryn'la göz göze geldi. "Nezarete bulundurdukları adamın adı Charles Branson. Onu tanıyor musun?"

"Charlie mi? Evet, onu tanıyorum." Bütün bunların Charlie'yle ne ilgisi vardı?

"O gece oradaydı değil mi?"

Bryn başını salladı, gerçekten kafası karışmıştı.

Meyer önündeki kâğıtları değiştirdi. "Branson, görünüşe göre Springfield'daki sığınma evinde kalıyor."

"Sparky'yi aldığın adam değil mi o?" diye sordu babası.

"Evet, ama anlamıyorum. Charlie onlara yangını başlattığını mı söylemiş? Kasten mi?"

Meyer başını salladı. "Ofise gittiğini ve orada çöp kutusunu ateşe verdiğini söylemiş. Binayı yakmak istemediğini sadece biraz heyecan yaratmak istediğini söylemiş."

“Hayır...” Bryn başını salladı. Bu kulağa hiç Charlie’nin yapabileceği bir şey gibi gelmiyordu. “Bunu neden yapsın ki?” Charlie’nin böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini anlamaya çalışırken aklı karıştı. Hem *ne zaman?* Bunun anlamı yoktu.

“Charlie kiminle konuşmuş? Perlson mı?”

“Evet. Görünüşe göre Springfield sığınma evinden Hanover Falls polisini aramış ve telefonda itirafta bulunmuş. Springfield polisi onu dün gece getirmiş. Yangın gecesi *oradaydı* değil mi? Bundan emin misin?”

Bryn yavaşça başını sallayarak, dudağının bir köşesini ısırdı. Şüpheli bir durum vardı. “Charlie bu yangını başlatmadı. Neden bunu söylemiş olsun ki?”

Meyer ona sert bir bakış fırlattı. “Böyle bir konuda yalan söylemesine hiçbir sebep yok.”

“Neden birine bunu söylediğini bilmiyorum, ama Charlie olmasına imkân yok.” O akşamın olaylarını yeniden anlattı. “Hemen hemen bütün gece Charlie’yle beraberdim. Ofisin anahtarını boynumda taşıyordum. Öbür anahtar Susan’daydı. Onun birimizin haberi olmadan ofise girmesinin hiçbir yolu yok. Yalan söylüyor.”

Meyer’in gözleri kısıldı. “Neden bir adam böyle bir konuda yalan söylesin?”

“Bryn...” Babası onun kolunu tuttu, sesi titreyerek. “Neden bu konuda suçlu olmaya bu kadar kararlısın? Adam itiraf etmiş...”

“Çünkü *ben* suçluyum. Neden sen...” Bryn bakışlarını avukata çevirdi, sonra yeniden babasına, “İkiniz, beni bundan kurtarmaya bu kadar kararlısınız?”

Babası onun elini alarak, parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. “Çünkü olup biten bir kazaydı. Herhangi birinin başına da gelebilirdi. Yeteri kadar trajedi oldu, Bryn. *Hapiste*

yatmanın sana hiçbir faydası olmayacak.” Bu kelimeyi söyler söylemez sesi yükseldi ve başını eğerek elini daha sıkı tuttu. “Yeterince şey kaybetmedin mi?”

Bryn babasına baktı, korkunç bir şüphe kendisini dürttü. “Charlie’yle mi konuştun? Onu bu işe sokmaya mı çalıştın...”

“Elbette hayır. Adamı tanımıyorum bile; senin bana onun hakkında anlattıkların hariç... Sparky’nin sahibi olması, yani.”

Babasının gözlerindeki şaşkınlık Bryn’ı rahatlatma hissiyle güçten düşürdü. Babasının da kendisi gibi Charlie’nin neden bunu yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Bir süre önce Sparky’yi onunla görüşmek için götürmedin mi?” Babası Bryn’in elini bıraktı ve sandalyesinde doğruldu. “Springfield’a? O zaman ona ne anlattın?”

Bryn, Meyer’in soru sorar gibi bakışını kaçırmamıştı. Cevabını avukata verdi. “Evet. Birkaç hafta önce. Arabayı Springfield’a sürdüm ve onu oradaki sığınma evinde ziyaret ettim.”

Avukat ona uzun uzun baktı. “Onun kendini ileri atmasına neden olan herhangi bir şeyden bahsettin mi?”

Bryn bir an düşündü ama başını salladı. “Ben... bu rüyamdan önceydi. Yangından bahsetmedik bile. Susan’ın yeniden sığınma evini kurup işletmeye çalıştığını biliyordu. O zaman benden Sparky’yi almamı istedi, yani köpeği” dedi Meyer’a. “Sparky hâlâ elimizde... babamın evinde” diye açıkladı.

Meyer omzunu silkti. “Belki adam sadece hapishanenin kendisine sığınma evinden daha fazla konfor sağlayacağını düşünüyor. Bulunduğu yer, anladığım kadarıyla sadece gündüz çalışan bir sığınma evi. Soğuk bir kış oldu, onun gibi biri için zor.”

“Charlie tekerlekli sandalyede. O bir Vietnam gazisi” diye Bryn açıkladı babasına, Meyer’in bunu nasıl öğrendiğini merak ediyordu. “Ama orası iyi bir sığınma evi. Ayrıca ona ora-

da bir iş verdiler ve tam zamanlı kalmasına izin verdiler. Orada mutluydu... işi almaktan gurur duyuyordu.” Charlie’nin Springfield’da kalmak için Sparky’yi nasıl feda ettiğini düşündü. Olanlar hiç akla yatkın değildi.

Meyer dirseklerini önündeki masanın üzerinde dinlendirdi, işaret parmaklarını birleştirdi ve çenesini bükülen elinin üzerine yasladı. “Tamam, onun yapmadığı bir şeyi neden itiraf ettiğine dair bir açıklama bulamıyorum, ama ikiniz birden bunu yapmış olamazsınız.”

Bryn başını avukattan çevirdi. Neden Charlie onlara yangını başlattığını söylesin ki? Onun buna hiçbir nedeni olmaması bir yana, Bryn ve Susan yanında olmadıkça ofise giremezdi bile. Susan böyle bir şey olsa soruşturma görevlilerine bahse derdi. Ayrıca her ne kadar geceye dair anıları bulanık olsa da, o gece dışarı çıktığı ve Sparky’ye baktığı üç dört dakika hariç, Charlie’nin asansörden ofise indikleri zamandan beri her dakika kendisiye birlikte olduğundan neredeyse emindi.

Meyer’in cep telefonu cıvıltılı bir melodiyle çaldı. Meyer bir elini kaldırarak telefonu kemerinden çekti. “Meyer.” Birkaç dakika dinledi, yüzü bulutlandı. “Emin misiniz?”

Görüşürüz demeden telefonu kapattı. Masaya yumruğunu vurarak, sıkılmış dişleri arasından küfretti.

Bryn, avukatın başka bir davayla ilgili kötü haber aldığını düşünerek bekledi. Ama avukat hemen kendisini topladı ve Bryn’a sertçe baktı. “İşte şimdi bitti...”

“Ne oldu?”

Meyer sessizce başını eğdi. Elleri dizlerinde yumruk hâlinde sıkıldı. Sonunda başını kaldırıp baktı. “Üzgünüm Bryn. Arayan Perlson’dı. Haklısın, Branson bunu yapmamış.”

Babası sıçradı. “Bunu nasıl bilebilirsin? Peki ya neden itiraf etsin?” Bryn babasının yüzünden umudun akıp gitmesini izledi.

“Branson polise yangını başlatmak için yanıcı sıvı kullandığını söylemiş. Ama soruşturma görevlilerinin raporunda, yangını hızlandıracak bir maddeye rastlamadıkları belirtiliyor.”

Dondurucu bir düşünce Bryn’in tüylerini diken diken etti. *Acaba Judson Meyer bir şekilde Bryn için sorumluluğu üzerine alması amacıyla Charlie’yle konuşmuş muydu? Herhâlde bu kadar alçalamazdı ya da bu kadar aptal olamazdı.*

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu babası.

Bryn onun sesindeki umudu sevmemişti. Özellikle Charlie’nin suçsuz olduğunu biliyorken. Charlie’nin itirafı hiçbir şeyi değiştirmemişti. Parlayan umut ışığı sönmüştü. Yine de Charlie adına içinin rahatladığını hissetti. “Şimdi nerede? Charlie?”

“Onu başka sorular sormak için hâlâ tutuyorlar” dedi Meyer. “Ama büyük ihtimalle onu bırakacaklar.”

“Onun hiçbir şey yapmadığı konusunda sizi temin edebilirim. Eğer benden tanıklık yapmamı isterlerse... ya da her neyse... onun yapmadığını biliyorum.” Charlie’yi hapiste düşünmek içini burktu. “Onunla konuşabilir miyim?”

Meyer başını salladı. “Bunu yapmamayı şiddetle tavsiye ederim.”

“Neden?”

“Çünkü sonunda Bay Branson sana karşı tanıklık edebilir.”

Bryn gözlerini kapadı. İşler iyice karışıyordu.

“Bu işi iyice anlayana kadar yargıçtan duruşmanın ertelemesini isteyeceğim. Branson’ın bildiği her şeyi anlattığı konusunda ikna olmuş değilim.” Meyer, Bryn’a gözlerini kısarak baktı. “Ayrıca, açıkçası *benim* müvekkilimin bana gerçeği anlattığından da emin değilim. Bütün gerçeği.”

*Onlar, suçu Charlie'nin
üzerine atmak istediğini mi
düşünmüşlerdi?*

31

20 Şubat, Çarşamba

Hanover Falls polis karakoluna girmek, zamanda geri gitmek gibiydi. Bryn'ın teslim olduğu gün orada olan üniformalı kadın yine masanın başındaydı. Bryn ona ne istediğini söyledi ve kadın telefonu alıp Rudy Perlson'ı aradı.

Düz camlı pencereden Bryn komiserin telefonu açışını ve masalar labirentinin içinden geçip kendisini karşılamaya gelişini izledi. "Branson'la mı konuşmak istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama onun bunu yapmış olması hiçbir şekilde mümkün değil."

Onlar, suçu Charlie'nin üzerine atmak *istediğini* mi düşünümüşlerdi?

"Onun yapmadığını biliyorum. Bunu avukatıma söyledim. Bu nedenle onunla konuşmak istiyorum. Bence... belki Charlie... suçu benim için üzerine almaya çalışıyordu."

Perlson bir dakika bunu kavramaya çalıştı. "Öylesi birisinin seni böylesine düşünmesi için çok şanslı bir bayan olmalısın."

"Springfield'a geri dönecek, değil mi? Oradaki sığınma evine?"

Perlson başını salladı. "Biri gelip onu alır almaz."

"Onu geri götürebilirim, eğer bütün beklediği buysa." Bryn saatine baktı. "Zamanım var."

Komiser başını salladı. "Bunun akıllıca olacağını sanmam. Zaten avukatın var ve yargıç biraz şaşkın durumda."

Her ne kadar Charlie'nin itirafının temelsiz olduğuna herkes ikna olmuş görünüyorsa da Bryn'in duruşmasını öğleden sonraya atmışlardı. Meyer, Bryn'a suçlu olduğunu beyan etmez yargıcın onu mahkûm edeceğini söylemişti. Farklı bir beyanda bulunması için onu ikna etmeye çalışmaktan sonunda vazgeçmiş görünüyordu.

"Sanırım duruşma bitene kadar etrafta kalırsan daha iyi olur." Perlson ne söylediğinin farkına varmış gibi görünerek yere baktı.

Bryn onun imasını kaçırmadı. Duruşmadan sonra gitmek için özgür olmayabilirdi. "Bay Branson istediği an gidebilir" dedi komiser, kendini toplayarak. "Sığınma evini aradık ve onu gelip alacak birini bulmaya çalışıyoruz."

"Belki babam onu alabilir." Bryn sokağa doğru işaret etti. "Arabada bekliyor."

"Göreceğiz." Perlson boş bir masaya dayandı. "Sadece yargıç Clyne'in iyi bir adam olduğunu bilmeni istiyorum. Sanırım... adil olacak."

Bryn başını kaldırıp baktı, onun sözlerine şaşırmıştı, aynı zamanda Perlson'ın tam olarak neyi adil bulduğunu merak ediyordu. "Teşekkürler."

Mahkeme salonunun sessizliği fısıltılı bir ayaklanmayla bozuldu. Judson Meyer'in yanında masada oturan Bryn, dönüp izleyenlerin olduğu tarafa bakamıyordu.

Medyanın hikâyeye ilgisinden, özellikle Charlie'nin itirafının durumu iyice karmaşık hâle getirmesinden dolayı, Bryn gazetecilerin tutuklanması için hazır bulunduklarını tahmin ediyordu. Sandalyelerin gıcirtısına ve hafif mırıltılara bakılırsa haberciler şu anda içeri giriyor olmalıydı. Yargıcın hiç olmazsa mahkeme salonuna kameraları sokmaması için dua etti.

Judson Meyer tutuklanmadan sonra, babasıyla bir an baş başa kalma ve sonuç her ne olursa olsun binadan yan kapıdan çıkma imkânlarını ayarlamıştı.

Bryn gözlerini kapadı, birden itiraf etmek için polis karakoluna girdiği o günden daha gergin oldu. Oradan bir polis arabasında mı ayrılacaktı yoksa bir mucize eseri, eve babasıyla mı dönecekti?

Oh Tanrım, ne olursa olsun, lütfen babamın yanında ol. Ona huzur ver ve onun her şeyin senin kontrolün altında olduğunu bilmesini sağla.

Bryn buna inanıyordu. Ama babasının, yaptığı şeyden dolayı Charlie'nin bir günah keçisi olmayacağını fark edince hissettiği hayal kırıklığı derin olmuştu. Bir kez daha onun sağlığından endişe etti.

Babasının elini omzunda hissetti, sanki babası her nasılsa onun için dua ettiğini anlamıştı. Dönmeden, elini onunkinin üzerine koymak için uzattı.

Ama babası kulağına fısıldamak için eğildi. "Dönmen lazım."

Bryn yüzünü gazetecilere göstermek istemiyordu, onlar hiç şüphe yok ki sadece bir kare fotoğrafını yakalamak için bekliyorlardı, böylece ne kadar solgun, zayıflamış ve bunalımda göründüğünü anlatabilirlerdi. Ya da belki de kendisini ilgisiz ve soğuk biri olarak tarif edeceklerdi. Eğer Charlie'yle olup biten basına sızsaydı, medyanın hikâyeyi nasıl çarpıtacağını bilmiyordu.

Babasının omzunu ısrarla sıkması Bryn'in dönmesine ve se-yircilere bakmasına neden oldu.

Gördükleri göğsünde bir korku alevi yaktı. Arkasındaki üç

sıra banklarda, son derece ciddi görünerek, Susan Marlowe ve itfaiye yüzbaşı Peter Brennan oturuyordu. Emily Vermontez, sıranın sonundaydı, yanında Lucas geçitte tekerlekli sandalyesindeydi ve Jenna Morgan arkalarındaki banktaydı.

Kütüphaneden Myrna Eckland, bankın öbür ucunda oturuyordu, sanki dua ediyormuş gibi başı eğikti.

Salonun öbür tarafında sıralanmış gazeteciler not defterlerini karalıyordu ve ağzların üstüne kapanmış ellerin arkasından birbirlerine fısıldıyorlardı. Rudy Perlson kollarını kavuşturmuş oturuyordu.

Onların hepsi neden buradaydı? Judson Meyer, sanki duruşma kısa ve rahat geçecekmiş gibi konuşmuştu. Kendisi sadece beyanda bulunacaktı ve sonra yargıcın hangi cezayı uygun gördüğünü öğrenmek için bekleyecekti. Hayatları sönen kişilerin ailelerinin, kendisine karşı tanıklık etme şansını elde etmeleri konusunda hiçbir şey söylememişti.

Ağız kurudu. Babasının omzunun üzerinden bakarak, yeniden mahkeme salonunda göz gezdirdi. Kahrolmuş bir hâlde masanın üzerinden Meyer'e eğildi ve titreyen bir sesle fısıldadı. "Hepsi bana karşı tanıklık mı edecek?"

Meyer hafifçe onun eline dokundu ve *Sen ciddi misin?* dermiş gibi baktı. Başını sallayarak, takım ceketinin cebinden yuvarlak uçlu bir kalem çıkardı ve defterine bir not karaladı. Defteri masanın üzerinden Bryn'in tarafına kaydırdı.

Hayır! Seni desteklemek için buradalar diye yazıyordu. *Desteklemek* sözünün altını iki kez çizmişti.

Bryn'in dizlerinin bağı çözüldü. Bizzat zarar verdiği, sevdikleri *çalınan* kişilerin kendisini desteklemek için burada bulunmaları inanılmaz geliyordu. Yeni bir üzüntü boğazında düğümlendi.

Ama salonda bir kez daha göz gezdirince, kendisi için en önemli olan, kendisini affetmesine en çok ihtiyaç duyduğu kişinin bariz bir şekilde eksik olduğunu fark etti. *Garrett.*

*Rahibin tuttuğu İncil'in
üzerine titreyen elini koydu,
yemini tekrarlarlarken sesinin
sabit kalması için dua
ediyordu.*

“*B*ay Meyer, müvekkiliniz daha önce konuştuğumuz üzere bugün suçunu itiraf etmeye hâlâ hazır mı?”

“Evet, Sayın Yargıç.”

“Bayan Hennesey, ayağa kalkın lütfen, rahip yemin etmenizi sağlayacak.”

Bryn ayağa kalktı, önünde bir masanın bulunmasından memnundu. Rahibin tuttuğu İncil’in üzerine titreyen elini koydu, yemini tekrarlarlarken sesinin sabit kalması için dua ediyordu.

“Bayan Hennesey, artık yeminlisiniz ve herhangi bir soruya yanlış cevap vermeniz yeminini bozmak olarak değerlendirilebilir. Anlıyor musunuz?”

“Evet, Sayın Yargıç.”

Yargıç okuma gözlüklerinin arkasından Bryn’a baktı. “Size karşı iddiaları biliyor musunuz?”

“Evet Sayın Yargıç.”

“Peki, bu iddialarla ilgili nasıl bir beyanda bulunacaksınız?”

“Suçlu olduğumu beyan ediyorum, Sayın Yargıç.”

“Bu beyanda kendi isteğinizle, size karşı herhangi bir rüşvet ya da tehdit olmadan mı bulunuyorsunuz?”

“Evet. Bu sadece benim kararım.”

Yanında Judson Meyer, masanın kenarına eğildi ve boğazını temizledi. “Sayın Yargıç, Bayan Hennesey’in avukatının aksi yönde tavsiyesine rağmen bu beyanda bulunduğunun kayda geçirilmesini talep ediyorum.”

Yargıç ona dikkatle baktı. “Bayan Hennesey, öyle mi?”

“Evet, Sayın Yargıç.”

“Davanızı Bay Meyer’le görüşmek ve bir suçluluk beyanının muhtemel sonuçlarını öğrenmek imkânı bulabildiniz mi?”

“Evet Sayın Yargıç, buldum.”

Yargıç gözlüklerini burnunun üstüne taktı, kalemını aldı ve bir şeyler karaladı. “Bayan Hennesey, Bay Meyer’in sizi temsil etmesinden memnun musunuz ve yaptığınız beyandan kesinlikle emin misiniz? Suçlu olduğunuz için suçluluk beyanında bulunmak istediğinizi ve bu beyanın bütün muhtemel sonuçlarını bildiğinizi teyit eder misiniz?”

“Evet Sayın Yargıç.”

“Kanunlar nezdinde belli haklarınız olduğunu ve suçluluk beyanında bulunursanız bu hakları kaybedeceğinizi, Bay Meyer size açıkladı mı?”

“Açıkladı, Sayın Yargıç.”

Yargıç, Judson Meyer’in ilk buluşmalarında okumasını istediği aynı haklar listesini okudu. Ne var ki, yargıcın dudaklarından dökülünce bunlar her nasılsa daha ağır geliyordu. Ama hiçbir şey kendisinin doğru olarak bildiği şeyi değiştirmemişti. Kendisine yöneltilen iddialarda *suçluydu* ve yargıcın sorgulamasındaki hiçbir şey bunu değiştirmiyordu.

“Bayan Hennesey, az önce anlattığım hakların her birini biliyor musunuz?”

“Evet, efendim.” Sözlerini düzeltti. “Evet, Sayın Yargıç.”

“Suçluluk beyanında bulunarak bu haklardan vazgeçtiğinizi ve mahkemeye çıkarılmayacağınızı biliyorsunuz.”

“Biliyorum.”

“Peki, beyanınızı değiştirmek istemiyor musunuz?”

Belli ki yargıç kendisine değiştirmek için bir sürü fırsat sunuyordu. Onun soru sorduğu her seferinde, Bryn kendisini biraz daha kararsız hissediyordu. Sanki o kendisine bir tuzak soru soruyormuş ve oltaya gelen balık gibi buna kanmasını bekliyormuş gibi...

Meyer’e baktı ama onun ifadesi anlaşılmazdı.

Boğazını temizledi. “Beyanımı değiştirmek istemiyorum Sayın Yargıç. Suçlu olduğumu beyan ediyorum.”

Yargıç gözlüklerini çıkardı ve bunları cübbesinin dik yakasından astı. Ellerini önünde birleştirdi, sanki bir işareti bekliyordu.

Bir dakikalık bekleyiş dolu bir sessizlikten sonra, yargıç Bryn’a baktı. Bryn onun şefkatle baktığını düşündü. Nefesini tuttu.

“Bayan Hennesey hüküm verilmeden önce, mahkeme salonuna hitap etme hakkınız var. Bu bir zorunluluk değil ama böyle arzu edebilirsiniz, yasalar size bu fırsatı ve bu hakkı sunuyor. Bir açıklama yapmak ister misiniz?”

Meyer ona bu fırsata sahip olacağını söylemişti ve Bryn kısa bir açıklama metni yazmıştı. Kâğıdı açtı ve önünde yüzen kelimelere bakakaldı. Bunlar tamamıyla yetersiz ve gereksiz göründü. Ama sessiz kalamazdı. Gelen insanlar -hâlâ onların kendisine destek olmak için geldiklerini anlayamıyordu- af

dilemesini kendi sözlerinden, kendi dudaklarından duymayı hak ediyorlardı.

Kendi kalbinden.

Kâğıdı ikiye katladı, sonra dörde ve masaya koydu. Kimse kendisinden yargıçtan başka bir yere bakmasını beklemediği için minnettardı. "Sayın Yargıç..." İki kelime söylememiştii ki heyecanla boğazı düğümlendi.

Gözlerini kapadı ve duygularının kontrolünü kaybetmek için dua etti. "Sayın Yargıç," diye yeniden söze başladı. "İhmalimin neden olduğu trajedi için son derece üzgün olduğumu tekrar söylemek istiyorum. Sebep olduğum acıyı alıp götürebilecek hiçbir söz yok ve sevdiklerimizin hiçbirini geri getirmenin bir yolu yok..."

Durdu. Meyer, açıklamanın hiçbir şekilde kendisiyle ilgili-kendi acısı ya da mahkemenin ellerinde kendi kaderiyle ilgili olmaması konusunda uyarılmıştı. Konuyu kasten Adam'a getirerek merhamet dilemek niyetinde değildi. Ama üzüntülerini paylaşıyordu. Onlar gibi, sevdiği birini kaybetmişti. *İki kişiyi.* "Sadece bugün sona erdiğinde, yangında sevdiklerini kaybedenlerin adaletin yerini bulduğunu hissedeceklerini umuyorum. Ve bir gün olup biten için beni affetmenin bir yolunu bulmaları için dua ediyorum. Eğer geri dönebilseydim ve olup biteni telafi edebilseydim, her şeyimi, kendi hayatımı bile verirdim." Başını eğdi. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Yargıç birkaç saniye hiç konuşmadı. Bryn göz ucuyla Meyer'in bankta müvekkilinin konuşmayı bitirdiğini onaylamak için başını salladığını gördü.

Sonraki dakikalar, yargıç kendisine yöneltilen iddiaları, cezaları ve yasanın isteklerini yeniden açıklarken, az çok tanıdık yasa terimlerinden oluşan bir karmaşa hâlinde geçti.

"Bayan Hennesey, bu topluma hizmet etmiş, yasalara saygı-

lı, vicdanlı bir yurttaş olduğunu ispat etmiştir. Kendi kocasının da ölümü nedeniyle, bu mahkeme heyetinin görüşü; Bayan Hennesey'in hapse atılmak yerine kamu hizmeti aracılığıyla kendisini vakfederek çok daha etkili bir telafide bulunabileceği yönündedir. Aslında, cömert doğasını, geçmişte yaptığı gönüllülük çalışmalarıyla zaten kanıtlamıştır. Ayrıca, onu hapsederek hiçbir faydalı amacın güdülmeceği bu mahkemenin kararıdır. Bayan Hennesey toplum için bir tehdit oluşturmuyor, kasti bir harekette bulunmadı ve ihmalinden dolayı pişman olduğu bellidir. Böylelikle..."

Yargıcın sesi rahatlatıcı bir tekdüzelikle devam etti ama Bryn'in açıkça duyduğu, kendisi için bir anlam ifade eden sözler, *deneme süresi* ve *kamu hizmetinden* ibaretti. Bu sözlerle minnettarlık duygusunun içinde yükseldiğini hissetti.

Judson Meyer titreyen elinin üzerine kendi elini koydu ve Bryn onun sonuçtan memnun görüldüğünü düşündü. Mahkeme salonundan ayrıldıklarında onun her şeyi ayrıntılarıyla anlatacağından emindi.

Bir rahatlama sisinin içinde yerine gelen diğer formalitelerden sonra, yargıç mahkeme salonunu boşalttı. Bryn, salondan ayrılan insanların hafif mırıltıları bitene kadar yüzünü izleyicilere dönmedi. Ama sarılmak için bekleyen babasına yaslanmak için kendini bıraktı.

Babasının kollarının ne zamandır bu kadar güçlü olduğunu hatırlamıyordu.

*Ama Bryn Hennesey'i
düşünmemek için ne kadar
çaba sarf etse, Bryn
o ölçüde düşüncelerini
dolduruyordu.*

33

Garrett kanepenin önünde yere çöküp oturmuştu, Boss'ın başını okşayarak, haberlerin başlamasını bekliyordu. Eve geldiğinden beri tek yaptığı televizyon karşısında beklemektir.

Bu gece kalbi her zamankinden daha ağırmış gibi görünüyordu. Bryn'in hükmü bugündü.

Bu konuda içinde kötü bir his vardı. Yaptığı şey bir cinayet olarak sınıflandırılıyordu. Ona bir hapis cezası verildiğini duyacağından tamamen emindi. Eğer o hapse girerse, en azından suçun bir kısmını taşıyacaktı.

Gözleri kahve masasındaki buruşmuş mektuba takıldı: Susan Marlowe'un Bryn'a destek göstermek amacıyla duruşmaya katılmaları için ölenlerin eşlerinden ricası. Mektubu aldı ve en az onuncu kez okudu:

Belki haberiniz yok ama kazara adam öldürmenin cezası Missouri'de ağırdır. Şüphesiz hiçbirimiz Bryn'in ihmali konusunda ne düşünersek düşünelim, onun hapiste zaman geçirmeyi hak ettiğine inanmıyoruz. Bryn, sığınma evinde çalışmış en iyi gönüllülerden biriydi.

Sığınma evinde kalanlardan biri olan Charlie Branson hakkında artık duymuş olmalısınız, kendisi Bryn'i o kadar düşünüyordu ki, suçu bilerek üzerine aldı. Sanırım bu, Bryn'in karakteri hakkında oldukça iyi bir fikir veriyor.

İçinizden onunla konuşmuş ya da ondan mektup almış olanlarınız, onun olup bitenden dolayı nasıl yıkılmış durumda olduğunu biliyorlar. Lütfen onun bu trajedide kendi kocasını da kaybettiğini unutmayın. Lütfen onun yerinde olsaydınız kendinizi nasıl hissedeceğinizi düşünün. Bryn'in başına gelen, her birimizin başına da gelebilirdi. Hepimiz başka bir insanın zarara uğraması veya ölümüyle sonuçlanabilecek aptalca, düşüncesizce şeyler yaptık. Tek fark bizim "yakalanmamış" olmamız.

Yalvarırım, kendi kaybettiklerinizin trajedisinin başka bir trajediyle, açıkça kaza olan bir şey için iyi bir kadının büyük ihtimalle hayatının en güzel yılları boyunca hapse gönderilmesi gibi faydasız bir hareketle sonuçlanmasına izin vermeyin.

Susan onlardan hep birlikte mahkeme binasının önünde buluşmalarını istemişti, böylece bir dayanışma gösterisi hâlinde içeri birlikte girebileceklerdi.

Gitmeyi düşünmüştü. Gerçekten düşünmüştü. Ama sonunda bunu yapmak elinden gelmemişti. Medya ondan sonra başına üşüşecek, röportaj yapmaya çabalayacaktı. Şüphesiz Bryn'la arkadaşlıklarını biliyorlardı... *eski* arkadaşlıklarını. Sansasyonel bir hikâye arayarak saldırdıkları ilk kişi kendisi olacaktı.

Hem kendisi ne diyebilirdi? Bryn'ı affettiğini mi? Affettiğinden emin değildi. Ona destek olmak için orada bulunduğunu mu? Bunu dürüstçe söyleyebilir miydi?

Bu sorulara cevapları bilmiyordu. Bir parçası onun hapse tıkmamasını istiyordu. Çok derinlere. Yaptığından dolayı ceza olarak değil, ama böylece onu unutabilirdi. Onu aklından çıkarabilirdi. Böylece bir şekilde hayatına devam edebilirdi ya da hayatından geriye ne kaldıysa.

Diğerlerinden kaç kişinin orada olduklarını merak etti. Susan'ı hayal kırıklığına uğratan tek kişi kendisi miydi? *Bryn*'i hayal kırıklığına uğratan? *Bryn* kendisinin orada olmadığını fark etmiş miydi? Kendisini hâlâ düşünüyor muydu?

Çok fazla soru. Hayatla ilgili daha önce hiç soru sormamıştı, hiçbir şeyle ilgili sormamıştı, Molly ölmeden önce. Daha önce her şeyin anlamı vardı. Her şey o kadar kolay olmuştu ki.

Akşam haberlerinin zonklamalı jenerik müziği düşüncelerini böldü ve Susan Marlowe'un mektubunu kenara iterek kumandanın ses düğmesine sertçe bastı.

Mahkeme kararı baş haberdirdi. Genç bir erkek gazeteci mahkeme binasının önünde durup haberleri abartılı bir sesle verdi.

"Hanover Falls'ta Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi'ni yerle bir eden ve beş itfaiyecinin ölümüne neden olan yangını başlattığını itiraf eden bir Hanover Fallslı kadın bu öğleden sonra suçunu itiraf etti. Yargıç Anthony Clyne, *Bryn Hennesey*'e beş yıl deneme süresi vererek, bir hükmün uygulanmasını askıya aldı, bu da *Hennesey*'in deneme süresini tamamladığı takdirde mahkûm olmayacağı anlamına geliyor. Yargıç Clyne deneme süresi için önümüzdeki iki yıl süresince yapılacak iki yüz saat kamu hizmeti dâhil bazı koşullar ileri sürdü.

Bugün yapılan duruşmanın ve verilen kararın ardından, *Hennesey*'in avukatı Judson Meyer'le konuştuk."

Kamera avukatı gösterdi. "Bence Yargıç Clyne'in kararı adil. Sert bir ceza ihtimaline rağmen müvekkilim suçluluk beyanında bulunmakta ısrarcı oldu. Birinin, daha hafif bir ce-

zanın peşinde koşmayı reddetmesi ender rastlanır bir durum ve bence Bayan Hennesey takdiri hak ediyor. Karşılaştırma olarak, iki yüz saat dikkate değer bir hüküm ama Yargıç Clyne müvekkilimin gereken telafiyi yapabileceğini ve kamu hizmetinde bulunarak çok daha iyi bir örnek oluşturabileceğini düşünüyor. Toplumun bunu kabul eder görüldüğünden memnunum.” Meyer başını eğdi ve kameradan uzaklaştı.

Muhabir devam etti: “Karar duruşmasında yaklaşık 200 vatanndaş hazır bulundu. Hennesey’in babası ve biri hariç ölen itfaiyecilerin eşleri de oradaydı. Onların çoğu, görünüşe göre Hennesey’e destek olmak için oradaydılar.”

Susan Marlowe’un bir görüntüsü ekrana geldi, sesi kısık ve titrekti, saçları yüzüne doğru uçuşuyordu. “Verilen kararın ilgili herkes için en iyisi olduğuna inanıyorum. Bryn’in olup bitenden dolayı yıkıldığı bellidir. Bence yeterince acı çekti ve umarım bugün bir affetme, ileriye bakma günüdür.”

“Bu Susan Marlowe’du” diye açıkladı muhabir. “Marlowe’un kocası, teğmen David Marlowe, yangında öldü. Marlowe ayrıca trajedinin olduğu sırada Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi’nin müdiresiydi.” Muhabirin sesi daha kasvetli bir tona büründü. “Bununla beraber, buradaki herkes Bayan Hennesey’i desteklemek amacıyla konuşmadı.”

İyi görünümlü orta yaşlı bir çift ekranda muhabirin mikrofonuna konuşurken göründüler. “Yangında ölen ilk itfaiyeci olan tekniker Zachary Morgan’ın annesiyle babası, çok hoşgörülü olarak değerlendirdikleri karara karşı konuştular.”

“Adalet bugün yerini bulmadı” dedi adam, dişlerini sıkarak. Karısı yanında ağlıyordu. “Bu kadının aldığı ceza bir şakaydı. Bu yangında beş kahraman hayatını kaybetti. Oğlumuz bu yangında hayatını kaybetti ve bu kadın sadece sağ salim bir hâlde işin içinden sıyrıldı.”

Garrett, içinde tepkinin yükseldiğini hissederek sırtını kanepeye sertçe dayadı. Yanında Boss inledi ve başını kaldırıp ona baktı, belli ki onun öfkesini hissediyordu.

Garrett köpeğin diken diken olmuş kürkünü okşadı. Sunucu başka bir habere geçti. Garrett kumandanın ses düğmesine bastı ve haberler tek düze bir vızıltıya dönüştü. Bu insanlar, Bryn'in yaptığı şeyden dolayı nasıl parçalanmış olduklarını görmiyorlar mıydı? Onun hapiste çürümesinin ne fayda sağlayacağını düşünüyorlardı. İlk defa olarak, hapishanenin Bryn için nasıl olacağını hayal etti. Onun bu kaderden kurtulmasıyla damarlarına pompalanan rahatlama hissi, aynı zamanda bütün gücünü de tüketmiş hissettirdi.

Ama onun için orada değildin.

Bu suçlama kendisine sertçe çarptı. Neden diğerleri bu kadar kolay affedebilmişti? O, sevgili arkadaşı olmuştu. Arkadaştan daha fazlası. Neden onu bu kadar kolay silmişti?

Kendisinin iki parçası birbirleriyle savaş hâlindeydi.

O seni kandırdı.

Bryn bilmediğini söylemişti.

Ama nasıl bilmeyebilir? Hemen, anında birisine anlatmış olması gerekiyordu. Yangından bahsettiğiniz bütün zamanları düşün. Molly'nin ve Adam'ın ölümlerinden. Neden hiçbir şey söylemedi?

Korkuyordu. Belki gerçekten de o mumu yanar durumda bırakmadığına inanmak istemişti.

Sana söylediği bu. Neden buna inanamadın?

İki ses tartışmaya devam etti, ta ki Garrett yerden kalkana ve bir kâse mısır gevreği almak için mutfığa gidene kadar. Boss onun arkasından yürüdü. Bu evcil köpeği seviyordu artık. Sparky'nin Bryn'in babasının evinde ne durumda olduğunu

merak etti. Bryn'in artık orada kalıcı olarak bulunduğunu, şehirdeki evini satmaya çalıştığını duymuştu.

Kamu hizmetini yerine getirmek için ne yapması gerekcekti? Bryn'in eyalet yolunun kenarında turuncu hapisane malı eşofmanla çöpleri toplarken resmi gözünün önüne geldi. Resmi zihninden attı. Bryn'a deneme süresi verilmişti. Hapishanede bir geceyi bile geçirmesi gerekmeyecekti. Yine rahatlatma hissi benliğine aktı.

Bryn kendisine ne yaptığını itiraf ettikten sonra, onu sevmeyi bırakacağını düşünmüştü. Neden şimdi onu aklından çıkaramıyordu? Bu çile sona ermişti. Bundan sonra hayatına devam edebilmesi, her şeyi aklından çıkarması, bunu öğretici bir deneyim olarak kaydetmesi ve ileriye bakması gerekiyordu.

Ama Bryn Hennesey'i düşünmemek için ne kadar çaba sarf etse, Bryn o ölçüde düşüncelerini dolduruyordu.

*Kimsenin kendisine, bunun
keyfini çıkarmasının
sebebinin hak etmesi değil
de bir yargıcın kendisine
merhamet göstermesi
olduğunu hatırlatması
gerekmiyordu.*

34

28 Şubat, Perşembe

Güneş, sıcaklığını kır yoluna yaydı ve kışın çıplak kalmış dallar, çakıllı zemine yaprak damarlarına benzeyen gölgeler attı. Sabah yürüyüşlerinde Sparky'ye yetişmeye çalışırken Bryn'in nefesleri hızlı geliyordu.

Yargıcın önünde durup, suçunu itiraf ettiğinden beri bir haftadan uzun zaman geçmişti. Birçok bakımdan, bir ömürlük zaman geçmiş gibi geliyordu.

O zamandan beri geçen günlerde babasının evinde hoş bir düzen kurmuştu. Şüphesiz eskiden mahkûm edilme ihtimali olarak yaşadığı hayatla kıyaslandığında çok daha hoştu. Ciğerlerini taze Şubat havasıyla doldurdu ve özgürlüğünün keyfini çıkardı.

Sanki kendisine yepyeni bir hayat verilmiş gibiydi. Biraz sanki yedinci sınıfta hayatını İsa'ya verdiği gecede olduğu gibi hissetmişti. Temiz bir başlangıç. Kimsenin kendisine, bunun keyfini çıkarmasının sebebinin hak etmesi değil de bir yargıcın kendisine merhamet göstermesi olduğunu hatırlatması gerek-

miyordu. Yargıç Clyne'in kararına, verdiği en doğru kararlardan biriymiş gibi bakmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmak istedi. Belki zamanla, onun kararının adil olduğuna ikna olmamış kişileri etkileyebilirdi.

Babası onu çatışmalardan korumaya çalışmıştı... yazılarda olumsuz bir şey, onun yangındaki rolü veya yangının kendisi üzerine bir haber bulunduğunda gazeteyi saklıyordu. Bryn televizyonun akşam haberleri bitene kadar açılmaması ve saat 10 haberleri başlamadan önce kapatılması yönündeki babasının sessiz kuralına uymuştu.

Ama birkaç kere, haberleri Google'da aratmıştı. Yargıç Clyne'in hakkında verdiği kararda çok fazla hoşgörölü olduğunu düşünen birkaç kişi vardı.

Kavşağa yaklaşırken Sparky'yi, geri dönüp yeniden eve doğru ilerlemeye başlaması için ikna etti. Açık gökyüzüne ve ılık güneşe rağmen, kış meltemi dondurucuydu ve Bryn yakasını yukarı çekerek yürüyüşünü hızlandırdı.

Bu sabah daha ileri bir saatte Sparky'yi, Charlie'yi bir daha ziyaret etmek için Springfield'a götürecekti. O, kendisi için suçu üzerine almayı denediğinden beri onunla konuşmamıştı ama adama söylemek istediği bazı şeyler vardı.

Charlie sandalyesini sürerek yarı sinmiş, sanki başı beladymış gibi Bryn'a bakar bir hâlde görüldüğünde, Bryn onun kendisinden bir güzel azar işitmeyi beklediğini anladı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı ama daha önce yapılacak şeyler vardı.

Hızla ilerledi ve kollarını ona sarmak için eğildi. Charlie sandalyesinin tekerleklerini bıraktı ve Bryn'ın sırtını hafifçe okşayarak onun kucaklamasına karşılık verdi.

Bryn bunun onu rahatsız ettiğine aldırımıyordu, adama sarılmaya ihtiyacı vardı. Gözyaşlarını içine attı ve onun gözlerine bakmak için geri çekildi. “Teşekkürler, Charlie.”

Charlie boğazını temizledi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Bryn dilini yanağına bastırdı ve ona, *sakın anlamadığını söyleme* der gibi bir bakış attı.

Charlie kıkırdadı ve onu uzaklaştırmaya elini salladı. “Tamam, belki neden bahsettiğini biraz biliyorumdur.” Sığınma evine girişin yanındaki küçük oturma yerine sandalyesini sürdü. “Gel ve bir süre benimle otur.”

“Yine Sparky’yi getirdim.”

“Öyle mi?”

Bryn başını salladı. “Arabada. Dışarısı oldukça soğuk. Birkaç dakikalığına onu içeri sokmama izin verirler mi dersin?”

Charlie sandalyesini geriye, sonra ileriye sürdü ve 90 derece döndü. “Bekle. Timothy’ye sorayım.”

Koridorda kayboldu ve birkaç dakika içinde Bryn’ın “Kızıl” olarak hatırladığı müdürle geri döndü.

Bryn ayağa kalktı ve el sıkıştılar.

“Aslında gerçekten hayvanları içeri almamamız gerekiyor ama bugün bir istisna yapacağım... ne de olsa dışarıda hava soğuk.”

Bryn ona teşekkür edecek oldu ama bir şey kendisini durdurdu. Kurallara düşüncesizce bir “istisna” anlatılamaz bir kedere yol açmıştı. Şimdi bile bunun dalgaları hayatını etkiliyordu. Charlie’nin... diğer birçoklarının da hayatını etkilediği gibi.

Sanki Bryn’ın düşüncesini okumuş gibi, Charlie uzandı ve bir elini onun koluna koydu. “Sorun değil kardeş. İzin var. Timothy burada kuralları koyuyor. İsterse bunları esnetebilir.”

Bryn derin bir nefes aldı ama başını salladı. “Tamam, gidip onu alacağım. Hemen döneceğim.” Ağzından sessizce müdüre “Teşekkürler” dedi. “Çok kalmayacağım.”

Tim ona el salladı. “Hayır... zaman sorun değil. Bunu bu adam için terapi olarak görüyoruz... değil mi Charlie?” Charlie’nin geniş omzunu sıktı.

Bryn arabaya koştı ve iyice gerginleşmiş Sparky’yle geri döndü. Charlie onları kapıda karşıladı.

Sparky yine eski dostunu hatırlıyormuş gibi görünüyordu ve onu salyalı bir öpücükle karşıladı. Charlie’nin yüzündeki gülümsemeye bakılırsa tamamen buna değerdi. Sonunda Sparky sakinleşip büyük yumuşak kafasını Charlie’nin kucağına dayadığında, Bryn bir elini eski gazinin koluna koydu.

“Teşekkürler, Charlie.”

Charlie sadece ona bakarak, bekledi.

“Yaptığın şey Charlie, doğru değildi. Ama...” Bryn bir nefes verdi. “Bunun benim için ne demek olduğunu sana anlatamam. Senin benim için uçuruma atlamaya böylesine istekli olman...”

“Hapse gireceğinden korkmuştum kardeş. Ben girsem ne önemi olurdu ki? Ama sen...”

“Yine de bu doğru değildi. Hapse girmeyi sen değil ben hak ediyordum.”

Charlie sığınma evinde göz gezdirdi. “Ha hapishane, ha evsizler sığınma evi. Ne fark eder?”

“Charlie... bunu demek istemiyorsun.”

“Dinle, yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Eğer bu işleri karıştırdıysa özür dilerim. Ama burada oturup herkesin yapabileceği bir hatadan dolayı hapse girmene izin

veremezdim. Bütün bildiğim o gece yukarı çıkıp, oyun oynamak için seni rahatsız ederek dikkatini dağıttığım.”

Bryn başını salladı. “Hayır, Charlie. Bu hiçbir şekilde senin hatan değildi.”

“Yine de bu yüzden kodese girseydin vicdanımla baş başa kalamazdım.”

“Pekâlâ, teşekkürler. İnan bana, özgür olduğum için mutluyum. Ve küçük kurnazlıklarını cesaretlendirmek istemiyorum, ama...” Bryn sırtıttı, “avukatım senin yaptığının devamında etkili olduğunu düşünüyor.”

“Peki, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum... sadece kurtuluşuna sevindim.”

Bryn başını salladı. “Bu bana benim için aynı şeyi yapan başka Biri’ni hatırlatıyor. Ayrıca senin için de.” Göz kırptı.

Charlie’nin gözlerinde soru sorar gibi bir parıltı belirdi.

“Bu uzun zaman önceydi” diye sırtıttı Bryn. “Yaklaşık iki bin yıl önce, Biri’si, benim yaptığım ya da yapacağım bütün kötü şeyler için günahları üzerine aldı. Sen de, Charlie.”

Charlie iğrenmiş gibi başını salladı ve tekerlekli sandalyesini birkaç adım geriye çekti. “Şimdi beni senin İsa’n kadar iyi yapmaya çalışma, kardeş.”

Bryn güldü ve eğilerek onun omzunu kavradı.

“Üzülme, gidecek çok yolun var.” Boğazı kalınlaştı. “Ama bu iyi bir başlangıçtı. Gerçekten iyi bir başlangıç. Teşekkürler, Charlie.”

Charlie omzunu silkti. “Kamu hizmeti yapma cezası aldığımı duydum, doğru mu?”

“İki yüz saat” dedi Bryn. “İki yıldan uzun süre” diye ekledi hemen.

Charlie alçak sesle bir ıslık çaldı. “O hâlde hendeklerde çöp filan mı toplayacaksın? Bu bir utanç.”

“Aslında... sığınma evini yeniden açarken yardıma ihtiyacı olup olmadığını Susan’a sormayı düşündüm. Belki Falls’a geri dönebilirsin, Charlie. Sparky de buna sevinecektir.” Bunu söylerken bile, babasının ve kendisinin köpeğe ne kadar bağlandığını düşündü.

“Bundan bahsetmen çok hoş kardeş ama sanırım...” tavana baktı “yukarıdaki adamın benim Springfield’da kalmamı sağlamakta bir sebebi varmış gibi görünüyor. Muhtemelen kalacağım.”

Bryn ağlamak istedi. Charlie’ye sarıldı, böylece göz kapakları altından fışkıran gözyaşlarını o görmeyecekti. “Sensiz aynı olmayacak.”

Charlie bir “ııı” sesi çıkardı. “Hayır kardeş, kanatlarının altına başka bir değersiz moruk alacaksın ve benimle ilgili her şeyi unutacaksın.”

Şimdi onun gözyaşlarını görüp görmemesi Bryn’in umurunda değildi. Bryn kalktı ve onun sandalyesinden bir adım geri çekildi. “Asla Charlie, seni asla unutmayacağım.”

Charlie, kıyafetinin kolundan hayali bir ipliği aldı. “Bu tür konuşmalar yetti artık.” Nezleli gözlerini ovuşturdu. “Şimdi yaptığına bak. Gözüme bir şey kaçtı.”

Yaşlı gözlerle Bryn güldü. “Bunlara gözyaşı denir, Charlie. Bunlar sana iyi gelir.”

“Evet, evet. Öyle derler... öyle derler.”

*Garrett'la kafeteryadaki o
ilk akşamın anıları zihninde
canlandı...*

35

4 Mart, Pazartesi

Verandadaki saman balyaları ve balkabaklarının yerini, mor, sarı ve hercai menekşeler almıştı, öte yandan Susan Marlowe'un evi, Bryn'in hatırladığı gibi görünüyordu; evsizler sığınma evinin ölen itfaiyeciler için yaşayan bir abide olarak yeniden açılmasıyla ilgili olarak, Susan'ın hepsini birden çağırdığı gecedен hatırladığı gibi.

O gecedен beri o kadar çok şey olmuştu ki. Garrett'la kafeteryadaki o ilk akşamın anıları zihninde canlandı ve bunları sinir bozucu bir örümcek ağı gibi zihninden attı. Karar gününden beri Garrett'ı o kadar fazla düşünmüştü ki. Onu özlemişti. Paylaştıkları tatlı dostluğu özlemişti. Yeniden yalnız olmanın ne kadar zor olduğunu, Adam'ı bu kadar trajik bir şekilde kaybetmenin ne kadar zor olduğunu anlayan birine sahip olmayı özlemişti.

Hakkında verilen kararın hafif olmasıyla ilgili Tanrı'ya yüz kere şükretmişti ama bazen hapishanenin, en yakın arkadaşı olmuş adamı kaybetmekten daha kolay olup olmadığını ken-

disine soruyordu. Ama bu kayıp için kendinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Başını sallayarak, düşünceleri engellemeye çalıştı. Neler olabileceğiyle ilgili endişelenmek yerine, minnettar olacak fazla şey vardı elinde.

Kapı koluna uzandı ve durdu bekledi, küçük kırsal eve hayranlıkla bakarak, gerilen sinirlerinden zihnini ayrı tuttu.

Kapı açıldı ve Susan iç kapının açıklığından şöyle bir baktı. “Bryn!” Susan tam olarak gülümsemedi ama iç kapıyı açtı. “Haydi, içeri gir. Nasılsın?”

Bryn tereddüt etti. “Önceden aramadığım için özür dileirim. Emin değildim. Şey, önce aramam gerekirdi.” Gerçek şuydu ki, Susan’ın telefonu açacağından emin değildi. Susan’ın onu evinden atmayacağını düşünerek risk almak istemişti.

Susan kapıyı daha da açtı ve onu içeri aldı. “Saçmalama da lütfen içeri gir.”

“Çiçeklerin güzel” dedi Bryn, parlak sarı ve mor hercaileri işaret ederek eşikten adımını atarken.

“Şey, aslında biraz erken. Bir daha soğuk olmaz diyerek risk aldım. Onları içeri alabilirdim ama... bahar havası gelsin istedim.”

Bryn anlayışla başını salladı, yeni bir mevsimin vaadini kendisinin de istediğini fark etmişti. Susan’ı mutfığa kadar takip etti.

“Bir kahve yaptım. Kafeinsiz ama hâlâ sıcak. Sana bir bardak doldurayım mı?”

“Bu güzel olur. Teşekkür ederim.”

Güneşli kahvaltı balkonunda Susan’ın işaret ettiği masadaki bir sandalyeye oturdu. Susan kahve ve krema dolu bir tepsiden gözünü ayırmayarak gelirken seyretti.

“Evin güzel. Dekorasyon konusunda gerçekten bir yeteneğin var.”

“Teşekkürler. Bu zevk aldığım bir şey, her ne kadar o zamandan beri fazla uğraşmasam da...”

Birden sustu.

Ama Bryn başını salladı, onun kendisini huzursuz hissetmesini istemiyordu. “Anlıyorum. Benim de eskiden sevdiğim şeylere karşı hevesim kaçtı.”

Susan cevap vermedi ama sessizce kahve doldurup tepsiyi masaya taşıdı. Dumanı tüten bir fincanı Bryn’ın önündeki tabağına koydu ve küçük masada onun yanındaki bir sandalyeye oturdu.

“Bryn, ben...”

“Susan...”

İkisi de bir anda konuşmaya başlamışlardı ve sözleri çakışırken gergin bir şekilde güldüler.

Bryn söze başladı. Kendisi davetsiz misafirdi ve Susan’ı huzursuz hissettirmek istememişti. “Senden bir iyilik istemeye geldim Susan, ama öncelikle sana tekrar ne kadar üzgün olduğumu söylemek isterim. Bu çok inanılmaz geliyor kulağa biliyorum... aptalca... ama o kadar üzgünüm ki.”

Susan masanın üzerinden elini uzattı ve bir elini Bryn’ın koluna koydu. “Oh, Bryn. Mektubuna cevap vermeliydim. Bunu böyle görmezden gelmek iğrenç bir davranıştı ve ben...”

“Özür dilemene gerek yok...”

“Hayır, Bryn... Bırak bitireyim.” Susan dudaklarını ince bir çizgi hâlinde bastırdı ve başını eğdi. Başını kaldırıp baktığında, gözlerinde yaşlar vardı. “Suçu taşımana izin verdiğim için kendimi korkunç hissediyorum. Ben... çok minnettarım, gitmene gerek olmadığı için...” Durdu, dudağının bir köşesini ısırdı.

“Seni savunmak amacıyla konuşmadığım için kendimi affedebileceğimden emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?” Bryn, Susan’ın ne demek istediğinden emin değildi.

“Bu, senin olduğu kadar benim de suçumdu, Bryn. Bu mumları satın alan, sığınma evine getiren benim. Senin ve diğerlerinin bazen bunları yaktığınızı biliyordum ve hiçbir şey söylemedim.”

“Ama söyledin. Bunları yakmamamız gerektiğini biliyorduk.”

“Evet ama söylediklerimi sıkıca tembihlemedim, görmezden geldim. Daha sıkı olmalıydım, sadece bu konuda değil, birçok konuda. Antrede sigara içen adamlar. Bu çarşafı oraya götürmek. Bu sadece... mutlaka yapılması gerekenlerle ilgilenmem her dakikamı ve tüm enerjimi aldı. Boş verilmemesi gereken şeyleri boş verdim.”

“Bu senin suçun değildi, Susan.”

“Ben sadece... Çocuklarımdan bana ihtiyacı vardı, Bryn. Eğer teslim olsaydım... eğer hapse girmem gerekseydi, bu onları öldürürdü. *Öldürürdü.*”

Bryn, Susan’ın eline vurdu, sonra neredeyse annesi olacak yaşta bu kadına bir anne gibi davranmaktan dolayı komik hissetti. “Kimse hapse girmedi, Susan. Hem kimsenin senin sorumlu tutulman gerektiğini düşündüğünü sanmıyorum.”

Ama Judson Meyer’in sözleri aklına geldi. *Her ne kadar Bayan Marlowe mumu kendisi yakmamış olsa bile, bunun binaya sokulmasına izin vermesi onun tarafından tam bir sorumsuzluktu.* Eğer davanın mahkemeye gitmesine izin verilsen, Susan’ın olaya dâhil edilip, suçu paylaşması istenecek miydi?

Bryn boğazını temizledi. “Gelmemin asıl sebebi Susan... cezamı tamamlamak için kamu hizmeti yerine getirmem gerekiyor. Sığınma evini nerede kurup işleteceksin bilmiyorum ama bu konuda yardım etmeme izin vermeyi bir şekilde düşünür müydün? Kamu hizmetimin bir parçası olarak.”

Susan ona dikkatle baktı. Hafif bir gülümseme gözlerini aydınlattı. “Buna inanmayacaksın ama daha dün bir binamız olduğunu öğrendim.”

“Gerçekten mi?” Zamanlama, tesadüf olmaktan çok daha öteydi.

Susan sertçe başını salladı. “Eski sığınma evinin sokağının karşı tarafında şu işyeri binaları, site. İsmi değiştirmemiz bile gerekmeyecek. Yine Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi olacak.”

“Bu harika, Susan. Bu konudan bahsederken sesin çok mutlu geliyor.”

Susan içini çekti ve gözünün ucunu sildi. “Yapılacak değerli bir şeylerin olması, benim hayata tutunmam demek. Artık binamız olduğuna göre, işlerim başımdan aşkın demektir. Yapılacak çok şey var. Bu bina işyerleri için yapıldı, yataklı bölümler için değil. Açmadan önce en azından duşlar ve bir mutfak bölümü koymamız gerekecek.”

“Belediye yardım edecek mi? Para isteğini kabul ettiler mi?”

Susan kahve tabağının altındaki örtüyü düzeltti. “Henüz değil, ama edeceklerini sanıyorum. Elbette bu parayı kullanabiliriz. Bütün yerin boyanmaya ihtiyacı var ve müşteri kabul etmeden önce bütün denetimleri yaptırmamız lazım ama sahipleri geçen sefer hastanenin bize verdiği aynı anlaşma türünü teklif ediyorlar, sudan ucuza satıyorlar. Burası neredeyse üç yıldır satıştaydı ve...” Durdu ve Bryn’a baktı.

Susan'ın yüzü beklenti ve azimle kızarmıştı ve Bryn onu böyle enerjik görünce gülümsedi. Susan'ın sorusunu unutmamış olduğunu umarak bekledi, ona baskı yapmak istemiyordu.

“Oh! Evet senin geri gelmeni çok isterim. Seni ortada bırakmak istemem.” Susan güldü. “Gerçekten Bryn, bu senin duana bir karşılık olur. Aklında ne var?”

“Bir yerin olduğunu bile bilmiyordum... sana bir yer aramakta yardımcı olmayı teklif edecektim ya da bağış toplamanı, artık ihtiyacın neyse. Ama bir dakika...” Giysi kollarını yukarı çekti. “Boya yapmakta iyiyim, temizlik de yapabilirim, tesisatçılarla bağlantıya geçebilirim ya da... her ne olursa.” Gergin bir şekilde güldü. “Okullarda dolaşıp durmak ve yangın güvenliği konusunda seminerler vermek istemiyorum.” Kendisinin Garrett'ın beşinci sınıf öğrencileri önünde elinde bir yangın güvenliği haritasıyla duruyor olması aniden aklında belirdi, bu görüntü gözlerinden yaş boşanmasına neden oldu.

“Oh, tatlım...” Yumuşak bir hareketle, Susan masanın üzerinden eğildi ve kollarını onun etrafına doladı. Uzun süredir ilk defa olarak Bryn annesini düşündü ve atlattığı bu korkunç çile süresinde, annesini ne kadar özlediğini hatırladı.

Susan onun sırtını okşadı ve ağlamasına izin verdi. Sonra ayağa kalktı ve kahveleri yeniden doldurdu. Tekrar oturduğunda bir yudum kahve aldı ve Bryn'a ciddi bir ifadeye baktı. “Seni gerçekten aramayı istiyordum. Mektubunla ilgili.” Susan ona çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. “Mektubun değerliydi. Ve... elbette seni affediyorum.”

Bu basit sözler Bryn'ı ummadığı bir şekilde etkiledi. *Seni affediyorum.*

Umut denizi içini doldurdu. Acaba diğerlerinin de Susan kadar kolayca affedeceklerini düşünmeye cesaret edebilir miydi? Acaba intikamdan o kadar sık bahseden Garrett'ın, bu şifa verici sözleri söylemek içinden gelir miydi? *Oh... lütfen Tanrım. Lütfen onun da beni affetmesini sağla. Ondan bu sözleri duymayacak olsam bile, öfkenin onun içini kemirmesine izin verme.*

Dikkatini yeniden Susan'a verdi, onun verdiği "evet" cevabını düşündü. Yeni sığınma evinin açılışa hazırlanmasının bir parçası olmasına izin verilecek olması ne kadar uygundu.

Teşekkürler, Tanrım.

"Teşekkürler, Susan." Sözler Bryn'in ağzından zorlukla çıkıyordu.

*Jimnastik salonuna göz
gezdirince, bir eşin ya da kız
arkadaşın bulunduğu bir eve
gitmeyen buradaki tek adam
olduğunu fark etti.*

36

16 Nisan, Cuma

Garrett çizginin dışından bir top aldı ve yedek oyuncu yerini alırken hareket etti. Kenar çizgisine zorla ilerleyerek, tişörtünün koluyla alnından teri sildi. Orada durup, hızlıca nefes alarak, diğer adamların oynamalarını seyretti ve onların neden nefes nefese kalmadıklarını merak etti. Ama basketbol ve Boss'u gezdirmek derken hiç olmazsa yavaşça formunu yeniden kazanıyordu. Ama bazen basketbol kendisini yaşlı bir adam gibi hissettiriyordu. Henüz 32 yaşında. İyi değil.

On beş dakika sonra, birkaç adam gitti ve oyun bitti.

Nefesi tükenmiş bir hâlde, onların oyuna devam etmelerini diledi. "Haydi çocuklar... bir oyun daha."

"Üzgünüm gitmem lazım" dedi Jim Benson, bir havluyu boynuna atarak. "Karımın bugün benim için planları var."

Bazıları, "Ne şanslısın" diye takıldı.

"Maalesef bu tür planlar değil. Yarın bir garaj satışı var ve benim garajı temizlemem lazım."

Garrett onların iyi niyetli şakalarına güldü, ama imrenme hissiyle içi sızlıyordu. Jimnastik salonuna göz gezdirince, bir eşin ya da kız arkadaşın bulunduğu eve gitmeyen buradaki tek adam olduğunu fark etti.

Eğer bu sıkıcı işi Molly'yle paylaşırdı, garajı severek temizlerdi.

Ya da Bryn'la?

Düşünce hiç yoktan aklına gelivermişti. Bryn'la bütün bu şey olup bittikten sonra her nasılsa Molly'nin yasını daha derin tutar olmuştı. Bu konuda konuşmamıştı, öğretmen arkadaşlarına bile. Ama Bryn'ın yas sürecini kendisi için kısalttığını fark etmişti. Onun suçu değildi bu. Sadece kendisinin suçuymuştu. Ne de olsa onunla bir ilişkiye başlamak, derin kaybının üzerinde durmasına mani olmuştur. Oysa bunun üzerinde durması gerekiyordu.

Birkaç hafta önce Molly'nin kesip yapıştırdığı fotoğraf albümlerini düğün fotoğraflarıyla birlikte çıkarmıştı. Albümlere girmeyen bilgisayarındaki dijital fotoğrafları bile gözden geçirmişti.

Cuma'dan Pazar gecesine, Molly Lynn Granger Edmonds'la yaşadığı kutsal hayatı yeniden yaşamıştı. Deli gibi acı veriyordu bu. Ama yardım da ediyordu.

Takip eden pazartesi sabahı, çok uzun süredir ertelediği bir arama yapmıştı. Molly'nin annesiyle babasını aramış ve onlara onun mezar taşına ne yazdırmak istediğini söylemişti. Sonra arayıp mezar taşını sipariş vermişti. Böylece bir şekilde, bu sorunu artık düşünmeyecekti.

Üniversitede öğrenciyken, Noel tatilinden hemen sonra enfeksiyon kaparak hastalanmıştı. Kampüsün sağlık merkezi onu iyileşmek için eve göndermişti. Sonraki iki buçuk haftayı kanepede uzanarak geçirmişti, başı zonkluyor, katı

bir yemeğin boğazından geçmesi şöyle dursun zar zor yutkunuyordu.

Bir daha asla iyileşmeyeceğinden korkarak bir sabah uyanmış ve acı duymadan yutkunmuştu. Ertesi sabah bütün günü uyuklamadan geçirmişti. İştahı geri gelmiş ve kaybettiği yedi kilonun bir kısmını geri almıştı. Yavaş yavaş güç kazanıyordu. Bir gün tamamen iyileştiğini anladı.

İşte şimdi de böyle hissediyordu. Her gün güçlendiğini biliyordu. Henüz tam iyileşmemişti ama iyileşeceğini şimdi biliyordu.

Yine de bir başka uzun hafta sonunu doldurmaya çalışmaktan korkuyordu. Neredeyse yerine getirmek zorunda kaldığı kamu hizmetinden dolayı Bryn'a imrenir olmuştu. *Kendi isteğinle ufak bir kamu hizmeti yapamayacağını söyleyen yok, Edmonds.*

Yine beş hafta içinde okul kapalı olacaktı ve yaz okulu için iki hafta öğretmenlik dışında, boş zamanında çalışmak için henüz görev almamıştı. Bu konuda daha önce endişelenmemişti. Ödemelerini bütün bir yıla yayıyordu ve kazandığı ek gelir birikiyordu. Molly onun evde olmasını seviyordu. "Böylece ben de tatil yapıyorum" diyordu hep. Yazın temizliğe, çamaşıra ve hatta yemeğe aldırılmazdı. Molly'nin evde olduğu her gece geniş balkonda mangal yakarlar, Molly evde değilken fast food yer ve gidip golf sahasında birkaç kova topa vururdu.

Ama her şey değişmişti ve bu yaz bir gün bile evde oturamayacağını çok iyi biliyordu. *İyice kafayı yiyorsun, Edmonds.*

Be adam, kapasana artık şu çeneni.

Son zamanlarda kendi kendine çok sık konuşuyordu. Kötü bir alışkanlık. Hiç olmazsa henüz kendi kendine yüksek sesle konuşmuyordu.

Zaman ver... gelecek.

“Harika.” Sesinin tonu kendisini şaşırttı ve elinde olmadan gülerek gözlerini devirdi.

“Komik olan ne?” diye sordu Jim, saçındaki teri kurularken. “Bir şey yok... iyi hafta sonları.” Garrett el salladı, jimnastik çantasını aldı ve arabaya gitti. Hiç olmazsa eve gittiğinde Boss onu bekliyor olacaktı. Garrett’ın kendi kendine konuşup konuşmaması köpeğin umurunda değildi.

Belki bu gece Boss’u nehir yolunda bir yürüyüşe götürecekti. O yerden son zamanlarda uzak durmuştu. Orada çok fazla anı vardı; hem Molly hem de Bryn’la ilgili.

Boss, Garrett’ın sitesinin önündeki park labirentinde günlük yürüyüşten memnundu ama suyun yanında oynama imkânına bayılırdı.

Tertemiz hava, insanları sürüler hâlinde dışarı çıkarmıştı ve Garrett nehrin doğu kıyısında yürüdükleri sırada Boss’un yürüyüşü ayarlamasına izin vermişti. Boss acelesiz bir yürüyüş seçtiği için minnettardı. Garrett bu öğleden sonra oyun alanında, aerobik çalışmasından daha fazlasını yapmıştı.

Kilisenin oradan geçerlerken birkaç kişiye merhaba dedi ve bu Pazar son iki haftadır olduğu gibi ibadeti kaçırmamaya karar verdi; kaçırması gerçekten iyi bir sebepten değil.

Nehrin darlaştığı bir yere geldiklerinde Boss birden durdu ve havayı kokladı. Dönüp karşı kıyıya baktı, kısa ve kalın bacaklarını dikti ve keskin bir şekilde havladı.

Garrett bir dizi üstüne çöktü ve Boss’un boynunu okşadı. “Sorun nedir oğlum? Tavşanlar çıktı mı? Orada bir tavşan mı gördün?”

Gözlerine siper yapıp karşıya baktı. Siyah bir Labrador, kendisiyle aynı yönde ilerleyen bir çiftin yanında hızla yürüyordu. Köpek kendisine Sparky'yi hatırlattı ve Bryn'la birlikte birçok kez köpekleri yürütmelerini. Belki Boss onu Sparky sanmıştı. Acaba köpekler insanlar gibi birbirlerini tanıyıp hatırlıyorlar mıydı?

Çiftin seslerini duyamıyordu ama köşeden dönmeye başladıklarında, nabızı hızla atmaya başladı. Kayışı tutan Bryn'di. Bu *Sparky'di*. Onun yanındaki adam yaklaşık 70 yaşlarında görünüyordu. Herhâlde babası olacaktı. Dondurma yiyorlardı, konuşmaya dalmışlardı.

Bryn güzel ve endişesiz görünüyordu, külahlı dişlerken gülümsüyordu. Onu son gördüğü seferden, markette onunla karşılaştığı zamandan bu yana tam bir dönüşüm geçirmişti. O zaman solgun ve zayıftı, kendisinin gözlerine zar zor bakabiliyordu.

Onun hafif mahkeme kararını duyduğu zamanki aynı rahatlama hissi geldi. Yine daha önce olduğu gibi, iki yarısı savaşa girmişti. Eğer Molly şu kadar umurundaysa, Bryn'in bu kadar kolay kurtulmasından böyle memnun olabilir miydi?

Yine de Bryn umurundaydı. O ne yaparsa yapsın, kendisine nasıl zarar verirse versin, onun hâlâ umurunda oluşu gerçeğine karşı bir şey yapamıyordu.

Bryn durup Sparky'nin kayışını çözerken onu seyretti. Babası bir şey söyledi ve Bryn başını kaldırıp ona güldü. Onun melodili gülüşü sudan karşı yakaya yüzdü. O gülüş eskiden kendisi için bir ilaç olmuştu. Anıların zihnine hücum edişiyse, çamurlu nehir suyunu aşarcasına ayağa zıpladı.

Çabucak aralarındaki mesafeyi ölçtü. Eğer yürümeye devam ederse, nehir yolunun iki yakasını birbirine bağlayan yaya köprüsünde bir yerde Bryn ve babasıyla karşılaşacaktı.

Panik hissi damarlarına adrenalin verdi. Ona ne diyecekti? Babasıyla nasıl yüz yüze gelebilirdi? Hanson's Market'teki o gecenin bir tekrarını istemiyordu.

"Haydi Boss." Dilini şaklattı ve yoldan saptı, kamyonetini park ettiği park yeriyle buluşmak için yükselen çimenli tepeciğe doğru ilerledi. "Haydi oğlum. Paydos ediyoruz."

Bunu yapmak istemeyen bir buldoğu peşinden çekerek tepelikten yukarı koştu, arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Hanson's Market'teki o gece, Bryn'ı korkak gibi davranmakla suçlamıştı. Belli ki kendisi daha iyi bir durumda değildi.

*Birçok bakımdan yaptığı
şey, muhtemelen yerine
getirebileceği en uygun telafi
gibi görünüyordu.*

37

23 Nisan, Çarşamba

Bryn saçından boya parçalarını aldı ve bandanayı altından itti. “Bu duvarı geri kalanıyla aynı renkte mi istiyorsun yoksa daha soluk bir yeşil mi kullanıyoruz?”

Susan temiz güvenlik gözlüklerini burnunun üzerine koydu ve odayı inceledi. “Hımm. Emin değilim. Sen ne düşünüyorsun?”

“Hey, dekorasyon yeteneği olan sensin. Ben sadece bir çalışanım. Ama iki ton kullanınca odanın gündüz dönüştüğü şekli seviyorum. Bence bu odayı daha büyük gösterir, en azından sarı tonuyla.”

“Tamam. O zaman daha solgun ton olsun. Ama önce mola vermen lazım. Bu bir emirdir.” Susan odaya geçti ve boya fırçasını Bryn’ın elinden aldı. “Sabah yediden beri çalışıyorsun.”

Aslında Bryn siteye saat altıdan hemen sonra gelmişti ama Susan’a bunu söyleyecek değildi. Geleceğin Grove Sokağı Evsizler Sığınma Evi olan ofis binasının anahtarını Susan ona vermişti ve Bryn son birkaç günde güneş doğmadan uyan-

mış, arabayı Falls'a sürmüş ve başka kimse gelmeden bir saat çalışmıştı.

Belediye sonunda isteklerini onaylamıştı ve itfaiyecilerin anıtı için yapılan bağışlar onların işin bir kısmı için dışarıdan birilerini tutmalarını sağlamıştı, ama kendileri de ellerinden geldiğince çok şey yapmaya çalışıyorlardı. Bryn uzandı ve kalçasını okşadı. Son bir ayki çalışma saatlerinden dolayı kasları ağrıyordu. Tamı tamına söylemek gerekirse 103 saat. Son haftanın çetelesini, deneme süresini kontrol eden görevliye vermişti ve adam iki yıllık çalışmayı iki aya sıkıştırmaya çalıştırmasıyla ilgili ona şaka yapmıştı.

Bazen "cezasının" bu kadar keyfini sürdüğü için bir suçluluk hissediyordu. Yine de birçok bakımdan yaptığı şey, muhtemelen yerine getirebileceği en uygun telafi gibi görünüyordu.

Merdiveni kaldırdı ve bunu boyanmamış duvara taşıdı.

"Molalarda yaptığın bu mu Susan? Merdivenleri kaldırmak?" Susan elleri belinde duruyordu.

"Bırak bu duvarı bitireyim, sonra söz veriyorum eve gideceğim ve bir şeyler yiyeceğim. Belki biraz da kestireceğim."

Susan gözlerini devirdi. "Eğer seni tanıyorsam, sonra dönüp gece karanlığına kadar çalışacaksın. Ev derken babanın evi mi demek istiyorsun?"

"Hayır, buradaki evim."

"Yeniden şehre mi taşındın?"

Bryn başını salladı. "Hâlâ babamlayım. Ama şehirdeki eve geri dönmeyi düşünüyorum. Bırakayım babam eski hayatına geri dönsün."

"Orada durumlar biraz gergin değil mi?"

"Daha fazla kalırsam, ayrıldığımda babam için daha zor olacak."

“Onun gitmene izin vermekte ne kadar istekli olduğunu görünce şaşıracaksın.”

Bryn, Susan’a baktı, onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Babasının kendisiyle şehre geri dönmemesi için konuşacağından oldukça emindi. Ama şimdi sığınma evindeki işe kendisini bu kadar verdiği için, her gün oraya bazen günde iki kez gidip gelerek, oldukça fazla benzin harcıyordu.

Babasıyla yaşamak, Adam’ın sigortasından aldığı maaş ödemelerini uzatmasını sağlamıştı ve iyi bir iş bulabilirse şehirdeki eve tutunmayı denemeye karar verecekti. Yeniden kendi hayatını eline almaya hazırdı. Belki babası da.

Susan onun koluna dokundu. “Gereğinden fazla kaldığını ima etmek istemedim. Bu beni ilgilendirmez. Sadece Davy’den dolayı biliyorum ki, her ne kadar etrafımda onun olması hoşuma gidiyorsa da, onu sonsuza dek istemiyorum. Sadece benim değil, onun iyiliği için de.”

Susan’ın oğlu, nihayet sömestrin ortasında üniversiteden ayrılmıştı ve evde yaşıyordu. Fırsat düştüğünde sığınma evinde yardımcı oluyordu. Onunla yüz yüze gelmek Bryn için zordu. Özür mektubu yazdığı birçok insan gibi, Susan’ın oğullarından da cevap alamamıştı. Susan onların kendisini affettiğini iddia ediyordu ama Davy son derece depresifti ve Bryn onun babasını kaybetmeden önce de öyle olduğunu sanmıyordu.

Susan canlandı. “Hey, hızlan ve bu duvarı bitir. Ama ben şimdi eve yemeğe gidiyorum ve döndüğümde burada olmasan iyi olur.”

Bryn güldü ama boğazında bir yumru oluştu, Susan’ın hak edilmemiş arkadaşlığı için bir minnettarlık yumrusu. Her gün ihmalinin sebep olduğu trajediyi hatırlatan şeyler vardı. Bazen geçmişini kimsenin bilmediği bir yere taşınmanın daha kolay

olduğunu düşünüyordu. Ama tekrar tekrar yaptığını itiraf etmek zorunda kalmak, işe başvurduğu, bir arkadaşlık kurduğu, belki tekrar âşık olduğu her seferinde sırrını açıklamak zorunda kalmak ihtimali, burada, ne yaptığını herkesin bildiği ve kendisini çoğunlukla kabul ettiği, affettiği bir yerde yaşamının, kendisi için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu hemen fark etmesini sağlıyordu.

Yine de geçen hafta Myrna Eckland'la konuşmasını hatırlayınca kaşlarını çatı. Myrna'yla kütüphanedeki işini geri almak üzere konuşmuştu. Kütüphane müdiresinin ofisine girdiği andan itibaren Bryn, onun kendisini görmekten memnun olmadığını anlamıştı. Myrna, Bryn'a kimseyi aramadıklarını ve "gelecekte ek yardıma ihtiyaç duyacaklarını öngörmediğini" söylemişti. Soğuk bir tavırla Bryn'ı başından savmış ve ofis kapısını arkasından kapamıştı.

Bu acı veriyordu ama Bryn durumu anlayabiliyordu. Arabasına döndüğünde birkaç damla gözyaşı dökmüştü. Bu olay, hayatındaki kara lekeden ötürü daima mücadeleler vereceği gerçeğini aklına kazıymıştı. Ama ağlarken bile, Tanrı'nın sevgi dolu kollarını etrafında hissediyordu. Bu şimdiki hayatıydı ama Tanrı yanında olacaktı. Gözlerini açtığı ve olup biten korkunç şeyi hatırladığı her sabah yeniden kabul ettiği bir vaatti bu.

Henüz babasına anlatmamıştı ama yarın Hanson's Market'te bir görüşmesi vardı. Kasiyerlerin iyi para kazandıklarını duymuştu ve her ne kadar her gün böyle halkın içine çıkmak onu aklını yitireceği kadar korkutsa da, bunun Tanrı'nın kendisini götürdüğü yön olduğunu düşünüyordu. Babasının sırtından geçinmeye devam edemezdi. Belki Susan haklıydı ve her ne kadar babası Bryn'ın şehre geri dönme planına karşı çıksa da sonsuza dek babasıyla yaşayamazdı.

Sparky babasıyla kalacaktı. Gidişinde babasının asla uzlaşmaya yanaşmayacağı bir nokta bulunduğunu fark ederek gülümsedi. Onu özleyecekti, ama Sparky'yle aralarında bağ kurduklarından beri, babasında meydana gelen değişiklik içini ferahlatıyordu. Öte yandan Sparky'deki değişikliklerin mucize olmadığı söylenemezdi. Belki bir ev köpeği gibi yetişmemişti ama babası ona oturmayı, durmayı, yuvarlanmayı, ölü taklidi yapmayı öğretmişti... Bryn repertuarını takip edemez olmuştu ama bu etkileyiciydi. Köpeği gerçek efendisi olan adamla bırakmak, küçük bir fedakârlık olacaktı.

Kendisini evine geri taşınırken hayal etti ve eşit derecede karışmış bir heyecanla korku hissetti. Babasındayken genelde olduğu gibi saklanmayı bırakmak zor olacaktı. Ama artık zamanıydı. Tanrı'nın affediciliğiyle, Yargıç Clyne'in hükmüyle ve şimdi sığınma evinin yeniden kurulması fırsatıyla hayatta kendisine yeni bir şans verilmişti.

Bu sefer, bu şansı alacaktı.

*Bugünkü ufak havai fışek
gösterisine alacağı tepkileri
düşünerek kendi kendine
gülümsedi.*

20 Haziran, Cuma

“**T**amam çocuklar, haydi şimdi sessizce aşağı. Herkesin elinde koruyucu gözlüğü var mı?”

Garrett masada, lisenin fen laboratuvarından ödünç aldığı fazla büyük gelen güvenlik gözlükleriyle kendisine bakan hevesli, güneşte yanmış yüzlere baktı. Onlar yaz okulunun birinci haftasını bitiriyorlardı ve Garrett sınıfına kaydolmuş üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıf öğrencilerinden oluşan küçük haylaz gruptan şimdiden pek hoşlanır olmuştu. Yaz okulunu onlar için mutlu bir deneyim hâline getirmeye kararlıydı ve bu haftanın fen deneyleri sadece buna giriş biletiydi.

Bugünkü ufak havai fişek gösterisine alacağı tepkileri düşünerek kendi kendine gülümsedi. “Pekâlâ, sanırım ihtiyacımız olan her şey var...” Bugünün gösterisinin sihirli malzemesi olan bir elemental sodyum kavanozunun kapağını açtı.

“Kimyasal tepkimelerden bahsediyoruz. Kızgın sodanın yani sodyum bikarbonatın sirkeye nasıl tepki verdiğini hatırlayın. Neler oldu?”

Matthew, kulaklarına kadar gülümsemesiyle bilinen kocaman gözlü bir üçüncü sınıf öğrencisi, elini kaldırdı. “Her yere fıskırdı. Bir volkan gibi!”

“Evet bu müthişti!” Brittney Lane, bir başka üçüncü sınıf öğrencisi, dirseklerini masaya dayadı ve Garrett’in topladığı malzemelere daha yakından bakmak için eğildi.

Garrett ona göz kırptı. “Müthiş olduğunu düşünüyorsan, bugün neler olduğunu görene dek bekle. En iyiyi sona sakladık.” Boğazını temizledi ve tehditkâr görünmeye çalıştı. “Brittney, biraz geri çekilmek isteyebilirsin.”

Öğrenciler güldü ve beşinci sınıf çocuklarından koro hâlinde “Harika!” sözleri yükseldi.

“Bildiğimiz saf suyun kimyasal ismini hanginiz hatırlıyor?”

Eller havaya kalktı. “H₂O”

“Doğru. Bugün bildiğimiz saf H₂O’yu elemental sodyumla karıştırdığımızda neler olduğunu göreceğiz.” 3–4 litrelik bir sürahinin kapağını açtı. “Mark, deney şişesine biraz su dökebilir misin? Yarisına kadar.”

Garrett’in en büyük sorun yaratıcısı, bir kereliğine kendisine söyleneni yaptı. Diğer çocuklar izlemeye devam etti.

Garrett yumuşak metalin bir parçasını küçük bir maşayla kavanozdan çıkardı ve bir parça kesmek için bir bisturi kullandı. “Sodyumun kavanozda yağ içinde durduğunu fark ettiniz mi? Biriniz bunun neden olduğunu tahmin edebilir mi?”

Herkes boş boş bakıyordu.

“Pekâlâ, bunun neden suda saklanamadığını öğrenmek üzeresiniz. Neyi öğrenmekte olduğumuzu düşünün: Kimyasal tepkimeler.”

Bir sürü baş yakına doğru eğildi.

Garrett masada göz gezdirerek, herkesin güvenlik gözlüklerini takıp takmadığını kontrol etti. “Pekâlâ, biraz geri çekilin.”

Deney şişesini bir akvaryuma yerleştirdi ve elemental sodyum parçasını suya attı. Deney şişesi parlayarak alev aldı. Birkaç saniye boyunca, küçük ateş topu suda hopladı, çaylak bilim adamları “Ooo, Aaa” diye bağırdılar. Garrett, artık kimyasal tepkimeleri o kadar çok izlemişti ki çocukların yüzlerini seyretmenin minyatür havai fişek gösterisini seyretmekten daha zevkli olduğunu biliyordu.

Sodyum parçası tükendiğinde ve alev söndüğünde, Matthew o her zamanki gülümsemeyle başını kaldırıp baktı. “Bunu tekrar yapabilir miyiz, Bay Edmonds? Lütfen!”

Diğer çocuklar koroya katıldı. Garrett gülümseyerek maşayı eline aldı.

“Bu sefer daha büyük parça alın!” diye bağırdı Mark. “Bütün okulu havaya uçurabiliriz!”

Garrett güldü. “Olmaz. Dalga geçilecek bir şey değil bu. Ama size şunu söyleyebilirim, bu gece eve gidin ve ailenizden Google’da “elemental sodyum ve su” konusunu aramalarını isteyin, böylece bunun büyük bir parçasının neler yapabildiğini görebilirsiniz.”

Gösteriyi tekrarladı ve kimyasalların birbirlerine nasıl tepki verdiklerini açıklarken onlar kendisini pür dikkat dinlediler. Beş dakika sonra saate baktığında, saatin neredeyse on olduğunu görüp şaşırdı. “Hey çocuklar bunları toplamalıyız. Gözlüklerinizi çıkarın ve yerlerinize oturun, lütfen.”

Hepsi bireysel projelerinde çalışmak üzere yerlerine yerleştiklerinde, Garrett’in guruldayan midesi kendisine bu sabah kahvaltı etmediğini hatırlattı. Kathy öğretmenler odasına meşhur Snickerdoodle kurabiyelerinden getirmişti ve Garrett

hemen koşup bir bardak kahveyle bir kurabiye almaya karar verdi.

Kapıya yöneldi. "Siz çalışmaya devam edin. Birkaç dakika içinde dönerim." Kapıdan dışarı çıktı ve dışarıda bir saniye bekleyerek onların sessiz kaldıklarından emin olmak için dinledi.

Lucy Brighton'dan bir dakikalığına kendi sınıfına göz kulak olmasını istemek için sınıfının kapısına kadar gitti, ama seslerden onun dersin ortasında olduğu belliydi. Sorun değil. Bir bardak kahveyi çabucak dolduracak ve kurabiyeleri sınıfa dönerken midesine indirecekti. Eğer bir dakika içinde döneceğinden bahsetmiş olmasaydı, çocuklar kendisini özlemeyeceklerdi.

Kurabiyeler hayal ettiği kadar güzeldi, son kırıntıları dudaklarından yaladı ve kahvesini dökmemeye çalışarak sınıfa geri döndü. Kathy Beckwith onu koridorda durdurdu ve yaz okulunun son günü için planladıkları bir okul gezisi üzerine bir dakika kadar konuştular.

Garrett saatine baktı ve neredeyse beş dakikadır sınıfından ayrılmış olduğunu fark ederek şaşırdı. "Hemen gitmem lazım" dedi Kathy'e.

Bir yudum kahve daha aldı ve dolu kahve bardağının izin verdiği ölçüde hızlı gitti.

Sınıfının kapısından 20 metre kadar uzaktaydı ki, koridorlarda silah sesi gibi bir patlama yankılandı. Ses onun sınıfından geliyormuş gibiydi.

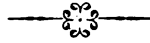
Kalbi kulaklarında zonkladı ve kahvesi elinde çalkalandı. Çığlıkları duyduğunda, bunların sınıfından geldiğine emindi.

Tek bir hareketle, kahve bardağını yere, hademenin dolabının yanına koydu ve koridorda son sürat koştu.

Kapıyı adeta kırarcasına açınca bir duman bulutuyla karşılaştı. Kızlar ve üçüncü ile dördüncü sınıf erkeleri Garrett'in masasının başında inleyerek ve ağlayarak bir araya toplanmıştı. İki beşinci sınıf öğrencisi elleri ağızlarında, yerde çuval gibi yatan Mark Lohan'a bakıyorlardı.

Daha bir saniye olmadan, Garrett neler olduğunu tamamen anladı. Açılmış elemental sodyum kavanozu ve dumanı tüten kararmış deney şişesi olup biteni anlatıyordu.

"Jillian git Bayan Brighton'ı getir. Hemen!" Garrett, Mark'ın yanına koştu, onun yanında diz çöktü ve bir elini boynuna koydu. *Oh, lütfen Tanrım. Lütfen onun nefes almasını sağla.*

Mark inleyerek canlandı ve kalçası üstünde doğruldu, Garrett sonsuz bir rahatlık duydu. Garrett'in onu durdurmasına fırsat kalmadan, zorla ayağa kalkmaya çalıştı.

"İyi misin?" Garrett ellerini çocuğun omuzlarına koydu ve gözlerine baktı. "Bir yerin yandı mı?"

Mark utanmış bir ifadeyle başını salladı.

"Bu şeyden koca bir parçayı deney şişesine koydu!" diye bağırdı Matthew.

"Şşşt." Garrett hepsini susturarak Mark'a döndü. "Canının yanmadığına emin misin?"

"Ben iyiyim. Böyle olacağını bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum."

Tanrı'ya şükür durumu iyi! Garrett'in rahatlama hissiyle dizlerinin bağı çözülde.

O sırada sınıfının dışındaki koridor meraklı öğrenciler ve öğretmenlerle doluydu.

“Ne oldu?” Lucy Brighton içeri daldı, yüzü tebeşir gibi bembeyaz, sesi titriyordu.

Garrett bir elini kaldırdı ve öğrencilerine oturmaları için işaret etti. Lucy’e dönerek, sesini sabit tutmaya çalıştı. “Belli ki ufak bir ders dışı deney. Herkes iyi görünüyor.”

Lucy öğrencilerini yan kapıdaki sınıfına gönderdi ve birkaç dakika içinde Garrett’in sınıfına bakan koridor yeniden sessizleşti, öğrencilerin başları yine çalışmaya eğildi.

Ama Garrett derinden sarsılmıştı. Sınıfını beş dakikalığına denetimsiz bırakmak yeterince kötüydü ama bu sodyum kavanozunu öğrencilerin erişebilecekleri yere bırakmakla son derece ihmalkâr davranmıştı. Her yıl çocuğun biri daha büyük bir parça denemek istiyordu. Çocuklar sihrini gördüğünde, bunun ne kadar çekici hâle geldiğini biliyordu. İşleri daha kötüleştirmek için deney şişesini olduğu gibi bırakmış, bunu çocuklar teneffüsteyken temizlemeyi düşünmüştü.

Mark’ı yemeğe kadar dikkatle izledi. İyi görünüyordu ama yine de Mark Lohan’ın uysal bir versiyonuydu; herhâlde teneffüs zili çalar çalmaz müdürün odasına gönderileceğini düşünüyordu.

Garrett onu okulun hemşiresine gönderip göndermemeyi düşündü. Ama bunu yaparsa bir kaza raporu hazırlaması gerekecekti. Şanslıydı...

Hayır. Titreyerek, gerçeği anladı: Anlatılamaz derecede kut-sanmıştı. Bunun daha ne kadar kötü olabileceğini düşündü... Eğer çocuklardan biri kötü bir şekilde yaralansaydı, ya da Tanrı korusun ölseydi... Bunun düşüncesiyle titredi.

Birden, düşünceleri kendisini daha önce gitmek istemediği yere götürdü. Eğer Mark ölseydi, eğer öğrencilerinden beşi patlamada ölseydi ya da sakatlansaydı, bu suçluluk hissiyle nasıl yaşayabilirdi?

Bir şekilde inkâr yolunu seçerek kendisini temize çıkarmayı mı cazip bulurdu?

Elbette öyle bulurdu. Hangi normal insan olup bitenin gerçek olmamasını böylesine şiddetle *istemezdi ki*, sonunda bir şekilde suçlu olmadığına inanmaya başladırı.

Kendisini tanıdığı kadarıyla, suçu başkasına atmaya da çalışabilirdi. Koridorda dikkatini dağıttığı için Kathy'yi ya da herhangi bir meraklı beşinci sınıf öğrencisinin yapacağı şeyi yaptığı için Mark'ı suçlayabilirdi.

Bugünkü davranışı Bryn'inkinden daha az ihmalkâr veya umursamaz değildi. Aslında, kendi ihmalkârlığı daha kötüydü çünkü *çocukların* güvenliği ve hayatları kendisine emanet edilmişti.

Bryn Hennesey'in yargıç huzurunda oturmasının ve Garrett Edmonds'un oturmamasının *tek* sebebi hatalarının doğurduğu sonuçtu.

Kendisi, kimsenin canı yanmadığı için "şanslı" olmuştu. Beraber yaşayabileceği bir sonuçla, hak ettiğinin ötesinde kutsanmıştı. Anlaşılamaz bir sebeple Tanrı düşüncesi bile kendisini hasta eden bir trajediyi kendisinden esirgemişti.

Neden Tanrı aynı lütfu Bryn'a göstermemişti? Garrett yaşadığı sürece bunu asla anlayamayacaktı. Bu kesinlikle bu düşkün dünyada hayatın adil olmadığını ispat ediyordu.

Olup bitenin üzerinde düşünmeye devam etti ve karşılaştırmayı daha uzağa götürdü. Ya çocuklardan biri Bryn'ın çocuğu olsaydı? O kendisini affedebilir miydi?

Onun güzel ruhunu düşündü, Charlie'ye ve babasına, sığınma evindeki evsizlere gösterdiği şefkati... hatta köpeklere bile, nitekim Charlie'nin iyiliği için Sparky'yi bu kadar kısa sürede eve almıştı.

Bryn'la birlikte geçirdikleri günleri hatırladı, cevabı bildiğinden fazlasıyla emindi. Bryn kendisini *affederdi*. Ne kadar zor olsa da, Garrett, kendisi gibi Bryn'nın da öfkenin, kızgınlığın ve affetmezliğin içine işlemesine izin vereceğini sanmıyordu.

Birden enerjisi tükenerek bir sandalyeye çöktü. Bryn'a bir özür borçluydu. Sanki Bryn kasten ve kötü niyetle hareket etmiş gibi davranmıştı ona. Oysa Bryn hiç öyle hareket etmemişti. Garrett bir hata yapmıştı. Sonuçlar doğuran, korkunç bir hata. Ama yine de bir hata.

Bir parçası tam şu anda kamyonetine atlayıp onunla konuşmaya gitmek istiyordu. Ama ruhunda nazikçe bir harekete geçme dürtüsü hissetti. Öncelikle işleri yoluna koyması gereken başka Birisi vardı.

*Ama artık bir haftadır,
onu arayıp özür dilemesi
gerektiğini biliyordu.*

27 Haziran, Cuma

Garrett ellerini haki pantolonuna sildi ve telefonu açtı; tıpkı ince uzun bir delikanlı olarak Melisa McGuire'ı mezuniyet balosuna davet ettiği gece olduğu gibi, baştan aşağı gergindi.

Bu düşünce nereden aklına gelmişti? Kıyaslama canını sıktı. Bryn'ı randevuya çağırmıyordu. Ama artık bir haftadır, onu arayıp özür dilemesi gerektiğini biliyordu.

Bu öğleden sonra yaz okulu bitmişti ve gelecek haftayı ve yazın kalanını, Bryn'la işlerini yoluna koymayı hiç olmazsa denemeden geçirmek istemiyordu. Kolay bir affedilişi hak etmiyordu ama en azından Bryn'ın kendisini dinleyeceğini umuyordu. En azından bunu denemesi gerekiyordu.

Bryn'ı cep telefonundan aradı ve artık telefonun kullanılmadığına dair bir mesaj aldı. Vazgeçer gibi oldu ama Bryn'ın teslim olduktan kısa süre sonra babasının yanına taşındığını duymuştu. Hugh Terrigan'ın numarasını öğrenmek için bilinmeyen numaralar servisini aradı ve operatör numarayı verdi.

Telefon, telesekretere geçmeden önce üç kez çaldı. Bir erkek sesi bir mesaj bırakmasını söylüyordu ama kaydın ortasında telesekreter klik sesiyle kapandı ve aynı erkek sesi hatta geldi. “Merhaba? Ben Hugh...”

“Bay Terrigan, ben Garrett Edmonds. Acaba Bryn orada mı?”

Fazla uzun bir sessizlik oldu. Bryn’in babası kim olduğunu biliyor olmalıydı. “Bryn burada değil.”

“Ona nereden ulaşabileceğimi biliyor musunuz?”

“Neden aradığını sorabilir miyim?”

Garrett gözlerini kapadı. Eğer Bryn’in babası bir şey söylemek istemezse onu suçlamazdı. “Ona bir özür borçluyum. Bu... uzun bir hikâye ama onunla konuşmak isterdim, eğer o da istiyorsa.”

“Bryn birkaç hafta önce Falls’a taşındı. Telefonu konusunda dikkatli... medya bir süredir peşine takıldı. Numarasını vermek konusunda içim rahat değil, ama ona aradığını söylerim.”

“Teşekkür ederim.”

Bir sessizlik daha oldu. “Sanırım Bryn seninle konuşmak ister. Kamu hizmeti...” Gereğinden fazla şey söylüyormuş gibi durdu ama sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü. “Evsizler sığınma evinin yeniden açılması için Susan Marlowe’a yardım ediyor. Son zamanlarda zamanının çoğunu orada geçiriyor. Sana bunu söylediğim için bana kızacağını sanmam. Oranın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Eskisinin karşısında değil mi?”

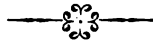
“Evet. Herhâlde şimdi oradadır.”

“Teşekkürler, Bay Terrigan. Minnettarım. Eğer onun için sakıncası olmadığına eminseniz, bu öğleden sonra onu orada yakalamayı deneyebilirim.”

“Bir boya fırçasıyla gidip emek harcarsan eminim onun için sakıncası olmaz.”

Garrett güldü ve ona tekrar teşekkür etti. Telefonu yerine koydu, aklına bir fikir gelmeye başlamıştı. Ama üzerinde iyice düşününce, bunun kendine olmadığını fark etti ve kahkahalarla güldü; Hugh Terrigan bu fikri sanki bir kürek ve bir sürü toprakla bitki diker gibi aklına sokmuştu.

Bunu fark etmek kendisine cesaret verdi ve üzerini değiştirmek için yatak odasına gitti.

Bryn elinde fırçayla geri çekilerek eserine hayranlıkla baktı. Sığınma evinin aile bölümlerinden biri olarak hizmet verecek olan odadaki yeni ahşap çalışmalar, flüoresan ışıkların altında parlıyordu. Her şey tertemiz görünüyordu. Bryn nefes aldı. Keskin boya kokusu “yeni ve temiz” görünüşe eşlik ediyordu. Badanaya birkaç rötuş, her şeyin kuruması için birkaç gün... sonra oda eşyalarla dolmak için hazır olacaktı.

Birkaç eşya kendilerine bağış gönderilmişti; yataklar ve çarşaf, dinlenme odası için birkaç eski kanepeler. Ama Susan kendisini Cuma günü yapılacak garaj satışında eşya aramaya davet etmişti. Orasını ev gibi hissettirecek küçük masalara, lambalara ve diğer eşyalara ihtiyaçları vardı.

Susan sığınma evinin yeniden açılmasına kendini adanmıştı ve o her ne kadar açılış için her şeyi hazır hâle getirmenin uzun sürmesi konusunda sık sık hayal kırıklığına uğrasa da, Bryn buraya geldiğinden beri gösterdikleri ilerlemeyi hayretle karşılıyordu.

Her gece yorgunluktan bitmiş bir hâlde yatağa düşüyordu ama her gün o yere geri dönmeyi gerçekten sabırsızlıkla bekli-

yor, ertesi sekiz on saatte ne mucizeler gerçekleştirebileceklerini görmeye can atıyordu.

Arkasında çok hafif bir kapı vuruşu, gerisin geri dönmesine neden oldu.

Nefesi tutuldu. "Garrett!"

Garrett yırtık bir kot pantolon ve bir tişört giyerek kapının eşiğinde duruyordu, bir elinde bir boya fırçası ve öbüründe bir süpürge tutuyordu. "Merak ettim, acaba yardıma ihtiyacın var mı?"

Bryn konuşmaya çalıştı ama sadece bir şeyler gevelemekle kaldı. "Nerden... Nerden biliyorsun benim...?"

"Baban seni burada bulabileceğimi söyledi" diye açıkladı Garrett. "Umarım sakıncası yoktur."

Bryn başını salladı, şokta gibiydi ve onun neden geldiğini fena hâlde merak ediyordu. Garrett'ın elindeki süpürgeyle fırçaya bakarak başını salladı. "Susan'la konuştun mu..." koridoru gösterdi "senin nerede çalışmanı istediği konusunda?"

Garrett süpürgeyi koridorda duvara dayadı ve odada ilerledi. "Susan'a seninle konuşmak istediğimi söyledim." Garrett, Bryn'in gitmesini isteyebileceğini düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Bryn bekledi, ne söyleyeceğini bilemiyordu ama ondan gitmesini istemeye niyetli değildi.

"Mola vermen için seni ikna etmem gerektiğini söyledi. Kahve ve belki biraz yemek yemeyi önerdi." Garrett tozla kaplı yere bakarak tereddüt etti. "Bu onun fikriydi ama... hoşuma gitti. Gidip yiyecek bir şeyler almak ister misin? Benimle? Bir süreliğine? Ben... seninle konuşmak istiyorum, Bryn."

Onun davranışında bir şey Bryn'in içinde ağlama isteği uyandırdı. Garrett farklıydı. Bir şeyler değişmişti. "Daha önce

sandviç yedim...” dedi Bryn, “ama kahve kulağa hoş geliyor.” Onun kıyafetlerine dikkatle baktı. “Çalışmaya hazırlanıp gelmişsin gibi görünüyor. Susan öyle dediği için... kendini zorunlu hissetme.”

“Gerçekten çalışmaya geldim, ama daha çok seninle konuşmaya geldim. Kahve harika olurdu. Bir mola verebilirmişsin gibi görünüyor.”

Bryn birden nasıl görüldüğünün farkına vararak, asi bir saç tutamını atkuyruğuna soktu ve pantolonunun arkasını sildi. “Şey... belki arabayla bir şeyler alabiliriz?”

Garrett gülümsedi. “Harika görünüyorsun, ama... evet, arabayla bir şeyler almak iyi bir fikir. Bu durum için kıyafetim uygun.” Yüzü kızardı ve sağ elindeki fırçayı kaldırdı. “Aslında giyindim ama...” Omzunu silkti. “Farklı bir durum.”

Bryn’in zihni farklı yönlere gitti. Garrett neden gelmişti? Ne istiyordu? Onu koridorda giriş bölgesine kadar takip etti. “Burada bekle. Susan’a nereye gittiğimi bildirmeliyim.”

“Tabi.” Garrett parmaklarını pantolonunun ceplerine soktu ve başparmaklarını kemer halkalarına astı. Çekingen bir çocuk gibi görünüyordu. Bu görünüş ona yakışmıştı.

Susan’ı mutfakta, yeni dolapları yerleştiren adamlarla kibarca tartışırken buldu.

“Oh, hey Bryn, Garrett Edmonds burada, seni arıyor...”

“Evet, beni buldu. Kısa bir mola vermem senin için uygun mu?”

Susan, Bryn’a sanki soruyu yanlış duymuş gibi baktı. “Lütfen mola verir misin? Tanrı aşkına, eğer bir adam iki saniye dinlenmeni sağlayabilirse, sırf bu sebepten onu işe alabilirim.”

Bryn ona mahcup bir hâlde gülümsedi. “Biz... çok kalmayacağız.”

“Zaman senin. İstersen bütün akşam kal. Bu gece Cuma gecesi. Bu hafta yeterince zamanını harcadın. Onlardan daha fazla.” Marangozları işaret etti. “Sanırım bu adamlar işlerini bitirir bitirmez tek başıma eve döneceğim.”

“Tamam... eğer bu gece olmazsa haftaya görüşürüz. İyi hafta sonları.”

Ama Bryn, Susan’ın her gece olduğu gibi yine orada en az saat ona kadar kalacağını biliyordu. Susan’ın molaya ihtiyacı olduğu konusunda endişelendiği kişinin *kendisi* olması komikti. Bryn, Susan’ın işi bir kaçış fırsatı olarak kullandığından şüpheleniyordu. Ya da daha büyük ihtimalle, sığınma evindeki işine, sadece David Marlowe’un doldurabildiği boşluğu doldurması için güveniyordu.

Ama bu güveni asıl kendisine duyması gerekiyordu. Zorunlu olsun ya da olmasın, buradaki işine tamamen doğru sebeplerle yönelmemiştir.

El salladı ve kalbi uzun süredir olmadığı kadar hafifleyerek Garrett’i bulmaya gitti.

*Garrett'la burada olmak,
aslında gömülü kalması
gereken anıları yeniden
aklına getirdi.*

“*P*eki o zaman, sığınma evinde harcadığın saatler kamu hizmetini dolduruyor mu?”

Bryn henüz aldığı kahve yudumunu yuttu ve Garrett’a baktı. Direksiyonun arkasında yan dönmüş oturuyordu, bir dirseği direksiyonda dinleniyor, diğeri uzun bir mocha bardağı tutuyordu.

Garrett’ın sorusu Bryn’ı şaşırttı, yine de Bryn onun konuyu cezasına getirmekle kendisini incitmeyi amaçlanmadığını ifadesinden anlayabiliyordu.

Lattesinden bir yudum daha aldı. “Pencereyi biraz indirmemin sakıncası var mı?” Arabayla yiyecek satın almışlardı ve dönüp kafeteryanın önüne park etmişlerdi.

“Hiç değil.” Garrett anahtarı kontakta döndürdü ve onun pencereyi indirmesini bekledi.

Akşam güneşi Bryn’in yüzünün sağ tarafını ısıtıyordu ama kamyonetin aşırı ısınmasının tek sorumlusunun güneş olmadığına dair Bryn’in içinde bir his vardı. Garrett’la burada olmak, aslında gömülü kalması gereken anıları yeniden aklıma getirdi.

“Hey, Sparky nasıl?” Garrett belli ki açtığı konuyu değiştirmeye çabalıyordu ve Bryn bunun için minnettardı.

“Babamın evinde. Babam onu o kadar iyi yetiştirdi ki, tanıyamazsın. O babama gerçekten iyi geldi.” Sonra riske girerek, “Boss nasıl?” diye sordu. “Ya da... o hâlâ yanında mı?”

“Yanımda. O da bana gerçekten iyi geldi. Bu iki köpek iş birliği yapıyor olmalı.”

Bryn bu fıkre güldü.

Aralarına kısa süreli bir sessizlik çöktü, ama bu huzursuzluktan değildi.

“O hâlde bana sığınma evinden bahset” dedi Garrett bir süre sonra. “Yer iyi görünüyor. Orada olmak hoşuna gitmiş görünüyor.”

“Öyle. Bazen kendimi biraz suçlu hissediyorum... yani, bu bana ceza gibi gelmiyor. Bir ödül gibi geliyor.”

Garrett döşemeden hayali bir pamuk parçası aldı. “Boya fırçası ve süpürgeyi süs olsun diye getirmedi, Bryn. Yardım etmek isterim.”

“Bu harika olurdu. Senden yararlanabiliriz, gerçekten yararlanabiliriz.” Garrett neden birden bire sığınma evi projesinin bir parçası olmak istemişti?

“Yazın geri kalanında boşum. Eğer orada bana bir yer varsa... işlere burnumu sokmanın senin için de bir sakıncası yoksa. Elimden geldiğince orada olacağım.”

“Yapılacak bir sürü iş var. Fazladan yardım gelmesi Susan’ı da heyecanlandıracak. 1 Eylül’de açmayı planlıyor. Springfield’deki bazı sığınma evlerinin, ailelerine ve destek sistemlerine daha yakın olmalarını sağlamak için göndermek istedikleri insanlar var. Biz açmadan önce yapılacak hâlâ çok şey var.” Tereddüt etti, sonra hemen konuya girdi.

“Ama... *neden*, Garrett? Anlamıyorum senin neden ...” Omzunu silkti.

Garrett, sanki onun sorusunu bekliyormuş gibi başını salladı. “Birçok sebep var. Ben... bazı şeyleri açıklamam lazım, Bryn. Senden af dilemem lazım.”

Bryn nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Dolayısıyla bekledi.

Garrett gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bir an Bryn onun dua ediyor olabileceğini düşündü. Garrett ona tekrar baktığında, gözlerinde acı vardı. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ben... birçok konuda o kadar yanlış davrandım ki.”

Bryn ağlamanın eşiğinde olduğunu hissetti. Sesinin sabit kalmasını isteyerek başını salladı. “Anlamıyorum, Garrett. Af dilemesi gereken tek kişi benim. Sen... sen neden yapıyorsun?”

“Ama sen af diledin zaten. Mümkün olan her tür yolla. Mektubun... o gün mahkemede söylediklerin. Ben sadece... affetmeye niyetli değildim. Ama şimdi ben özür dilerim... bunu söyleyerek başlamalıydım. Seni affediyorum, Bryn. Seni ne kadar iyi anladığımı, kendimi senin yerine nasıl koyduğumu şu an hayal bile edemezsin.”

“Garrett, bunu yapman gerekmez...”

“Hayır, lütfen Bryn.” Garrett bir elini uzattı. “Lütfen ne konuşmama izin ver. Affetmek *zorundayım*. Hem...” Garrett kendisini küçük görürmüş gibi gülümsedi ve Bryn’ın kahve bardağına işaret etti. “Bunu yavaş iç istersen. Liste uzun.”

Bryn gülümsemeye çalıştı ama Garrett’daki fikir değişikliği kendisini derinden sarsmıştı.

Garrett’ın ifadesi yeniden ciddileşti. “Öncelikle Bryn, o gün mahkemede olmadığım için çok üzgünüm.”

“Garrett...” Bryn onu uzaklaştırmış gibi elini salladı.

Ama Garrett başını salladı. “Hayır, orada olmalıydım. Susan hepimize bir mektup gönderdi ve bizden gelip sana destek olmamızı istedi, ama... henüz seninle karşılaşmaya hazır değildim. Benim kafam karışmıştı. Bütün bu şey hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama... biliyorum ki Tanrı beni orada istiyordu ve O’nu açıkça yok saydım.”

“Garrett, tamam. Anlıyorum... Gerçekten. Eğer roller değişseydi, ben de aynı soruları soracaktım kendime.”

Garrett başını salladı. “Hayır.. senin soracağından emin değilim. Sanırım sen...” Omzunu silkti. “Bilmiyorum... benden daha fazla insanlara inancın var. Ben senin gibi sığınma evinde asla çalışmazdım. Demek istediğim, elbette boya ve temizlik yapabilirim ama insanlara gelince...” Omzunu silkti. “Bu insanlara itibar göstermek özel bir yetenek gerektiriyor, Charlie’ye gösterdiğin gibi. Bu yeteneğe sahip değilim.”

Bryn gülümsedi. “Ben de beşinci sınıf öğrencilerinden bir sınıfa asla öğretmenlik yapamazdım. Asla.”

Garrett buna güldü ama hemen ciddileşti. “Sana bir şey söylemeliyim. Bir hafta önce bir şey oldu ve benim için her şeyi değiştirdi.”

Garrett ona yaz okulunda gerçekleştirdiği bir bilimsel deneyi anlatırken Bryn kendinden geçmiş bir hâlde oturdu. Bryn bilim adamı değildi ve Garrett’ın bu hikâyeye nereye varmak istediğini anlamamıştı. Neden o kimyasal tepkimeyle bir paralellik kurmaya çalışıyordu ki? Bryn’ın yüz ifadesinden, Garrett onun bir şey anlamadığını fark etmiş olmalıydı.

Garrett onun kafası karışmış ifadesine gülümsedi. “Bekle... Bütün bunları sana neden anlattığımı hemen anlayacaksın.”

Bryn onun sesindeki titreşmenin neşeden kaynaklandığını sanmıyordu ve hikâye devam ederken giderek endişelendi.

Güneş binanın ardından battı ve kafeteryanın yanındaki küçük dükkânlar sırası boyunca neon ışıkları parladı. Garrett kahve bardağını konsolun tutacağına koydu, uzandı ve Bryn'in koluna hafifçe dokundu. "Sınıftan ayrıldım... sadece kahve almak için." Başını eğdi.

Bryn elleriyle ağzını kapattı. "Oh, Garrett..." Neyin olabileceğini tahmin edebiliyordu ve kalbi onun için sızladı.

"Bilmeliydim. Her yıl çocuğun biri daha büyük bir sodyum parçasını koymak istiyor. Bu eşyaları uzağa koymamak, çocukların alamayacakları yere kilitlememek aptalcaydı. Çocukları bunlarla baş başa bırakmak aptallığın da ötesindeydi."

Karanlık çökerken Garrett hikâyesine devam etti, Bryn'a birkaç dakika sonra koridordan geri dönerken nasıl silah patlamasına benzer bir şey duyduğunu anlattı.

Bir heyecan akımı Bryn'in benliğini sardı ve elleri titremeye başladı. *Lütfen. Tanrım. Lütfen, hayır... Lütfen bu hikâyenin korktuğum şekilde bitmesine izin verme.*

Ama Garrett onun zihnini okumuş olmalıydı ki, hemen onu rahatlattı. "Hayır, hayır... sorun yok. Her şey yolunda. Kimsenin canı yanmadı bile. Hepsi iyi."

Garrett için duyduğu rahatlama hissi Bryn'in bütün gücünü tüketti. Yaşadığı her şey gelgitli bir hâlde anı anı zihnine dönerek kendisini dehşete düşürdü. Ellerini yüzüne koydu ve ağlamaya başladı.

Garrett koltuktan hızla doğruldu ve Ferris Park'ta paten kaydıkları o günden beri hiç zaman geçmemiş gibi, onu kolları arasına aldı. Bryn direnmedi ve alnını onun göğsüne dayayarak onun varlığından minnettarlık duydu.

Garrett, Bryn'in saçını okşayarak fısıldadı, "Çok üzgünüm. O kadar aptalım ki. Bunun seni nasıl etkileyebileceğini düşünmedim."

Bryn başını kaldırıp ona baktı. “Her şeyin yolunda gittiğine sevindim. Ben... neden böyle zır zır ağladığımı bilmiyorum.”

Garrett ona sarıldığını yeni fark etmiş gibi, sanki ona “kaçması” için bir fırsat veriyormuş gibi kollarını gevşetti. Ama Bryn kaçmak istemiyordu ve Garrett onun uzaklaşmadığını görünce yeniden kollarını ona doladı.

“Amacım şu ki Bryn, sana olanla bana olan arasındaki tek fark benim ihmalem yüzünden kimsenin ölmemesiydi. Ama ölebilirlerdi! Senden daha az suçlu değilim. Belki de daha fazla! Onlar benim gözetimim altındaki *çocuklardı*. Aileleri onları güvende tutmam için bana güvendiler.” Kazayı zihninde yeniden yaşarken nefesi hızlandı. “Neler olabileceğini düşündüğümde...”

Bryn onun titrediğini hissetti ve bir şekilde yaşadıklarını ondan silmek istedi. İkisi de bunu yapamazdı. Yine de artık biliyordu ki, Tanrı bir şekilde bu korkunç anıları alabilir ve onlara temelli olarak rehberlik edebilirdi. Bryn’ın hayatında bunu yapmaya çoktan başlamıştı bile. Bryn, Garrett’in şimdi burada kendisiyle birlikte bulunmasının, Tanrı’nın onun hayatı üzerinde de çalıştığını ispat ettiğini düşündü.

“Sadece sana neler olduğunu daha iyi anlamış olmayı diliyorum. Bunu ele alış biçimimden utanıyorum. Birçok şey için özür dilerim.”

Bryn geriye çekilerek kapıya dayandı, böylece Garrett’in gözlerine bakabiliyordu. “Hepimiz farklıyız, Garrett. Bunun tam merkezinde bulunmadıkça, bir şeyi nasıl ele alacağımızı hiçbirimiz bilmiyoruz.”

“Bu doğru olabilir ama sanırım inancımız ya da bunun eksikliği, sınıdığımız zaman ortaya çıkıyor. Benimle ilgili ortaya çıkan şeyden fazla gurur duymuyorum. Sana davranış biçimim...” Bryn’la yeniden göz göze gelmeden önce başını bir

an eğdi. “Utaniyorum...” dedi tekrar. “Ve özür dilerim. Beni affedebileceğini düşünüyor musun?”

“Elbette seni affediyorum, Garrett. Senin olup bitenlerle yani yaptıklarım ile ilgili neden böyle hissettiğini anlamayacak kimse yoktur dünyada.”

“Bir şans daha isterdim, işleri yoluna koymak için. Aramızda özel bir şey olmasının sadece benim hayalimde olduğunu sanmıyorum. En azından... umut verici bir şeyin.” Geri çekilerek Bryn’a baktı, sanki onun gözlerinde cevabı görebilirmiş gibi. “Sence yeniden dost olabilir miyiz?”

Bryn onun kollarında olmanın nasıl hissettirdiğini düşündü ve *evet, binlerce kez evet demek istedi*. Ama bir şey kafasını kurcalıyordu. Gözlerini kapadı ve korkularını nasıl dile getirebileceğini düşünmeye çalıştı. “Sürekli düşünüyorum da... eğer arkadaşsak, eğer bir gün... bundan daha fazlası olursak, hayatımızda kaç kez bizden nasıl tanıştığımızın hikâyesini anlatmamız istenecek?”

“Oh.” Garrett yavaşça başını salladı ve ciddiyetle gülümsemi. “Sanırım, bunun üzerinde düşünmemiştim.”

“Başımıza dert açmaktan bahsetmiyorum. Ama acaba biz, yani *sen* bize hatırlatıldığı her seferinde kendini öfkeli hissedecek misin? Bütün bunları yeniden yaşamak zorunda kalınca? Rastladığımız yabancılara bütün hikâyeyi anlatmak zorunda kalmamız gerekeceğini düşününce tüylerim diken diken oluyor. Ya da gerçekte ilgili daima sessiz kalmak... çünkü bu, insanları huzursuz edecek.”

Garrett’in gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü ve Bryn’ı yeniden kolları arasına aldı. “Bence hikâyemizin sonunu öyle harika bir hâle getirmeliyiz ki, onlara başlangıcını unuttursun. Tanrı’nın hikâyemize yeni bir son yazmasına izin vermeyi istiyor musun, Bryn?”

Bryn ona gülümsedi. “Sanırım O, şimdiden bunu yaptı bile.”

“Gerçeği öğreneceksin ve gerçek seni özgürleştirecek.”

Yuhanna 8:32

Değerli Okurlar,

Bu kitap için yaptığım araştırmalar beni güvenli bölgemden çok uzaklara götürdü, özellikle bölgemizdeki evsizler sığınma evinde gönüllü çalışmam gerektiğinde. Gönüllü olmaya tamamen bencil sebeplerden dolayı başlamıştım: Romanım için doğru bilgilere ve ayrıntılara ulaşmak. Ama Tanrı, tahmin ettiğim gibi, benim devam etmekte olan deneyimimi kullanarak içimde bir karakter oluşturuyor ve bu bazen acı veriyor. Sürekli yargılayan kişiliğimin ve hazinelerimi cennetten ziyade burada, dünyada saklama eğiliminin farkına varmak zorunda kalmanı bir yana, bu deneyim aracılığıyla, umuyorum içimde inanç ve başkalarına karşı merhamet uyanmıştır.

Bu roman küçük bir şehri yıkan bir felaketi ve özellikle de bir kadının hayatını gözler önüne seriyor. Felaket meydana geldiğinde, Tanrı’nın o sırada nerede olduğunu tahmin etmek kolay değildir. Yeterince uzun süre yaşadığımız takdirde kaçınılmaz olarak deneyimleyeceğimiz felaket ve acılara, seven bir Tanrı nasıl izin verebilir? Bununla birlikte İncil bize, “Bu dünyada dertler çekeceğimizi” söylüyor. Bu dertlerin inancımızın

güçlenmesine ve başkalarına karşı daha merhametli olmamıza neden olmalarını anlamak daha da zor.

Felaket başımıza geldiğinde şaşırmamalıyız. Cennet Bahçesi'ndeki o uğursuz günden beri, felaket, keder ve acı dolu bir dünyada yaşıyoruz. Bunların bazıları sadece düşmüş bir dünyada yaşadığımız için meydana geldi, bazıları da bizim bizzat işlediğimiz veya sevdiklerimizin hayatlarında yer alan günahların sonucu olarak gerçekleşti.

Hiçbirimiz dokunulmaz değiliz ama Tanrı yolun her adımında yanımızda olacağına, teselli edeceğine, iyileştireceğine, yakarışlarımızı dinleyeceğine dair bize söz verdi. Ayrıca hak etmek için hiçbir şey yapmadığımız hâlde başımıza gelen felaketleri telafi etmekle kalmayıp işlediğimiz ve bize hak ettiği-miz acıyı getiren günah ve hataları da telafi edeceğine dair söz verdi.

Ben bu dünyanın sınavlarından geçerken, o güne kadar umarım imanımın içten olduğu anlaşılır. Umarım insanlar yüzüme baktıklarında benim aynada gördüğüm stres çizgileri, buruşmuş alın ve ağlamaktan kızarmış gözler yerine, sadece içimde parlayan Tanrı sevgisini görürler.

